Sophie de Villenoisy

SINUCIDERE FERICITĂ

și la mulți ani!

Cuprins

SOPHIE DE VILLENOISY

SINUCIDERE FERICITĂ ŞI LA MULŢI ANI!

Traducerea: Diana Morăraşu
Titlul original: *Joyeux suicide et bonne année!,* 2016

Lider Internaţional, 2016

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2018

Mulţumiri

Lui Matthieu, care ştie.
Lui Angus şi Chine, cele două minuni ale noastre.
Lui Valérie, care nu se va recunoaşte.
Lui Marie, majoreta mea favorită, care mă susţine în toate.

Lui Hervé, fratele meu dispărut, care nu m-a părăsit niciodată.
Şi, în sfârşit, Tatianei de Rosnay, zâna bună a acestei cărţi.

Necunoscutului de pe cheiul Senei, fără de care nu aş fi avut niciodată curajul să mă arunc în apă.
Îi mulţumesc.

Capitolul 1

Tata a murit în zori. Când a sunat telefonul, am ştiut imediat că era spitalul, dar nu am avut curajul să ridic receptorul. De ce-aş fi răspuns? Ştiam ce aveau să-mi spună: „Tatăl dumneavoastră s-a stins azi dimineaţă, s-a dus, n-a suferit.” Iată-mă orfană. O orfană de 45 de ani nu stârneşte prea multă milă. Dar golul e acelaşi. Numai că, la 45 de ani, nimeni nu va dori să mă adopte. Sunt prea trecută. Prea trecută ca să am copii şi, pare-se, prea trecută ca să am măcar un soţ.

Dacă ar trebui să îmi schimb profilul pe Facebook, aş scrie că sunt fiica nimănui. Cum nu sunt nici soţia ori mama cuiva. Sunt doar eu. Dar cine sunt eu?

Cine eşti tu, Sylvie Chabert?

O fată emotivă, da, fără doar şi poate. Nu m-am controlat deloc la pompele funebre. Nu am făcut decât să plâng, să bâigui şi să împroşc pe toată lumea cu nasul meu mucos. Domnul mă privea foarte demn dindărătul ochelarilor mici şi al costumului sobru, adecvat momentului, fără a lăsa ceva să transpară. Pentru el era o zi bună. A trebuit să cumpăr un alt loc de veci pentru tata, pentru că cel al mamei era plin. Şi i-am spus:

— Dacă tot suntem aici, mai puneţi unul deoparte şi pentru mine.

Profesionalismul lui s-a clătinat niţel.

— Nu vă uitaţi aşa la mine, am continuat, nu am soţ, nu am copii, nu am pe nimeni. Trebuie să mă ocup singură de viitorul meu postum.

— Nu spuneţi asta, domnişoară, sunteţi încă tânără, viaţa e plină de surprize!

— Lăsaţi-o baltă, i-am răspuns suflând-mi nasul, dacă nu mi s-au aprins călcâiele la 20 de ani, doar nu vă închipuiţi că o să se întâmple la 45 sau la 60.

Nu a spus nimic. Cine nu mormăie măcar o vorbă de încuviinţare?

Apoi mi-am scos carnetul de cecuri. Este prima oară când îmi fac un cadou atât de scump. Unii îşi oferă bijuterii, şedinţe la spa sau croaziere; eu – un loc de veci. Un cadou personalizat, dar fără un ambalaj atrăgător.

Am ieşit vlăguită, pierdută şi uşurată de aproape 4.000 de euro. Preţul unui locşor confortabil la doi metri sub pământ, cu o vedere de nereprodus spre măruntaiele pământului. Mai bine mi-aş fi oferit o croazieră cu Costa Concordia; cu puţin noroc, o terminam înecată în Marea Siciliei! Ar fi fost mult mai interesant. Dar eu nu am nici noroc, nici zorzoane.

De altminteri, nici de semănat nu semăn cu ceva anume. Din oglindă mă priveşte o brunetă cu părul uscat ca o coamă de cal. Am o claie atât de mare că niciun cancer nu i-ar putea veni de hac. Am

nefericirea de a mă fi născut brunetă, plată şi adusă de spate într-o epocă în care bărbaţilor le plac blondele cu talia bine arcuită şi sânii mari. Sunt blestemată. Condamnată să nu plac vreodată. Nici suficient de urâtă pentru a inspira mila, nici suficient de drăguţă pentru a stârni dorinţă. Sunt pe la mijloc, atonă, transparentă, jumătate urâtă, jumătate banală, orice, numai atrăgătoare, nu.

Mă dor toate, sunt zdrobită ca o bicicletă care s-a făcut armonică sub un camion pentru gunoi. Mai ales ultimele săptămâni, teribil de obositoare cu toate drumurile astea dus-întors între birou şi spital. Între mocheta mea cenuşie şi linoleumul aseptic. Acum s-a terminat. Tata nu mai e acolo, îmi voi putea relua cursul vieţii, cum zic prietenii mei. Înapoi la gustările ronţăite în faţa televizorului! La serile de sushi la un film prost, sau o supă, un iaurt, ceva, şi gata, în pat!

Ce voi mai putea povesti eu acum? Nu mă simţeam deloc rău în rolul fiicei devotate care este alături de părintele ei în boală. Viaţa mea avea un sens. Da, era jalnică, dar măcar avea această mică latură de „admirabil". Mă dedicam trup şi suflet tatălui meu. Lumea era îngrijorată pentru oboseala, pentru confortul meu: „Măcar te menajezi? Ai grijă de tine, gândeşte-te la tine, nu te lăsa secătuită de vlagă."

Astăzi sunt doar o celibatară cam ternă, în premenopauză, care nu-şi dăruieşte trupul şi sufletul nimănui. Cine să mă întrebe: „Măcar faci sex? E important să te simţi bine, să nu te laşi copleşită de singurătate"?

Mă simt atât de singură, singură şi neînţeleasă. Şi urâtă.

— De ce nu ţi-ai lua un câine?, mi-a sugerat Véronique. E foarte afectuos şi e o prezenţă *adevărată!*

De ce nu un şobolan? Şi ăsta e foarte afectuos şi o prezenţă *adevărată.* În cazul meu, orice chestie vie ar fi o adevărată prezenţă.

— Dacă ai adopta? Un african mic? Cu SIDA asta, sunt mai puţin pretenţioşi cu privire la familii. Ai avea ocupaţie şi ai mai ieşi dintr-ale tale.

— Şi ar fi o prezenţă adevărată, nu?, am adăugat. Dar ea nu s-a prins.

Véronique are darul de a mă consola. O ador, dar după câteva ceasuri cu ea îmi vine să mă arunc în faţa trenului. Ceea ce, între noi fie vorba, nu ar fi chiar atât de absurd. Mă gândesc din ce în ce mai des. E ca un gând reconfortant, o mutriţă caldă şi împăciuitoare într-un cotlon al minţii. Nu c-aş simţi o irepresibilă nevoie de a mă arunca sub roţile metroului, nu sunt destul de curajoasă, nu, sunt mult prea comodă pentru aşa ceva! În plus, ghinionistă cum mă ştiu, aş fi în stare să supravieţuiesc! Şi atunci, vedea-m-aş cum o iau eu de la capăt cu două picioare mai puţin! Nu am suflet de luptătoare.

Dar să mă întind în pat după ce am înghiţit o doză masivă de

somnifere… De ce nu? Sună tentant.

Sunt zile când am impresia că sunt deja moartă. Mă simt goală pe dinăuntru. Am un corp, o inimă care bate, dar sufletul meu a plecat. Am stins lumina sau a sărit siguranţa. Ochii nu mai luminează. Melcul şi-a părăsit cochilia. Mai bine să o termin odată cu simulacrul ăsta de viaţă. Când am aflat că urma să moştenesc 500.000 de euro, nu m-am simţit nici bine, nici rău. În sfârşit, nu-i întru totul adevărat. M-a dărâmat şi mai mult. Banii aceştia reprezintă economiile de-o viaţă, dar despre ce viaţă vorbim aici? Toate călătoriile, toate momentele de fericire pe care părinţii mei şi le-ar fi putut oferi, vacanţe la soare, în deşert, în China, în Mongolia, în Tunisia, în Croaţia, în montgolfier, în spatele unei cămile sau undeva cu zăpadă. Toate meniurile rafinate, buchetele de flori, weekendurile la ţară, toate scoicile cu smântână devorate duminica la soare, toate măturate cu un dos de palmă. Căci nu, tata a preferat să adune zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, an după an. Ca un puşcăriaş care îşi măreşte grămada de pietricele. Tata aduna bani.

Ca să fiu sinceră până la capăt, mi s-a tăiat răsuflarea. Nu am inima să mă bucur de ei şi nici să-i cheltuiesc. Se spune că banii nu au miros, dar nu e adevărat. Banii tatălui meu au iz de rânced. Sunt trişti şi muceziţi. Nu te fac să visezi, nu sunt aducători de promisiuni de fericire. Poate are dreptate Véronique, ar trebui să mă duc să văd un psiholog. I-ar face atâta plăcere! Şi, apoi, poate măcar aşa ar renunţa să îmi mai trimită toate anunţurile astea despre câini abandonaţi, unul mai slab şi mai răpciugos ca altul. Ca şi cum nu mi-ar fi suficientă mizeria mea!

Capitolul 2

Mă trezesc într-o frumoasă zi de octombrie.

Ştiu că duminica asta va fi la fel de solitară ca aproape toate celelalte. Cei mai mulţi au aşa-numitele „melancolii de duminică seara". Sunt trişti că weekendul li s-a terminat atât de repede. Vor să îşi ţină în continuare de cald unul altuia, ca nişte pui în cuib. Nu şi-au luat toată porţia de hohote nebune de râs, de plimbări în familie, de mângâieri pe sub plapumă sau băute cu prietenii. Eu nu vreau decât să vină mai repede ziua de luni. Să ies mai repede din tăcere. Dar astăzi e frumos afară şi, cum la Paris zilele însorite nu sunt chiar la ordinea zilei, zâmbesc în ciuda tuturor. Hotărăsc să mă aerisesc puţin. O plimbare de-a lungul cheiurilor, poate un film la cinematograf? Când locuieşti singur, e important să îţi faci un program, oricât de banal ar fi. Hotărăsc să îmi iau un croasant pe drum ca să mă scutesc de ridicolul de a-mi umple spălătorul de vase cu căniţă şi farfuria mea micuţă. Îmi trebuie o săptămână până să umplu o maşină şi să îi dau drumul. Trişez încă o dată, căci de multe ori o pornesc pe jumătate goală.

Rătăcesc puţin de-a lungul canalului, printre plimbăreţi, mame de familie rămase fără ocupaţie în timp ce micuţii lor îşi fac siesta bine înfofoliţi în fundul cărucioarelor. Nu e prea mare aglomeraţie pe cheiul Senei. Fac o pauză de cinci minute pentru a profita de razele soarelui. Puţină luminoterapie nu are ce să-mi strice şi abia îmi mai trag sufletul. Pe neaşteptate, aud un ţipăt. Urlă o femeie, care arată cu degetul spre canal. O isterică, probabil, care şi-a pierdut mobilul? Dar din strigătele ei îmi dau seama că e ceva mai grav decât atât. Atunci zăresc o siluetă întunecată în mijlocul fluviului. Un cadavru pluteşte inert, cu faţa în apă. Ai putea crede că e un buştean în derivă, numai că e un bărbat.

Câţiva privitori se înfoiază şi cotcodăcesc ca nişte găini. Tânăra urlă în gol. În jurul ei s-a adunat un mic grup. Mă uit la ea cum îşi flutură telefonul pe care-l ţine în mână. Ţipetelor ei li se suprapun altele. Aş vrea să ţip şi eu, dar din gura mea nu iese niciun sunet. Am un blocaj la nivelul glotei. Gura mea rămâne larg deschisă, ca un peşte în bocalul lui. Sunt paralizată. Simt o puternică tensiune interioară, inima îmi bate nebuneşte, dar cu toate astea sunt incapabilă să mă clintesc. Ca şi cum aş fi fost anesteziată. Dar cadavrul din canal e cât se poate de real. Sunt fascinată de silueta imobilă, de acest buştean uman. Pare atât de calm, de liniştit, aproape împăcat. Apoi, dintr-odată, fără niciun avertisment, fata sare în apă. Înoată până la bărbat, din şase lungimi de braţ e la el. Îl întoarce, bărbatul nu reacţionează. E mort? Păşesc spre micul grup, un bărbat prinde cadavrul pentru a-l

trage pe mal, femeia se lasă trasă şi ea. O văd tremurând sub hainele ude leoarcă. Fără să-mi dau seama, mă apropii de ea şi îi pun o întrebare idioată:

— Sunteţi salvator?

— Nu, nici vorbă! îmi răspunde fata, clănţănind din dinţi. E prima dată când fac aşa ceva!

Pare ea însăşi mirată de ceea ce i se întâmplă. Întins la pământ, bărbatul scuipă apă în ritmul masajului energic care i se aplică şi îşi recapătă vag cunoştinţa.

Atunci, micul grup începe să o aplaude spontan pe tânără.

— Bravo! Bravo, doamnă! Ce noroc că aţi fost aici!

Toţi sărbătoresc cu voioşie această victorie a vieţii.

Fără intervenţia tinerei, ar fi murit în faţa noastră, la câteva lungimi de braţ distanţă. Năucită complet de ceea ce se petrecea, îmi dau seama că sunt singura care vrea să aplaude înecatul. Aş vrea să fi avut şi eu curajul de a sări. Ca şi el, şi eu vreau să mor. E o revelaţie, o evidenţă, o uşurare. Vreau să mor. Cu adevărat. Nu peste cinci sau zece ani, ci acum. O iau spre casă istovită şi împleticită. Îmi fierbe creierul. Da, vreau să mor, da, vreau să o fac, dar am nevoie să vorbesc cu cineva despre asta. Nu cu Véronique, pentru că gândurile mele sinucigaşe ar risca să se transforme în intenţii ucigaşe. Dar e cea mai apropiată prietenă a mea şi nu văd cui altcuiva m-aş putea confesa. Am chef să mor, dar, pentru a mă simţi uşurată, trebuie să vorbesc cu cineva despre asta. Trebuie să găsesc o ureche înţelegătoare, pentru că toată fiinţa mea urlă că da, aceasta este decizia cea bună.

Ajunsă acasă, frunzăresc paginile aurii. Cum aş putea găsi un specialist? Ce-ar fi mai potrivit în cazul meu? Un psiholog? Un psihoterapeut? Un psihiatru? Un psihanalist? Un etolog? Ah, nu, ăsta-i pentru câini. Descopăr o întreagă gamă de terapii, mi-e greu să aleg. Aşa că mă iau după nume şi adresă. Elimin femeile. Dacă tot vor urma nişte tête-à-tête, mi-ar plăcea să le petrec în compania unui bărbat. E unul nu foarte departe de mine. Franck Marchand. Franck, nu sună rău Franck. Am fost îndrăgostită de un Franck în copilărie. Gata, Francky să fie!

Capitolul 3

— Ce pot face pentru dumneavoastră, Sylvie?

Franck se uită fix la mine, picior peste picior, în jeanşi negri. Îi văd muşchii jucând pe sub tricoul polo puţin cam prea mulat. Trebuie să fie mândru de corpul lui. Dar are şi de ce. Are părul des pentru un bărbat de vârsta lui. E drept că în zilele noastre un bărbat păros e o pasăre rară. O specie pe cale de dispariţie. Sunt mândră că psihologul meu are părul mătăsos. Se vede că are grijă de podoaba lui capilară. Sper că îmi va acorda tot atâta atenţie. Ochelarii mici îi dau un aer liniştitor. Ca un fel de meterez între sex-appealul lui şi persoana mea. E destul de plăcut să te lungeşti alături de el. În sfârşit, pe canapea.

— Sincer? Nu mare lucru.

— Bine, atunci spuneţi-mi de ce sunteţi aici?

— De fapt, sunt destul de motivată să mă sinucid... Dar am venit aşa, pur şi simplu.

— Pur şi simplu ca să fiţi sigură?

— Asta era.

Îmi zâmbeşte, ca şi cum am sporovăi despre tot felul de fleacuri. Nu ştiu dacă psihologii urmează un antrenament special pentru a asculta toate tâmpeniile fără a se clinti, dar al meu mi se pare foarte profesionist. Am nimerit bine. Când mă uit la el, îmi spun că nu de psiholog am eu nevoie, ci de o partidă de sex. Una zdravănă, ca să mă scuture bine de praf.

— Şi vă gândiţi de mult la sinucidere?

— Cred că e în mine dintotdeauna. Dar recent am avut un fel de revelaţie.

— Ce înţelegeţi prin „revelaţie”?

— A, nu, vă asigur că nu am văzut-o pe Fecioara Maria, nu sunt victima halucinaţiilor, să spunem că recent s-a produs un fel de declic. Am asistat la o scenă şi, fără a intra în detalii, am avut un moment de conştientizare acută şi de atunci mă simt uşurată, ca şi cum aş fi găsit în sfârşit soluţia.

— Păreţi foarte sigură pe dumneavoastră. Când aţi vrea să treceţi la fapte?

— Nu m-am gândit la o dată anume, dar Crăciunul pare o perioadă bună.

— Crăciunul vă îngrozeşte?

— Trăiesc singură de când mă ştiu. Sunt celibatară, fără copii. Am fost singurul copil la părinţi, mi-am pierdut mama acum patru ani, tatăl – acum câteva săptămâni. Sunt singură şi disperată. Crăciunul e departe de a fi perioada mea preferată.

— Lucraţi?

— Da, sunt juristă la o firmă.
— Bun. Vă place?
— Nu ştiu, nu mi-am pus niciodată problema.
— Dar aţi spune că este o muncă stimulantă?
— E tehnică şi laborioasă, dar da, cred că da. Să spunem că mi se potriveşte.
— Aveţi colegi, prieteni?
— Câţiva prieteni, nu prea mulţi. Dar ei mă sfătuiesc să adopt un câine, cunoaşteţi genul, nu? Nu înţeleg. Nimeni nu înţelege. Nu vreau decât să mor.
— Toţi murim mai devreme sau mai târziu.
E mult prea sexy când îşi înclină capul într-o parte. Are părul grizonat, dar îi stă bine. E nedrept, trebuie să avem cam aceeaşi vârstă, dar ceea ce pe mine mă îmbătrâneşte pe el îl face seducător. Ridurile lui sunt fermecătoare, ale mele sunt triste. Şuviţele lui albe îi scot în evidenţă ochii albaştri, ale mele îmi trădează vârsta. E musculos, eu sunt anemică. Dacă aş fi fost bărbat, aş fi fost o partidă bună, în floarea vârstei. Dar asta e, nu sunt decât o femeie.
— Da, dar eu vreau să aleg când şi cum. Cred că asta îmi place în ideea de sinucidere. *Eu* sunt cea care decide. Cum nu am hotărât mare lucru în viaţa mea, aş vrea să îmi hotărăsc măcar moartea. Ştiu că poate părea paradoxal, dar pentru mine este o mare consolare.
— De acord, atunci, ce-aţi zice dacă am fixa data sinuciderii dumneavoastră pe 25 decembrie?
— Păi… da, 25, e foarte bine.
— La ce oră?
— Păi… nu ştiu… bună întrebare. Nu m-am gândit la asta, poate după ce mănânc, ca s-o închei pe o ultimă notă gustativă?
— Ora 14:00? Sau 16:00?
— Să spunem între 14:30 şi 16:30?
— De acord. Asta înseamnă că mai avem puţin peste două luni. Vă propun să veniţi o dată pe săptămână, iar pe 25 decembrie, dacă totul merge aşa cum vreţi, vă sinucide-i între 14:30 şi 16:30. Sunteţi de acord, Sylvie?
Mă priveşte fără urmă de jenă, de parcă am vorbi despre viitoarea mea colonoscopie.
— Da, de acord, aşa să fie. Scuzaţi-mă, dar sunt puţin uimită…
— De ce? întreabă el, făcându-mi iar figura cu capul înclinat.
— Păi nu încercaţi să mă descurajaţi? Să faceţi, ştiţi dumneavoastră, asistarea unei persoane în pericol?
— De ce aş face-o? Vă simţiţi în pericol?
— Nu, deloc.
— Doriţi să muriţi, nu?
— Categoric.

— Atunci, cam atât a fost de spus. În schimb, vă propun ca, de astăzi încolo, să faceţi mai bine cunoştinţă cu dumneavoastră. Aşa că vom stabili împreună exerciţii pe care va trebui să le realizaţi între două şedinţe. Nu mai aveţi nimic de pierdut, Sylvie! Pentru săptămâna viitoare, vreau să faceţi ceva inedit, ceva ce nu seamănă deloc cu dumneavoastră, ceva împotriva personalităţii voastre. Sunteţi genul pudic?

— Foarte.

— Atunci, găsiţi o experienţă care vă va contraria pudoarea.

— Cum?! Ce veţi, să mă plimb goală?

— Eu nu vreau nimic, dumneavoastră decideţi! Pe săptămâna viitoare, Sylvie.

Apoi mi-a zâmbit şi m-a dat politicos pe uşă afară.

Sinceră să fiu, sunt puţin debusolată. Nu e deloc aşa cum mă aşteptam. Nu că m-aş fi aşteptat la ceva anume, dar la asta în niciun caz. Nu a fost deloc neinteresant. Bun, gata, rămâne pentru 25 decembrie. Şi eu, care mă temeam că nu am niciun plan pentru Crăciun! Dacă mi-aş comanda stela funerară la agentul meu de pompe funebre?

Aici odihneşte Sylvie Chabert, 22 ianuarie 1960
– 25 decembrie 2015 (între 14:30 şi 16:30).

Tremur, sper să nu fi luat vreun virus, nu-mi place deloc să fiu bolnavă!

Capitolul 4

M-am gândit serios la ceea ce mi-ar putea pune pudoarea în pericol şi, dintr-una într-alta, gândul mi-a zburat la Laura, asistenta mea. Face parte din categoria femeilor decompensate care îşi povestesc cu maliţiozitate viaţa cât e ziua de lungă. Le înşiră pe toate, de la flatulenţele soţului ei la show-urile TV, de la menstruaţia ei dureroasă până la menopauza soacră-sii. Şi, din câte am înţeles, e o adeptă înfocată a epilării totale! Şi-ar paria toţi banii pe asta. După ea, e ascensorul direct spre al nouălea cer! Ceea ce, între noi fie spus, mi se pare o idee bună. Dacă aş putea avea măcar un orgasm până pe 25 decembrie! Merg la sigur, nici vorbă, am auzit numai lucruri bune despre asta. Dar mi-ar plăcea să judec singură. În orice caz, pentru mine, care nu mi-am epilat niciodată părţile intime, ar fi o adevărată provocare să îmi expun fofoloanca în faţa unei necunoscute. Şi esteticiană, pe deasupra. Şi când mă duc la ginecolog trebuie să iau o jumătate de calmant! Darămite la o esteticiană care smulge toată ziua părul necunoscutelor şi le stoarce punctele negre… Am palpitaţii! Dar, ca o elevă sârguincioasă ce sunt, îmi voi face exerciţiul. Nu vreau să îl dezamăgesc pe Franck, mi-a făcut o impresie atât de bună. Şi, apoi, are dreptate, nu mai am nimic de pierdut. Aşa că de ce nu mi-aş arăta „pisicuţa”, cum spune Laura.

„Pisicuţă”, auzi, ca şi cum această parte a anatomiei ei ar fi avea ceva afectuos. Sau poate că eu sunt deja rece.

Capitolul 5

Cum sunt îngrozită, am dat peste cap două-trei păhărele cu tărie înainte de programare. Eu, care nu beau niciodată, sunt complet ameţită, dar nu-mi pasă, nu mai am nimic de pierdut! E noul meu laitmotiv. Când ajung, deschid ceva cam brusc uşa de sticlă şi cât pe ce să pic în prag cât sunt de lungă. Toate capetele s-au ridicat s-o vadă pe neghioaba care le-a speriat. S-a dus discreţia mea.

Sunt întâmpinată de Cyndie, dacă e să mă iau după ecuson.

— Pentru epilare normală, sexy sau totală?

Chiar trebuie să strige în halul ăsta? Doar nu e ca şi cum am fi fost numai noi două acolo. Ce le interesează pe celelalte, de pildă pe leşinată aia sau pe pocita din colţ ori pe mătuşa venită, fără doar şi poate, pentru mustăţi? Stau toate trei aliniate pe bancheta micuţă din scai ca nişte boabe de mazăre în păstaie şi frunzăresc în acelaşi ritm nişte reviste „Gala" vechi.

— Totală. Mă bâlbâi.

Îmi ard urechile, inima îmi bate nebuneşte, nu ştiu dacă e din cauza alcoolului sau a ruşinii care mă înţeapă iar şi iar cu acul ei gros de viespe. Apoi, Cyndie mă invită să mă alătur celor trei boabe de mazăre. Sunt atât de încurcată încât mă cufund direct în lectura unui articol despre crizele de bulimie ale unei starlete vegetariene despre care nu am auzit în viaţa mea. Dacă ar fi să dau crezare articolului, tipa face orgii cu bulgur şi conopidă. Circumferinţa bustului ei mă face să cred că vine din lumea reality show-urilor, un univers total străin pentru mine. Fără vreo legătură, mă gândesc că aş mânca la cină o tartă cu spanac şi brânză de capră. Tocmai atunci mă strigă Cyndie.

— Sylvie, e rândul dumneavoastră, vă las să vă pregătiţi.

— Cum fac asta, mă dezbrac de tot?

Tovarăşele mele de banchetă schimbă zâmbete complice. Ştiu că am un talent aparte pentru întrebări idioate.

— Nu, păstraţi partea de sus.

Evident că păstrez partea de sus! Mi se învârte capul, cred că am să leşin sau am să vomit. Poveştile astea despre bulimie mi-au făcut greaţă. Şi, apoi, Cyndie asta, care mă agresează cu sutienul ei 95D. Pe lângă ea, mă simt fleşcăită, bătrână şi urâtă. Îmi scot agitată chiloţii şi îi păstrez făcuţi ghem în mâna dreaptă, fiind atentă să nu îmi pierd de tot echilibrul. M-am acoperit destul de ridicol până acum. Aruncând o privire spre pântecul meu, simt încă o înţepătură de viespe. Mi-e cu adevărat ruşine de tufa mea. Nu am remarcat niciodată ce deasă şi impunătoare este. Parcă ar fi un bonsai. Toate firicelele alea negre şi creţe sunt atât de urâte, am senzaţia că ar putea face de ruşine şi pădurea Amazoniei. Bine măcar că a mea este nelocuită. Evit privirea

lui Cyndie.

— O să doară?

Mi-e greu să articulez cuvintele, sunt victima unui atac masiv al aburilor tăriei. Sunt jalnică.

— E prima oară? mă întreabă ea languros.

Am dat peste o sadică, este evident că îi face plăcere să smulgă părul altora.

— Da, îmi cer scuze, ştiţi?! E mult de lucru.

Chicotesc nervos. Uitasem că nu ţin deloc la băutură.

— Nu vă faceţi griji, am văzut destule la viaţa mea. O să doară puţin la început, dar vă obişnuiţi.

— Am băut puţin înainte pentru a-mi face curaj… sunt o mare fraieră.

— Depărtaţi bine coapsele.

Exerciţiul nici nu a început bine, iar eu ştiu deja că poziţia numită „broasca” este total inconfortabilă, îmi tremură coapsele din cauza efortului, iar muşchii aductori sunt pe punctul de a ceda. O tânără pe care nu o cunoşteam cu zece minute în urmă îmi zdrobeşte labiile pentru a mă cheli mai bine. Mă simt ca o bucată de carne pe tejgheaua unui măcelar. Ar fi trebuit să mă îmbăt de tot! Gura mi-e uscată, tâmplele îmi zvâcnesc. Mi-e atât de ruşine să mă expun astfel! Nu cred că vreun bărbat m-a văzut ziua în amiaza mare din acest unghi şi într-un mod atât de crud. Pe deasupra şi sub lumina asta albăstruie. Ţin ochii închişi. De ce şi-ar face cineva una ca asta?

— AUUUU!

Zbier ca o beţivă. Doare cumplit! Mai întâi arde – nu se poate, am să fac băşici! Şi, când arsura se mai domoleşte, smulge benzi întregi de păr. Sexul meu e carne crudă! Am impresia că sunt jupuită de vie.

Cyndie îmi aruncă o privire amuzantă, în timp ce mă unge cu ceară fierbinte. Da, călău ce eşti, fă-ţi datoria! Mai rău e că o distrează.

Îmi muşc mâinile pentru a nu alerta toţi vecinii. Trebuie să fii masochistă să faci asta fără anestezie generală. Ca o vrăjitoare pe rug, îl blestem în sinea mea pe psiholog şi neam de neamul lui.

— Vedeţi, s-a curăţat frumos. Acum îndoiţi genunchii la piept, să vă fac zona anală.

E prea mult pentru mine. Mă cuprinde un râs nebun. Acum urmează să-i arăt şi borta?! Ca un bebeluş mare pe măsuţa de schimbat scutece, numai că anusul meu nu are cum să mai fie roz deschis. Sper că psihologul va fi mândru de mine, pentru că nu m-am simţit în viaţa mea atât de umilită. Totul pentru un nenorocit de exerciţiu de sfidat pudoarea! Dar ce idee, să aleg o epilare totală. Fără a mai pune la socoteală că nici măcar nu am cui să îi arăt isprava mea.

— Gata, sunteţi toată netedă. Nu a fost chiar aşa de greu…

Cred că am să leşin.

…Am leşinat. Când mi-am revenit, un bărbat tânăr şi frumos era aplecat deasupra mea, aşa că am crezut că eram deja în ascensorul meu către al nouălea cer! Disconfort vagal, au spus pompierii. Bine că nu mi-am făcut abonament, nu vreau să mai pun vreodată piciorul în instituţia asta de masochism. Pe de altă parte, cred că nici Cyndie nu ar fi foarte încântată să mă revadă. O clientă care pleacă pe targă, ce mai la deal, la vale, halal publicitate. A trebuit să îmi termin îmbrăcatul în camion, sub privirile ghiduşe ale pompierilor, deja devenisem o anecdotă pentru petrecerile de pensionare. S-au oferit să mă conducă acasă, dar am reuşit să-i conving să renunţe la idee. Ar fi fost mult prea mult chiar şi pentru mine să fiu adusă acasă de bărbaţii aceştia. M-am întors, sprijinindu-mă de ziduri. Teribil de confuză, dar epilată. În chiloţii mei adia un vânt de libertate. Odată ajunsă în casă, mi-am turnat un deget de whisky sec. Era minimul necesar pentru a-mi reveni după toate emoţiile acestea. După aceea am râs zdravăn. Un râs nebun şi zgomotos de beţivă, dar care mi-a făcut extrem de bine. Ce idioată! Da, s-ar putea spune că am lucrat la pudoarea mea. Am zgândărit-o, am gâdilit-o, ba chiar am împins-o dincolo de limitele ei. După aceea, am privit cu multă curiozitate zona mea intimă, puţin roşie, netedă, la fel de fină ca fesele unui prunc. Şi, curios lucru, m-am simţit uşurată. Ca şi cum mi-aş fi regăsit un prieten vechi, pe care nu l-am mai văzut de mult. E puţin ciudat, dar nu chiar aşa de rău. Şi în niciun caz respingător. Şi eu, care mă temeam că o să semăn cu o mâţă fără blană. Păcat că nu am cui să i-o arăt. Mă întreb: nu ar trebui să-i fac o fotografie să i-o duc lui Franck, o imagine care să-mi susţină spusele, „dovada" isprăvii mele? Dar îmi dau imediat seama ce deplasată e ideea asta smintită. De pus pe seama alcoolului sau a unui transfer erotic precoce. Sunt definitiv jalnică.

* * *

— O să fiţi mândru de mine!

Două zile şi două nopţi am pufnit de nerăbdare să îi povestesc isprava mea. Tot sindromul acesta blestemat al elevei conştiincioase care speră să ia o notă bună la lucrare.

— Şi de ce, mă rog?

— Am făcut ce mi-aţi spus, am lucrat la pudoarea mea.

— Şi?

— Păi am lucrat zdravăn!

— S-ar zice că vă face plăcere.

— E adevărat că îmi face plăcere, e prima dată când am ceva amuzant de povestit. În clipele acelea v-am blestemat, chiar v-am urât. A fost un coşmar pentru mine să mă trezesc în fundu' gol în salonul acela micuţ de cartier. A trebuit chiar să beau înainte ca să îmi fac

curaj.

— Da, serios?

— Dar acum, când vă povestesc şi iau distanţa necesară, îmi vine să râd! Îmi e mult mai bine, atunci am fost atât de jalnică. A trebuit să cheme pompierii, pentru că mi s-a făcut rău.

— V-aţi pierdut cunoştinţa?

— Da. Am băut trei pahare de tărie pe stomacul gol, mă simţeam teribil de ridicolă cu picioarele-n sus, mi se învârtea capul şi am simţit că mă scufund.

— Ce aventură!

— Da, şi dumneavoastră v-o datorez.

— Aşadar, nu regretaţi?

— Da şi nu. Pe moment, a fost foarte penibil, credeţi-mă, dar acum, când mă gândesc, îmi vine să râd. Să spunem că situaţia a fost amuzantă. Nu-mi vine să cred că mie mi s-a întâmplat aşa ceva! E ceva care nu seamănă deloc cu mine.

— Sunteţi mai amuzantă decât credeţi?

— Să spunem că nu e adjectivul care mă caracterizează cel mai bine.

— Atunci, ce anume vă caracterizează?

— Nu ştiu. Sunt destul de plictisitoare, cred. Sunt o persoană docilă. Răzvrătirea nu a fost niciodată punctul meu forte. Copil fiind, am făcut exact ceea ce mi-au spus părinţii mei să fac. Trebuia să îi ascult de fiecare dată, să-i mulţumesc, să nu îi deranjez. Apoi, a trebuit să fiu o elevă bună, să studiez, indiferent dacă îmi plăcea sau nu. Acum, când vorbesc cu dumneavoastră, îmi dau seama că nu m-am abătut niciodată de la drumul pe care mi l-au trasat.
Când eram mică, tata a agăţat odată un bici deasupra uşii dormitorului meu. Nu l-a folosit niciodată, dar numai când mă uitam la el mă apuca groaza. Simplul fapt de a trece pe sub el era o încercare. Aşa că făceam totul pentru a nu-l obliga să-l ia din cui. După aceea, am devenit o studentă bună, doar pentru a le face pe plac. Nu mai era nevoie de bici pentru a mă motiva, ştiam ce aveam de făcut. Părinţii mei îmi vorbeau mereu despre cât de important e să fac studii serioase, să am un serviciu bun. Nu mi-au vorbit niciodată despre cât de important e să fii fericită, să te distrezi sau să ai prieteni. Cred că părinţii mei nu erau fericiţi. Nu ştiu dacă am fost un copil fericit, nu ştiu dacă am fost fericită măcar o zi.

— Părinţii nu mai sunt aici.

Păcat că mângâierile nu sunt incluse în preţul şedinţelor. Pentru că mor de dorinţă să mă strângă tare în braţele lui musculoase. Ca să mă simt vie.

— Da, şi sunt pierdută. Am 45 de ani şi mă simt ca o fetiţă bătrână rătăcită într-un supermarket.

— Aveţi măcar habar ce fel de femeie sunteţi?
— Dacă aş vrea să fiu vulgară, aş spune că nu sunt foarte excitantă.
— Niciun bărbat nu s-a excitat în prezenţa voastră?
Roşesc brusc.
— Ba da, totuşi, puţin! E foarte jenant, sunt destul de pudică, nu ar fi trebuit să folosesc termenul acesta.
— Termenul „excitat” vă deranjează? Şi totuşi, asta se întâmplă când un bărbat vede o femeie care îi place, are erecţie. Trebuie să o luaţi ca pe un compliment. Asta îmi spune cel care nu va avea niciodată o erecţie pentru mine…
— Da, fără îndoială.
— E prea crud, prea viu pentru dumneavoastră?
— Asta e!
Probabil mă crede vreo fată bătrână.
— Am avut şi eu aventuri, să nu credeţi că…
— Dar eu nu cred nimic, Sylvie, eu doar vă ascult.
E atât de sexy.
— Bine, ne oprim aici pentru ziua de azi, dar veţi primi un alt exerciţiu.
Nu e deloc prost, s-a prins repede că, şcolăriţă sârguincioasă fiind, nu voi rezista chemărilor datoriei.
— Mi-aţi spus că eraţi docilă, că aţi mers toată viaţa pe calea cea dreaptă. Am să vă rog să faceţi un gest reprobabil în ochii dumneavoastră.
— Aoleu, dar ce aveţi de gând să mă puneţi să mai fac?!
— Eu? Nimic, dumneavoastră decideţi. Pe săptămâna viitoare, Sylvie!
Asta e, pe săptămâna viitoare, şi descurcă-te dacă eşti în stare! Eu, care nu am furat, nu am înşelat, nu am păcălit niciodată pe nimeni, eu, care nu sunt în stare să traversez decât pe zebră şi nici măcar nu am forţat vreodată trecerea pe galben. Sunt în mod raţional rezonabilă în tot ceea ce fac. Ce gest reprobabil aş putea încerca să comit?!

* * *

Cred că am visat dintotdeauna să fur din magazine. Copil fiind, aveam prietene care şterpeleau rujuri, zorzoane, bomboane, uneori chiar şi haine. După aceea, îşi etalau comorile, mândre de ele însele şi fericite că i-au putut prosti atât de uşor pe adulţi. Erau agitate şi pufneau de bucurie, încă sub efectul puseului de adrenalină. Iar eu le admiram atât de mult! Nu reuşeam nici măcar să mă imaginez în locul lor, într-atât de reprobabil mi se părea gestul lor. Nu eram în stare să dau dovadă de atâta siguranţă şi sânge rece, să înşel nişte adulţi şi să scap nepedepsită. Mă făceam stană de piatră la gândul că voi fi prinsă.

Aş fi fost în stare să fac pe mine. Mai bine aş fi murit literalmente de ruşine decât să înfrunt privirile şi furia părinţilor mei. Şi biciul lui tata.

Dar astăzi ei nu mai sunt aici. Nu mai am opt ani şi cred că pot afirma că ştiu să îmi controlez vezica. Şi, în cel mai rău caz, mi-aş scoate portofelul şi aş invoca o clipă de neatenţie. Recunosc că cheful de acest gest îmi dă târcoale. Nu poate fi mai rău decât o epilare totală, nu? Dacă aş face-o? Dacă astăzi aş fi în stare? Şi, cu riscul de a mă repeta, în şase săptămâni oricum nu voi mai fi pe aici.

Pentru că vreau să mă dau mare în faţa psihologului meu şi pentru că oricum nu mai am nimic de pierdut, hotărăsc să trec la fapte în magazinul *meu* Monoprix. Gata!

Voi profita că am nişte cumpărături de făcut şi voi şterpeli ceva. Încă nu ştiu ce, merg pe mâna instinctului. Ca un prădător, am să mă arunc asupra primului pachet de gumă de mestecat, asupra primei cutiuţe de Tic Tac care o să-mi iasă în cale. Am deja frisoane. E prima dată pentru mine.

Bun, asta e teoria. Acum trebuie să trec la practică. Iar instinctul mă somează să uit imediat povestea asta grotescă. Psihologul nu-i decât un sadic care se amuză şi mă crede marioneta lui. (Oh, da, Franck, ia-mă!)

E ca şi cu fetiţele acelea care se delectează martirizându-şi păpuşile cu foarfecele. Bine, fie, am fost umilită între cei patru pereţi ai unui mic salon cosmetic de cartier. Dar să îmi asum riscul de a fi arestată la supermarket în văzul tuturor e cu totul altceva! Mi-au trebuit 45 de ani ca să trec cât mai neobservată, aşa că nu am de gând să plec lăsând în urmă imaginea de cleptomana cartierului. Am coşmaruri.

Copil fiind, aveam un coşmar anume, în care mă trezeam goală puşcă în mijlocul curţii şcolii, în recreaţie. Elevii făceau cerc în jurul meu şi mă arătau cu degetul, râzând de fesele mele mici care tremurau de frig şi groază precum gelatina. Iar eu, biata de mine, mă smiorcăiam şi încercam să mă acopăr cum mă pricepeam mai bine, cu braţele mele mult prea slabe.

Cu cât plângeam mai tare, cu atât îmi tremura mai mult fundul, iar ei râdeau mai zgomotos. Eram lac de sudoare. Ei bine, astăzi coşmarul este acelaşi, cu o diferenţă de câteva detalii. Eram terorizată la gândul că voi fi oprită de paznici şi percheziţionată în văzul tuturor (să fie aici şi o conotaţie erotică?).

Clienţii au înlocuit elevii de odinioară şi mă privesc indignaţi, arătându-mă cu degetul şi făcându-mă hoaţă, nebună, drojdia societăţii care trebuie să putrezească în puşcărie. Copiii de lângă ei chicotesc. În timp ce eu plec înspăimântată, buimăcită şi încătuşată, în huiduielile, scuipăturile şi înjurăturile obişnuiţilor magazinului. Un fel de drum al crucii stil Dominique Strauss-Kahn, dar fără izul de scandal

sexual. Sinceră să fiu, mă întreb dacă nu cumva în spatele acestui scenariu catastrofic nu se ascunde plăcerea de a fi în centrul atenţiei, în ciuda tuturor adversităţilor. Eu sunt în centrul unui mare nimic.

Când ai, ca mine, particularitatea de a fi foarte banală şi transparentă, treci neobservată. Aşadar, dacă nu mă înscriu în Femen (n. trad.: organizaţie feminină din Ucraina), am toate şansele să mă strecor prin ochiurile oricărei plase. Îmi place ideea de a-mi transforma defectele în chestii pozitive.

Inspir adânc, ca un boxer care se pregăteşte să intre în ring. Trebuie să mă pregătesc mental pentru această luptă lăuntrică. Nu sunt o hoaţă, ci doar o sinucigaşă care vrea să-şi cunoască limitele. E un exerciţiu, o experienţă de viaţă în cadrul unei terapii cognitive. Sunt un cobai în mâinile unui terapeut sadic, dar teribil de sexy, o victimă a derivelor psihologiei umane. N-o să mă împiedice pe mine să-mi găsesc eul profund un agent de pază, pe deasupra şi prost plătit!

Capitolul 6

Fir-ar să fie. Am s-o fac. Am să desfid 45 de ani de conduită ireproşabilă. O fac. Îmi trag trenciul pe mine şi mă duc. Ideea e să nu mă las paralizată de gândire. Să-mi golesc mintea, să acţionez ca un automat. Gata, am plecat. Nici nu am închis bine uşa de la intrare că am deja mâinile transpirate şi inima începe să o ia razna, sunt la un centimetru distanţă să fac implozie. Cum reuşesc tâlharii să suporte presiunea? Viaţa mea e atât de insipidă încât simpla perspectivă de a încălca legea (ce vorbeşti, să furi un flecuşteţ, o ispravă la îndemâna oricărui prunc în scutece!) mă bagă în fibrilaţie. Am inima cât un purice.

Pe drum, o forţă invizibilă îmi paralizează picioarele, dar găsesc totuşi curajul de a mă târî până în faţa magazinului. Înot contra curentului în propria mea spaimă. Intru ca de obicei, cu capul plecat, cu un aer preocupat, nici văzută, nici cunoscută. Trec incognito prin faţa gardianului pe jumătate adormit. Pentru a mă calma, încep să iau la cercetat raioanele mele favorite. Raionul de ceai a avut întotdeauna un efect euforizant asupra mea. Îmi place să zăbovesc asupra diferitelor ambalaje. Unele mărci de ceai izbutesc chiar să mă facă să călătoresc. Aromele care învăluie cutiile, culorile atrăgătoare, caligrafia rafinată de pe unele ambalaje, originile lor exotice sunt pentru mine tot atâtea minuni la pachet, ispite turistice. Vederea lor mă calmează, dar nu îndeajuns pentru a uita de misiunea de pe ordinea de zi.

Respir. Pentru a-mi face curaj, mă imaginez în ziua de Crăciun, când îmi voi înghiţi doza mea de somnifere într-un pahar mare cu apă. Sigur voi fi puţin balonată, căci voi fi foarte îndopată. Probabil nu va fi deloc plăcut să înghit toate pastilele alea, mai ales cu problemele mele de digestie, dar ştiu că o voi face. Braţul nu va ezita, mâna nu va tremura, gâtul nu va regurgita. Apoi, îmbrăcată cu cel mai frumos costum de baie al meu, voi intra într-o baie caldă. Şi voi adormi liniştită, învăluită în căldura binefăcătoare a unei băi cu spumă, cu un ultim suspin preafericit că nu mă voi mai trezi niciodată.

Acest gând reconfortant mă înveseleşte. Dacă nu mi-e frică să mor, nu ar trebui să îmi fie frică să trăiesc. Puţin. Pentru a mă motiva şi mai mult, mă îndrept spre raionul cu produse de baie. Nu vreau să mor inspirând un miros artificial şi strident, cum sunt cele de piersică sau măr. Vreau ceva discret şi reconfortant. Un miros de vanilie de Madagascar pentru o ultimă călătorie. Dar, până când voi ajunge să pun a doua oară pompierii pe jar, trebuie să-mi fac temele. Hai, Sylvie! Poţi s-o faci! Strecor o privire discretă în dreapta şi-n stânga. Nimeni. Îndemânatică precum un par, strecor sticla de gel de duş cu

vanilie Bourbon în buzunarul drept al trenciului. O simt cum alunecă în căptuşeală cu toată greutatea ei. Am senzaţia că sticla cântăreşte o tonă şi strică tăietura dreaptă a impermeabilului. Se bălăngăne lângă coapsa mea şi simpla ei atingere mă îngrozeşte. E o mică tortură.

Pentru a face penitenţă, pun în coş produsele cele mai scumpe. Cremă antirid bio, tigaie antiaderentă, hârtie de toaletă cu patru straturi şi, fără îndoială pentru a face impresie, un desfundător superputernic pentru canalizările înfundate. Coşul meu dădea deja pe dinafară, altminteri aş mai fi adăugat un prăjitor de pâine şi o cafetieră electrică, pentru a-mi răscumpăra păcatul în faţa zeului banilor. Monoprix, iartă-mi păcatele. Cu toate prostiile pe care le cumpăr aş fi putut lua un stoc întreg de gel de duş cu vanilie Bourbon, dar nu asta e întrebarea.

Întrebarea este: cum voi reuşi să mă prezint la casă fără a face pe mine? Picioarele îmi sunt ca de vată, trebuie să mă ţin tare. Intru în panică imaginându-mă căzând, întinsă la pământ, cu sticla de spumă de baie care îmi alunecă din buzunar alături.

Nici vorbă să eşuez atât de lamentabil. Mă apropii tremurând de casă. Am un nod în gât şi abia respir. Nici una, nici două, o cotesc spre raionul cu băuturi. Prea multă lume, înşfac o sticlă de votcă şi, mai calmă, păşesc spre rafturile cu hârtie de toaletă. La naiba, nu voi reuşi niciodată să desfac sticla cu sistemul ăsta antifurt. Dar am nevoie de ceva tare ca să mă calmez. Respir şi mă gândesc. Pun precipitată sticla în mijlocul deodorantelor pentru toaletă şi o şterg la raionul cu produse de întreţinere. Nu ştiu dacă îmi va ieşi, dar bolile grave au nevoie de remedii pe măsură! Mă arunc asupra unui borcan cu ceară de albine pentru parchet, din aceea care se făcea odinioară. De bine, de rău, reuşesc să îl desfac şi inspir adânc, ca să-mi amorţesc creierul. Unii inspiră lipici sau lacuri, eu sunt cu ceara de albine. De ce nu? Orice e binevenit ca să nu mă mai gândesc la chestia umflată din dreptul coapsei mele. Mă concentrez asupra mirosului de parchet curat, care îmi place atât de mult. Apoi încep să număr până la trei.

Fără să mă gândesc la nimic, o iau spre casă. Acolo, îmi dau seama că micul meu manej l-a scos din toropeală pe gardian. M-a luat în vizor. Am bufeuri, picături mari de sudoare se preling pe spatele meu, pe sub trenci. Creierul mi-e anesteziat de spaimă. Ca un bărbat adevărat, creierul meu emoţional ia frâiele. Intestinele se revoltă, am să fac pe mine.

— Doamnă! Doamnă!

O fac pe surda. Maxilarele încleştate nu mă lasă să strig sau să trec la mărturisiri. „Iertare! Iertare, eu sunt, da, am făcut-o intenţionat!”. Dar sunt la un fir de păr distanţă să mă întind la pământ şi să le uşurez munca arestării.

— Doamnă! Scuzaţi-mă, doamnă!

Mă bate pe umăr; speriată, sunt cât pe ce să scap coşul.

— Da?

Nu aud nimic, un roi de albine îmi zumzăie în urechi, sunt în pragul apoplexiei.

— Îl luaţi?

— Mă scuzaţi? Nu vă aud, sufăr de surditate!

Panica m-a copleşit, iar accentul lui african mă face să mă tem de ce poate fi mai rău.

— Aţi desfăcut un borcan de ceară, aşa că acum trebuie să îl cumpăraţi!

— Cum?

— Nu înţelegeţi ce spun? Trebuie să cumpăraţi ceara pe care aţi desfăcut-o!

— Ce? Ah, da, scuze! Probabil mi-a căzut din coş! Mulţumesc, la revedere!

Sunt pe punctul de a izbucni în plâns; îi smulg borcanul din mâini şi mă năpustesc spre casă strângând din buci. Cred că voi avea nevoie mai repede decât credeam de hârtia mea de toaletă cu patru straturi.

La casă, îmi pun ochelarii de soare, o absurditate în plus nu mai contează. Încerc să nu mă gândesc la gelul spumant de duş care îmi arde efectiv coapsa. Fără a mai pune la socoteală intestinele dezlănţuite. Suspin adânc.

— Aveţi card Monoprix?

— Da, dar nu!

— Mă scuzaţi?

— Mă grăbesc, vreau să mă întorc acasă!

Casiera, o indiancă, se uită imperturbabilă la mine:

— Dacă aveţi card Monoprix beneficiaţi de 30% reducere la unele produse. Ar putea fi tentant pentru dumneavoastră. Mai ales pentru ceară şi tigaie.

— Nu-mi pasă, ok? Sunt deranjată la stomac, înţelegeţi? Mă doare burta, am diaree, trebuie să plec!

Îmi zâmbeşte cu toţi dinţii ei albi, de parcă i-aş fi spus o glumă bună. Unii clienţi îmi aruncau priviri îngrozite, de parcă m-aş fi cufurit în capul lor, în vreme ce alţii rânjeau, întorcând jenaţi capul. Un calvar.

— Ok, ok!, chicoteşte fata.

Îi întind cardul albastru şi îmi aranjez cumpărăturile în pungă, scăpând jumătate pe jos.

Înhaţ cardul şi o iau la goană.

— Doamnă, aţi uitat jumătate din cumpărături!

Urlu fără să întorc capul:

— Lăsaţi, nu-i nimic!

Mă năpustesc afară şi inspir adânc. Apoi, pas alergător. Sunt cât pe

ce să îmi murdăresc pantalonii în liftul care nu a fost niciodată atât de lent. Strâng din fese şi respir adânc, încercând să calmez furtuna intestinală. Fac un vacarm îngrozitor trântind sacoşele cu cumpărături pe palier, dar această neîndemânare are avantajul de a acoperi zgomotul unui pârţ sonor. Mă chinuiesc cu cheia, strângând în continuare din buci. Descui în sfârşit uşa şi o izbesc de perete. Sfincterul meu face eforturi disperate ca să nu cedeze până ce nu mă dezbrac.

Mă aşez suspinând de fericire pe tronul pe care mă pot în sfârşit elibera de acest preaplin de emoţii. Picioarele îmi tremură, în timp ce intestinele mele fac un remake după cascada Niagara. O duhoare insuportabilă inundă baia. Mirosul fricii mele. Cu capul în mâini, realizez că, chiar dacă am scăpat de ridicolul de a fi săltată de paza magazinului, am găsit o modalitate de a mă ridiculiza şi mai mult, invocând cea mai proastă scuză cu putinţă. Toate astea pentru a fugi ca o hoaţă. Ce ironie! Şi pe deasupra lăsând acolo jumătate din cumpărături!

Îmi vine să râd şi să plâng în acelaşi timp. Să râd, pentru că aceste ultime minute au fost cele mai intense din viaţa mea, şi să plâng, pentru că, la drept vorbind, nu au fost deloc glorioase. Dar şi pentru că nu voi mai putea pune niciodată piciorul în magazinul meu preferat. Începând de azi, îmi voi face cumpărăturile pe Internet.

După ce am aerisit serios sala de baie şi am făcut un duş bun, mi-am acordat o siestă. Trebuia să-mi creez o dispoziţie întunecată înainte de face un prim bilanţ al tristei mele persoane. Deocamdată, constat că lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Rămân aceeaşi fetiţă timidă şi slabă de înger. Trecerea anilor nu a schimbat cu nimic lucrurile. Pe scurt, sunt în continuare mai bleagă decât îmi închipuiam…

Capitolul 7

— Bună ziua, Sylvie.

— Bună ziua, domnule doctor.

— Doctor? Sunt psihoterapeut, îmi puteţi spune Franck.

În clipa asta nu am niciun chef să-i spun Franck. Nu mi-e prieten, cu atât mai puţin amant, şi în niciun caz confident. E doar psihologul meu.

— Ia spuneţi, cum v-a mers de săptămâna trecută şi până acum?

— Ca naiba.

— Vă ascult.

— La drept vorbind, nu cred că îmi doresc să mă cunosc cu adevărat.

— Ce vă face să spuneţi asta?

— Am descoperit că nu e foarte interesant. Şi apoi, testul cu punerea la încercare a pudorii a avut ceva amuzant, în sfârşit, privind retrospectiv. Dar ce m-aţi pus să fac acum a fost oribil şi foarte umilitor.

— Dar eu nu v-am pus să faceţi nimic, Sylvie! Doar v-am propus să ieşiţi din cadrele voastre, din jugul vostru cotidian. Ce e atât de umilitor în asta?

— Totul! Ştiu că nu mi-aţi spus în mod direct să mă duc să fur din magazine, dar totuşi asta am făcut la recomandarea dumneavoastră. Mi-aţi spus să fac ceva reprobabil? Perfect! Dar, sinceră să fiu, a fost un eşec total.

— De ce, mă rog?

— Pentru că literalmente am făcut caca pe mine, iertaţi-mi vulgaritatea, dar e tristul adevăr. Am fost jalnică pe toate planurile! M-am făcut de râs la casă, m-am dat în spectacol la Monoprix-ul din cartierul meu. Am trăit cea mai mare spaimă din viaţa mea, m-am panicat şi mi-am pierdut sângele rece, şi toate astea pentru ce? Pentru un amărât de gel de duş strecurat în buzunar! Poftim, sunteţi mulţumit?

— Nici mulţumit, nici nemulţumit. Dumneavoastră, în schimb, păreţi foarte nervoasă.

— Sigur că sunt nervoasă, furioasă chiar. Furioasă că v-am ascultat! Furioasă că m-am umilit şi furioasă că sunt atât de previzibilă şi dezamăgitoare! Nu-s de mine exerciţiile astea, căci, la drept vorbind, ştiu foarte bine ce sunt, o cvadragenară uscată, un rahat!

Mi-am ieşit de tot din fire. Îmi vine să-i trântesc în cap blestematele lui statuete africane. Îmi fac greaţă cu grimasele lor grosolane, îmi amintesc de paznicul care m-a traumatizat. Nu am să înţeleg niciodată pasiunea asta pentru arta africană. E o urâţenie.

— Şi, ca să fiu sinceră până la capăt, cred că părinţii mei şi-au dat rapid seama că nu aveam nimic extraordinar, că nu aveam nici farmec, nici potenţial şi că cel mai bun lucru pentru mine era să-mi stabilească ei mica mea potecă, fără zgomot, fără tam-tam.

— Deci astăzi le sunteţi mai curând recunoscătoare părinţilor?

— Nu ştiu, nu mai ştiu! Ştiu doar că nu-mi place ce văd. Şi că nu sunt suficient de masochistă ca să continui să mă supun unor experimente umilitoare. Aşa că vă rog să încetaţi!

— Dumneavoastră decideţi, Sylvie! Încă o dată, eu nu vă oblig la nimic. Dumneavoastră v-aţi avântat în provocarea asta, dumneavoastră aţi ales-o. Îmi pare foarte rău că asta v-a scos din fire, dar eu cred că avansaţi, dacă asta poate fi o consolare. Lăsaţi să iasă la suprafaţă emoţii ascunse, fierbeţi, exprimaţi o furie pe care nici măcar nu o bănuiaţi, trăiţi mai intens. Sunt mai curând aspecte pozitive, nu?

— Credeţi?

— Da. Cum aţi putea domoli toată mânia asta, Sylvie? Ce v-ar putea face bine?

— Regulatul!

A ţâşnit ca un gheizer.

— Formidabil! Îmi povestiţi data viitoare?

Mă conduce la uşă, foarte încântat de el însuşi. Rămân împietrită pe hol. Mă aranjez mecanic, într-o stare de prostraţie. Durează câteva minute până ce realizez ce s-a întâmplat. Cum am putut să fiu atât de agresivă? Şi, mai ales, ce m-a pălit de am scăpat bomba cu „regulatul”? Eu, care am oroare până şi de acest cuvânt. Eu, care nu m-am „regulat” niciodată! Am făcut dragoste, nu întotdeauna bine, dar de fiecare dată tandru şi respectuos. Niciodată nu m-am simţit ca o „curvă” care se vrea luată, care se lasă „regulată”. Nu am trăit niciodată scene de alcov toride, demne de acest nume. Nu am avut niciodată fierbinţeala aia care te face să-ţi ieşi din minţi, să gâfâi, să gemi, genul de senzaţie care ne apropie de regnul animal. Simţul măsurii, dar mai ales al ridicolului, m-au determinat mereu să fac dragoste în mod convenţional, rezonabil. E drept că nu am călcat niciodată pe de lături, dar măcar onoarea mea a rămas intactă. Acum, sunt tulburată de forţa dorinţei mele. E arhaică, animalică, primară şi totalmente nepotrivită.

Da, trebuie să recunosc, am chef să fiu luată în patru labe. Să fiu trasă de păr, plesnită la fund, vreau ca un bărbat să mă înşface de şolduri ca să mă pătrundă mai bine, am chef să mi se taie răsuflarea, să-mi simt corpul plin de energie şi lac de sudoare, gâtul uscat, şi să urlu cu o voce răguşită despre acest val de plăcere puternică, intensă, îmbătătoare, care îţi face tot trupul să palpite. Ca într-o scenă de film erotic! Mai mult chiar, am chef să fiu mâncată şi să devorez penisul unui bărbat!

Dar ce-i cu mine?! Un seism hormonal? Sau o simplă carenţă de fier?

Cum să fac? De unde să încep? Unde? Când? Cu cine? Ce să fac ca să i se scoale unui bărbat, să-i stârnesc o dorinţă sălbatică, arzătoare, cu coama mea uscată, faţa ascuţită, pieptul slăbuţ şi corpul meu fără forme, lipsit de tonus? Am 45 de ani, sex-appealul unui peşte şi vreau să fiu bunăciunea petrecerii. Am început cu stângul. Mai ales că nu am nici măcar o petrecere la care să mă duc.

O iau spre casă cufundată în gândurile mele, insensibilă la frigul care îmi ciupeşte obrazul şi ochii. Toamna s-a instalat bine. Curând va fi iarnă şi decoraţii de Crăciun. Ajung acasă şi aprind lumina de la intrarea care dă direct în salon. Sunt frapată de tristeţea pe care o respiră apartamentul meu. Ca şi cum mi-aş fi recăpătat vederea după o intervenţie cu laser. Lumina galbenă e chioară. Parchetul scârţâie sinistru în gol. E sumbru, bătrânicios, tăcut, fără viaţă. Mă cuprinde disperarea la vederea resturilor de la micul dejun, de pe masă. Pun repede farfuriile în maşina de spălat vase, pe jumătate goală. O pornesc ca să aducă un strop de viaţă. Tremurând, dau drumul la încălzire. Dacă aş reface interiorul? O zugrăveală, o canapea nouă, o măsuţă joasă, modernă? Una peste alta, un interior mai sexy. La urma urmelor, nu am mijloacele?! Dar la ce bun, mai sunt două luni până la Crăciun.

Şi dacă, printr-o minune, aduc un bărbat la mine, ce părere îşi va face când va vedea apartamentul meu de aproape pensionară? Doar nu aş aduce un bărbat aici pentru o seară de scrabble. Dacă mă vreau răstignită, trebuie să încălzesc atmosfera. Gândul îmi zboară la tata şi la economiile lui de-o viaţă. Îmi spun că, dacă mi-am plătit luxul unui loc de veci, pot foarte bine să mă cadorisesc şi cu un salon nou! Ca o a doua piele. Fie numai şi pentru două luni. Mai ales pentru două luni. Nu-i greu de găsit o canapea nouă, e suficient să mă duc la Habitat, la Muji sau la Conran Shop. Cu amantul e mai complicat. Nu există un magazin special pentru aşa ceva. Că, dacă ar fi existat, de mult aş fi avut un card de fidelitate la ei.

Mă uit gânditoare la oul meu care se închirceşte sub efectul căldurii în noua mea tigaie antiaderentă. Nu mai sunt furioasă. Doar obosită. Îmi lipsesc telefoanele pe care mi le dădea tata seara. Obosită şi singură.

În pat, făcută ghem sub plapumă, clocesc un plan. Dacă i-aş propune lui Véronique o seară „a fetelor” la un mojito, la unul dintre barurile acelea mai răsărite din arondismentul 9 sau 11? Cine ştie, poate cu alcool, o lumină mai blândă şi o ambianţă festivă, poate ar merge. Dar nu sunt sigură că Véronique e persoana potrivită pentru agaţamente. Dragostea ei pentru câini a făcut-o, încetul cu încetul, impermeabilă la iubirea bărbaţilor. Ca şi mine, Véronique şi-a coborât

sexualitatea în bernă.

Trebuie să spun că s-a clătinat zdravăn când Jean, soţul ei, a părăsit-o acum cinci ani. Încă nu a rumegat pe deplin că a lăsat-o pentru o instructoare tinerică de yoga. Un afront suplimentar pentru cele 20 de kilograme în plus ale ei. De atunci, e ca şi cum ar fi primit liber să o vireze în direcţia „junică". Din cauza preţioaselor ei molecule care o ajută să depăşească trauma divorţului, susţine ea. Dar pe mine nu mă păcăleşte. O văd cum înghite calorii după calorii fără să-şi dea măcar seama. Ori de câte ori o sun o prind cu gura plină, de fiecare dată. S-a transformat într-o mică ronţăitoare care se îndoapă cât e ziua de lungă. Iar dacă veveriţele sau iepuraşii dolofani sunt drăgălaşi, o femeie de 50 de ani – nu prea. Véronique înghite ca să nu fie obligată să îşi scuipe durerea. Pentru că se teme de gol, se îndoapă.

Pentru că mă tem să nu o rănesc, tac. Nu tragi cu puşca într-o ambulanţă. Şi apoi cine sunt eu ca să-i dau sfaturi de „viaţă fericită"? Abia acum realizez că noi două, ea şi cu mine, formăm un duo improbabil în stil Stan şi Bran, eu – aia înaltă şi slabă, ea – aia mică şi îndesată. Departe de podiumul miss Franţa. Cu toate că suntem apropiate, ne cunoaştem de mulţi ani, nu am vorbit niciodată despre sexualitate. Nu ne-am împărtăşit experienţele. În ceea ce mă priveşte, nu am avut niciodată ceva nou şi interesant de spus pe tema asta. Electrocardiograma vieţii mele sexuale e în mod constant plată. Cât despre ea, Véronique a evitat întotdeauna să îmi povestească în detaliu viaţa ei de cuplu cu Jean. Iar mie mi-a convenit de minune. Noi, pudicele, ne înţelegem între noi. Nu aş fi ştiut ce să spun sau să răspund dacă ea ar fi alunecat pe panta unor confidenţe intime. Întotdeauna am bănuit că în dormitorul lor nu se întâmpla mare lucru. Nu e greu să îmi dau seama că Jean n-o fi plecat chiar degeaba cu o profă de yoga. Nu, trebuie să mă adresez unei experte.

Iar singura pe care o cunosc în acest domeniu e Laura, asistenta mea. Ea, fata căreia îi face o plăcere răutăcioasă să povestească tuturor despre orgiile şi preferinţele ei în materie de sex. Colegilor din jurul automatului de cafea, de la autoservire, prietenelor la telefon şi, indirect, mie. Spun „indirect" pentru că simt că, într-un anumit sens, vrea să mă cruţe. Nu pentru că aş fi şefa ei, nu e genul de amănunt de care să se poticnească. Ci mai curând din consideraţie. Ştie că trăiesc singură, fără copil, fără partener, fără iubit. Vede prea bine că nu primesc niciun telefon personal, niciun buchet de flori, că niciun bărbat nu vine să mă „răpească" pentru un prânz surpriză, că la aniversări nu afişez niciun cadou special, că nu mă închid în birou ca să vorbesc chicotind la telefon, că nu ajung niciodată la birou cu aceeaşi ţinută două zile la rând, ca şi cum nu aş fi apucat să ajung acasă să mă schimb.

Puţinele mele nopţi albe se datorează micilor proiecte pe care

trebuie să le termin. Ştie că, în ceea ce mă priveşte, nu e nimic de ştiut. Că nu stârnesc nicio atenţie aparte. Că nu am nimic de ascuns, nimic de visat. Că, în afara patronului, nu sunt fericirea vieţii nimănui. Că muncesc asiduu opt ore pe zi, cinci zile din şapte, cu constanţă, energie şi seriozitate. Că, în interesul clienţilor firmei, redactez contracte ilizibile pentru un neofit, înţesate de alineate. Că îmi văd de treabă fără nazuri, fără pauze de ţigară. Pesemne Laura îşi imaginează că a-mi povesti mie despre orgasmele ei repetate ar fi ca şi cum ar devora prăjituri cu cremă în faţa unei anorexice. Curată provocare. Sfârşesc prin a adormi promiţându-mi să o rog să mă ajute. După Cyndie, mai am zece zile până ce va începe să îmi crească părul pubian. Ar fi păcat să nu răsplătesc cumva toate eforturile astea.Îmi mângâi zona intimă atât de fină… Cât timp a trecut de când o mână virilă nu s-a mai rătăcit pe aici? Nu îndrăznesc să socotesc.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţa ajung la birou puţin cam tensionată. Nu mai sunt atât de sigură că vreau să o rog pe Laura să mă ajute să găsesc o aventură de-o seară. Vorbăreaţă cum e, în câteva ceasuri află tot biroul. Şi atunci adio reputaţie profesională.

Laura mă întâmpină cu obişnuita ei bună dispoziţie.

— Mă duc la automat, îţi aduc o cafea?

— Da, mulţumesc, chiar vreau. Şi aş mai vrea să te rog ceva.

— O problemă cu contractul Fayard?

— Nu, nu, deloc, nu are nimic de-a face, e… cum să spun, ceva… personal.

I se putea citi uimirea pe chip. E o brunetă drăguţă, fără nimic excepţional, dar are un fel de vino-ncoace care o face, fără îndoială, atrăgătoare. Curată, sportivă, este genul de fată care se duce la ora de zumba chiar de luni seara. Se simte bine în pielea ei şi asta se vede. Mulţumită de corpul ei, zâmbitoare, naturală, cu tenul mat şi nişte ochişori drăgălaşi şi căprui. Ştie să se pună în valoare. Ea.

— Ah, da? Atunci mă întorc imediat!

Şi se îndepărtează în goană, murind deja de curiozitate în legătură cu ceea ce aş putea să îi spun.

Chiar aşa, ce naiba aş putea să-i spun?

— Uite, fii atentă, e fierbinte! Te ascult!

Îmi aruncă o privire ghiduşă. E atât de proaspătă, de spontană. Când mă uit la ea îmi vine în minte un măr frumos, apetisant, din care abia aştepţi să muşti. Alături de ea sunt o păstaie verde cam stafidită, pe care o mesteci fără nicio poftă. Asta îmi lipseşte. Printre altele. Maliţiozitatea, ghiduşia, lejeritatea, bucuria de a trăi, farmecul. Totul, ce mai la deal, la vale.

— Poţi să închizi uşa?

— Sigur (acum chicoteşte).

— Ei? Ce pot face pentru tine, Sylvie?

Pentru câteva secunde am senzaţia că sunt prietena ei, am şi eu 30 de ani şi ceva nostim de povestit.

— Înainte de toate, promite-mi că nu spui nimic, nimănui, nu sufli o vorbă, contez pe tine! Dacă nu, te dau afară din culpă profesională gravă!

Mai mult intrigată decât impresionată, ridică mâna dreaptă şi îmi promite, privindu-mă drept în ochi.

— Îţi promit, Sylvie!

— OK, bine, nu glumeşti, da? Uite care-i treaba. Tu ieşi atât de mult şi aş avea nevoie de sfaturile tale. Cum trebuie să procedez şi unde să mă duc dacă vreau să cunosc pe cineva pentru o aventură… de-o

noapte?

Laura se uită la mine cu gura căscată. Nu se aştepta la una ca asta. Ba chiar s-ar zice că am luat-o pe nepregătite. Dar îşi revine repede şi aplaudă veselă, ca o fetiţă care a câştigat o prinţesă Bărbie.

— Genial, Sylvie!! E supertare! Foarte bine! În sfârşit, ieşi şi tu din cochilie!

— Şşşşttt! Nu aşa tare!

— Vrei să ieşim într-o seară şi să te duc prin baruri?

— Nu, ei, nici chiar aşa, m-aş simţi prea prost, iar alături de tine aş face o figură foarte proastă.

— Hai, termină, nu eşti chiar aşa de urâtă!

Văzându-mi expresia, trebuie să-şi fi dat seama că nu a fost tocmai cel mai potrivit răspuns.

— Scuză-mă, nu asta am vrut să spun.

— Stai liniştită, de fapt e o prostie. Nu ar fi trebuit să te rog una ca asta. Te rog să uiţi!

— Glumeşti! Îţi găsesc e un tip, ai să vezi! Cum îl preferi? Brunet? Blond? Roşcat, cu sau fără păr? Musculos? Şic şi stilat? Înalt? Bărbos? Tatuat? Slăbuţ?

Mi se părea că sunt într-o gelaterie şi nu mă pot hotărî între atâtea arome.

— Ştiu şi eu, poate vanilie?…

— Cum???

— Habar n-am! Un bărbat şi gata! Nu foarte urât, nu foarte gras, nu foarte păros. Şi mai ales curat!

— Rezolv eu!

— Nu zău! Şi cum, mă rog? Dacă nu mă place?

— Sylvie, ţi-am spus că am să-ţi găsesc! În schimb, dacă îmi permiţi, trebuie să mergi la coafor! Trebuie făcut ceva cu coama asta a ta! Nu eşti urâtă, dar nu ştii deloc să te aranjezi.

Auzind-o, ai fi zis că celibatul meu atârnă de un fir de păr.

— Ştiu, dar parcă sunt blestemată. Toate coafezele la care am fost au dat-o sistematic în bară.

— Nu-i adevărat, pur şi simplu nu ai fost la cine trebuie! Îţi fac eu o programare. Iar cu tipul am să încep să îmi întind antenele, am deja o idee!

Sunt siderată. În gura ei, totul e simplu, la îndemână, limpede. Nu există probleme, doar soluţii. Iese repede din birou, încântată că îmi va schimba viaţa, excitată la gândul că îmi va aduce un amant la picioare. Nu are îndoieli, e sigură că va reuşi. E un joc pe care e sigură că îl va câştiga. Suspin adânc. Fără să-şi dea seama, Laura m-a scăpat de o povară grea. Fără să ştie, Laura mi-a desfundat căile respiratorii. Îmi beau cafeaua zâmbind. Nici nu o termin bine, că se întoarce.

— Gata, ţi-am făcut o programare pentru astăzi, la ora 15, la

coaforul vedetelor, i-am spus că e o urgenţă: coafeza ta obişnuită e bolnavă, iar tu ai o seară Vuitton. Dar te sfătuiesc să îi laşi un bacşiş gras.

— La ora 15?! Dar e la jumătatea programului!

— Sylvie, din toată şandramaua asta eşti singura care nu a lipsit niciodată! Şi, apoi, ar fi cazul să te hotărăşti ce vrei. M-ai rugat, eu te ajut, nu?!

Aşa e, dar observ că i-am subestimat reactivitatea. Laura nu e întotdeauna aşa de eficientă, mai ales când este vorba despre dactilografiat contracte. Pe de altă parte, cum să mă supăr pe ea? Trebuie să ai o viaţă înfiorător de plictisitoare ca să fii în stare să te îngropi ceasuri de-a rândul, ca mine, fără să te clinteşti, în meandrele Dreptului muncii.

— Va trebui să îţi iei liber după-amiaza asta şi să te duci la cumpărături.

— Cum, e catastrofic, nu?

În timp ce ea mă cântăreşte, o văd cum îşi caută cuvintele ca să nu o acuz că împuşcă muribundu' din salvare, dar în acelaşi timp să mă facă să pricep urgenţa situaţiei.

— Ce mai e? Hai, spune-mi! Una în plus sau în minus nu mai contează.

— Nu, nu e vorba despre asta, numai că stilul tău e cam sever, cam… trist.

Aştept lovitura de graţie.

— Vezi tu, Sylvie, eşti subţire, ai picioare lungi, dar nu le pui niciodată în valoare, nu porţi niciodată jeans! Un sacou drăguţ, tocuri şi un jeans bine croit ţi-ar veni super! Ai fi imediat mai modernă! Cam în stilul lui Inès de La Fressange, înţelegi ce vreau să zic? E mai în vârstă, dar pare mai tânără decât tine!

E drept. Dar e şi mai frumoasă, mai sexy, mai elegantă, mai înfiptă, mai suplă, mai bogată, mai sociabilă, mai iubită, mai stilată decât mine şi decât 90% din populaţia feminină. E un top model! E ca şi cum ai compara o scoarţă de la anticariat cu o pictură de Michelangelo!

— Înţelegi ce vreau să spun?

Prea bine chiar, sunt la un pas distanţă de umilinţa totală. Poate am supraestimat capacitatea Laurei de a mă educa în acest domeniu.

Dar Laura are dreptate măcar într-o privinţă. Nu am lipsit niciodată. Nu am chiulit, nu am ratat niciodată nici măcar o zi de muncă. Fie că sunt beteagă sau bolnavă ca un câine, nu mi-a dat niciodată prin gând să stau acasă. Fără îndoială, asta numai pentru că aveam mai multe şanse să fiu cocoloşită la birou decât acasă, singură, unde puteam crăpa liniştită fără să se îngrijoreze cineva. Când trăieşti singură, suferi singură.

— Da, ai dreptate, am să-mi iau liber după-amiaza asta.

La urma urmelor, dosarele Fayard, Lefèvre sau Bisson pot aştepta. De altminteri, oricum vor trebui să se lipsească în scurtă vreme de abilităţile mele. Mai bine să îi pregătesc din vreme. Nu că aş fi singura în stare să se descurce în hăţişul contractelor lor, dar în mod cert sunt cea mai conştiincioasă şi mai bine informată în acest domeniu.

Dimineaţa trece în linişte. O dată nu înseamnă un obicei, aşadar plec în pauza de masă. Am programarea pentru ora 15 în arondismentul al doilea, aşa că hotărăsc să rătăcesc puţin prin cartierul Montorgueil. Buticurile de modă au răsărit ca buruienile. Mă uit la vitrine fără să prea îndrăznesc să intru. Zăresc câteva ţinute care mi-ar putea veni bine. Realizez cât de dezinteresată de modă sunt, asta dacă nu cumva lucrurile stau exact pe dos, moda e dezinteresată de persoana mea. Laura are dreptate. Am o mutră de pensionară de la poştă. Mă hotărăsc să intru într-un butic, Comptoir des Cottoniers. Chiar dacă stau bine cu banii, sunt surprinsă de preţurile afişate. Cea mai neînsemnată hăinuţă este cel puţin 300 de euro.

— Dacă aveţi nevoie de îndrumare, vă rog, nu ezitaţi.

Vânzătoarea mă face să tresar. A ieşit dintr-un morman de haine ca un drăcuşor din cutie.

— Doar mă uit, mulţumesc.

— Încercaţi-l! Sunteţi înaltă şi subţire, este exact ce vă trebuie. Şi mai este şi măsura dumneavoastră.

Îmi întinde haina ca s-o încerc.

De unde să ştie asta ce îmi trebuie mie? Aş prefera căldura unui bărbat celei a unui mantou.

— Aveţi oglinda acolo.

Înaintez cu timiditate înspre reflexia mea. Parcă aş fi o bucată de hârtie creponată, cu nişte cearcăne până la jumătatea feţei şi o claie de păr în mod vizibil lăsată de izbelişte de posesoare. Dar mantoul nu e urât. Are un croi sobru, elegant, o culoare de toamnă, dar deloc mohorâtă. Îmi vine. Bine. Parcă nu mai sunt aşa adusă de spate.

— Avem şi nişte eşarfe foarte frumoase, din caşmir, dacă doriţi, foarte moi, o adevărată fericire pentru piele.

O adevărată fericire pentru piele. Nimic de zis, fata asta ştie exact ce-mi trebuie.

— Pentru iarna asta, ia uitaţi, pe cât e de uşoară, pe atât e de călduroasă.

Şi mi-o înfăşoară cu delicateţe în jurul gâtului.

Descopăr cu încântare cât de moale şi uşor e caşmirul, infinit mai plăcut decât fularul meu gros de lână care înţeapă, cel pe care mi l-a făcut cadou mama acum şase ani. Hotărât lucru, am nevoie de ceva moale şi fin.

— Am să iau mantoul şi eşarfa.

Vânzătoarea îmi oferă cel mai dulce zâmbet al ei. În buticul acesta mă simt ciudat de bine, destinsă, fericită să fiu cheltuitoare şi leneşă în mijlocul săptămânii. O părăsesc uşurată de aproape 600 de euro, dar în sinea mea îi mulţumesc Laurei, care m-a incitat să îmi fac prima ucenicie de chiulangioaică. Ajung relaxată la coafor, unde sunt preluată imediat de Laurent, un tânăr asistent pe cât de mieros, pe atât de efeminat. În jurul meu, femei de vârsta a doua îşi fac manichiura, se coafează, se lasă masate şi pieptănate într-o zarvă generală călduroasă. Un stup plin de regine. Cam depersonalizant. Ameţită, îmi trag halatul pe mine şi accept cana cu ceai. Laurent mă conduce la spălat pe cap. Instalată confortabil în fotoliul de piele, zâmbesc mulţumită în timp ce Laurent îmi masează părul des cu o mână blândă şi expertă. Apa călduţă sfârşeşte prin a mă destinde de tot. E cu adevărat divin. Am frisoane până la baza cefei. Mă las în voia unui anumit gen de extaz. Nici nu mă mai gândesc la dosarele pe care le-am abandonat. Apoi, ca în vis, îl urmez pe Laurent, care mă aşază în faţa oglinzii, pe un scaun de coafor. Iar aici am un şoc. Când îmi văd faţa tristă şi obosită care răsare din prosop se duce tot farmecul. Dar foarte repede un anume „Lulu", un bărbat fermecător la vreo 30 de ani, bronzat şi sexy cât cuprinde, se aşază în spatele meu şi îmi masează prietenos umerii. Este extrem de simpatic.

— Ia spuneţi, frumoaso, ce facem?

Mă aud răspunzând: „Tot ce doriţi!"

Râde cu toţi dinţii lui albi privind în oglindă cuplul nepotrivit pe care îl formăm. Alături de el par un cadavru proaspăt deshumat. Îmi scoate cu delicateţe prosopul din cap.

— Dar ce-i cu tot părul acesta? E prea mult! Las că îl tăiem noi, râde el trecându-şi mâinile calde şi moi prin pletele mele, atingându-mi în treacăt ceafa.

O undă de plăcere îmi străbate coloana. E aşa de bine încât aproape că îmi dau lacrimile. Mi-e ruşine, mi-e ruşine să îmi simt chiloţii umezi la simplul contact al mâinilor lui cu capul şi umerii mei. Iau încetişor o revistă şi încep să o frunzăresc, ca să îmi ascund tulburarea. Această atingere simplă, tactilă şi călduroasă, mă face conştientă de teribila mea lipsă de afecţiune, de căldură umană. Mă mişc într-un asemenea deşert sentimental încât sunt însetată de tandreţe. Până şi un căţel are parte de mai multe mângâieri decât mine. Am o gravă carenţă de dragoste şi nicio vitamină, niciun supliment alimentar nu o poate acoperi. Am ajuns să mă hrănesc cu firimituri de tandreţe pe care binevoieşte să mi le arunce unul sau altul.

Lulu pare a fi pasionat de mine, de părul meu. Îl zăresc când şi când cum analizează câte o şuviţă cu un aer fie enervat, fie contrariat. Evoluează în faţa unui public dinainte cucerit. Dar e mulţumit, cu

mine îşi poate da întreaga măsură a talentului. Cu mine e uşor. Imposibil s-o dea în bară. Nu poate fi mai rău decât masa asta brută, voluminoasă şi diformă, demnă de vremea cavernelor. Se vede că nu ies prea mult din grota mea. Mă uit destul de neîncrezătoare la o altă Sylvie care apare după fiecare scrâşnet de foarfece. Podeaua dispare sub claia de şuviţe negre. În ochii mei, Lulu e la fel de artist ca un sculptor care lucrează cu o materie brută, pentru a scoate la lumină o linie graţioasă, o siluetă, o mişcare. De altminteri, nu e coafor, ci „artist capilar” – şi nu şi-a exagerat cu nimic titulatura.

Închid ochii pentru a profita mai bine de efectele periatului. La fiecare mişcare a periei simt o smucitură uşoară, un chicotit de plăcere. Părul meu se lasă în voia căldurii. Când termină, îi zâmbesc în oglindă. E aproape la fel de emoţionat ca şi mine. A făcut o treabă bună. Nu a schimbat doar tunsoarea. Părul meu este el însuşi transformat, e fin, suplu, aproape mătăsos, ca şi cum ar fi fost îmblânzit. Îmi încadrează armonios faţa. E ca şi cum trăsăturile mele s-ar fi destins. Nu mai par aşa singură, aşa tristă, aşa bătrână. Părul meu e la fel ca mine, avea nevoie să fie privit, atins, mângâiat, alintat, iubit. Recunoscătoare, îi las lui Laurent 10 euro bacşiş pentru orgasmul lui capilar, iar lui Lulu, 20. Şi cumpăr fără să protestez toate produsele pe care mi le recomandă. Nota piperată nu îmi îngheaţă zâmbetul.

— În orice caz, sunteţi mai radioasă decât când aţi venit. Arătaţi mult mai bine! S-a schimbat totul, nu?

— Aproape totul, mă aud răspunzând.

Plec metamorfozată. Mă simt uşoară, odihnită. La ieşire, descopăr un sms de la Laura: „Cred că l-am găsit!!!”

O haină nouă, o tunsoare nouă, Laura are dreptate, sunt la un pas de a avea viaţa lui Inès de La Fressange.

Cu capul acesta nou, îmi spun în sinea mea, probabil voi inspira mai puţină milă când mă vor găsi pompierii. Nu voi mai avea aerul unei fete bătrâne abandonate de viaţă. De altminteri, trebuie să mă gândesc să îmi scriu ultimele dorinţe. Voi cere să fiu îngropată cu mantoul cel nou şi eşarfa de caşmir. Să aibă şi viermii cu ce să se delecteze.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţa, când ies din ascensor, Laura îmi face disperată semne cu degetul, dorind pesemne să-mi arate că aprobă întru totul noua mea coafură. Deja în metrou m-am simţit mai puţin invizibilă.

— Uau! E o nebunie cât de tare te schimbă!

— Mersi!

— Şi haina, e nouă? E beton!

— Da, te-am ascultat. Mulţumesc, Laura, ai avut de o mie de ori dreptate, aveam nevoie de o schimbare.

— Zău, e o nebunie cât de mult te întinereşte! Şi îţi scoate în evidenţă ochii! Nici nu am observat până acum că ai nişte ochi negri atât de frumoşi!

— Scuză-mă, dar mă doare puţin capul în dimineaţa asta, mă duc să-mi iau o cafea şi mă apuc de treabă.

— Nu, lasă, îţi aduc eu. Căci vreau şi să-ţi arăt ceva.

Se îndepărtează făcându-mi şmechereşte cu ochiul.

Oricât de recunoscătoare i-aş fi, nu mă simt în largul meu cu complicitatea asta afişată. Sper că n-am intrat într-un angrenaj. Nu mi-am închipuit că Laura se va prinde într-atât de mult în joc, presupun că pentru ea reprezint o provocare de toată frumuseţea. Să transforme omida în fluture! Mai curând în molie, dacă mă întrebi pe mine.

— Poftim, ai grijă, e fierbinte. Să ştii că n-am stat cu mâinile-n sân în timp ce tu îţi schimbai înfăţişarea şi am reperat pe cineva care ar putea rezolva problema. Spune-mi ce părere ai.

Laura îşi scoate smartphone-ul şi mi-l pune în palmă. Descopăr o fotografie de profil Facebook. Un bărbat cu un început de chelie şi bărbos, fotografiat pe coama unui munte înverzit, cu privirea pierdută nu se ştie unde.

— Cine e?

— Éric Lejeune, un „friend”.

— Un „friend”?

— Da, un prieten de pe Facebook. Nu îl cunosc cu adevărat, dar i-am văzut profilul. Nu pare a avea nici parteneră, nici copii, îşi petrece vacanţele hoinărind singur sau cu prietenii şi e supersimpatic!

— Şi vrei să mă prezinţi unei persoane pe care nu o cunoşti?

— Are o figură acceptabilă, nu? Nici prea urât, nici prea frumos, exact cum ai spus tu. Pe deasupra, locuieşte în Paris.

— Dar nu-l cunoşti, nu? De ce sunteţi „friends” dacă nu sunteţi prieteni?

— E un prieten al unui prieten, nici nu mai ştiu exact! Aşa e pe Facebook! Nu trebuie să ne cunoaştem ca să ne apreciem! Ascultă-mă, dacă suntem „friends”, în mod necesar avem câteva lucruri în comun!

Mă uit la poza lui Éric Lejeune şi mă întreb ce aş putea avea în comun cu el. Eu nu fac drumeţii, iar zonele rurale mă deprimă.

— Ok, dar dacă nu-l cunoşti, cum mă poţi prezenta?

— Nu-ţi face griji, găsesc eu o modalitate. Dar mai întâi spune-mi, îţi place?

Întrebarea ar fi mai curând dacă eu aş putea să-i plac lui. Nu sunt în situaţia de a o face pe diva mofturoasă: câtă vreme are două mâini, două picioare şi un penis, merge! Nu caut marea dragoste, doar o tăvăleală de-o seară. Sau două. Scurt.

— Nu ştiu, ar trebui să-l văd. Dacă nu îi miroase gura, da, îmi place. Are un aer prietenos şi, dacă e îndrăgostit de natură, nu poate fi prea rău.

Laura tropăie de bucurie, de parcă ar fi în ajunul sezonului de reduceri.

— Ura, foarte bine, deja am găsit unul care-ţi convine! Cu restul, o să mă mai gândesc. E genial, sunt atât de fericită, până acum toate au mers strună!

— Da, mulţumesc, Laura, dar uite, chiar insist, rămâne între noi, da? Dacă observ cel mai mic zâmbet sau chicoteală pe la spatele meu, jur că îţi tai toate tichetele de masă!

Laura se jură că o să fie mormânt şi iese din biroul meu guiţând de încântare. Iar eu îmi petrec restul zilei încercând să recuperez întârzierile din ajun şi evitând-o pe Laura. Îmi ocup mintea gândindu-mă cu un amestec de nerăbdare şi anxietate la şedinţa de terapie de diseară.

* * *

— Aţi fost la coafor?

— Da, am urmat sfaturile avizate ale Laurei, asistenta mea.

— Vă stă bine!

— Mulţumesc.

Se preface că nu vede că am roşit. Probabil că îi par atât de jalnică. Dacă ar şti cât de conştientă sunt de asta!

— Ei, cum e? Unde vă aflaţi în chestiunea pe care am discutat-o săptămâna trecută?

— Ei bine, să spunem că încerc să fac ceea ce trebuie pentru a cunoaşte un bărbat.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, asta e bine. A fost mai plăcut de data asta?

— Da şi nu.

— Vă ascult.

— A fost plăcut pentru că e o adevărată fericire să fi masat şi alintat. Coafezul era fermecător, călduros, atent. O adevărată surpriză

plăcută.

— Dar?

— Dar, paradoxal, a fost şi dureros.

— În ce sens dureros?

— A fi singură nu înseamnă doar a trăi singură, a mânca singură, a dormi singură, a te trezi singură, a-ţi face cumpărăturile singură. Înseamnă şi a nu fi niciodată atinsă, alintată, niciodată îmbrăţişată, niciodată iubită. E dur. Resimt o adevărată lipsă fizică şi morală. Iar când coafezul acesta, Lulu, a manifestat atâta căldură faţă de mine, într-un mod atât de tactil… a deşteptat în mine anumite senzaţii şi mi s-a făcut ruşine. Ruşine pentru că erau nişte simple semne de amabilitate – de altminteri e homo aşadar nu era nimic tendenţios sau echivoc în felul în care m-a atins. Dar eu m-am simţit îmbrăţişată. Am avut impresia că sunt un soi de perversă. Trebuie să fii o biată fată bătrână ca să freamăţi la o simplă atingere a cefei. Trebuie să ai cu adevărat o lipsă. Să fii cu adevărat singură.

— Dar v-aţi simţit vie.

— Da, e drept. Dar doare, şi asta cu atât mai mult cu cât gesturile lui nu îmi erau în mod special adresate. Vreau să spun, erau mecanice. Călduros, dar mecanic, aproape ca un reflex. Doar că munca lui de zi cu zi, felul în care înţelege el să fie amabil cu clientele… pentru mine a fost ceva ieşit din comun.

Îmi şterg o lacrimă.

— Dar ştiţi că asta se poate schimba, Sylvie. Ştiţi că puteţi întâlni pe cineva.

— Nu, şi tocmai asta e. Nu sunt o femeie divorţată la răspântia celor 45 de ani, nu sunt o văduvă ori o mamă singură. Sunt o fată bătrână. Nu am fost niciodată iubită cu adevărat. Şi, când am iubit, a fost un drum cu sens unic. Niciun bărbat nu a vrut să facă un copil cu mine. Nu inspir nimic, nimănui.

Îmi suflu zgomotos nasul.

— Şi de ce credeţi că e aşa, Sylvie?

— Nu ştiu! Trebuie să întrebaţi bărbaţii! Văd multe femei mai urâte decât mine care au un partener. Spuneţi dumneavoastră, atât de oribilă, de respingătoare sunt?

— Nu, Sylvie, sunteţi departe de a fi respingătoare. Fizicul vostru nu are nimic de-a face cu asta, şi ştiţi prea bine.

— Şi atunci ce e în neregulă cu mine?

— Cred că întrebarea pe care ar trebui să v-o puneţi este: de ce nu mă simt demnă de a fi iubită?

— Aha, pe deasupra e vina mea, nu? încep eu să mă enervez.

— Toţi suntem mai mult sau mai puţin responsabili de vieţile noastre, nu credeţi?

Mă scoate din sărite. „Toţi suntem mai mult sau mai puţin

responsabili de vieţile noastre, nu credeţi?” Bla, bla, bla. Eu sunt de vină că m-am născut urâtă şi fără farmec?

— Să fim serioşi, nu pot obliga bărbaţii să mă iubească!

— Nu, dar vă puteţi face plăcută.

Se uită la mine, încântat de mica lui lovitură de teatru. Crede că m-a dat pe spate cu micul lui adevăr bine ţintit. Îmi vine să-l pocnesc. Eu, care sunt aşa de blândă, îmi descopăr o violenţă nebănuită, care clocoteşte în toată fiinţa mea.

— Oricum, o să avem ocazia să ne lămurim, pentru că sunt pe cale de a aranja ceva.

— Aţi cunoscut pe cineva?

— Aproape. Un „friend”. Un prieten al unui prieten de-al Laurei, asistenta mea. Ştiu, spus aşa sună prosteşte şi deloc serios, dar se pare că aşa se face pe Facebook.

— Mi-e familiar Facebook-ul.

— Da? Şi ce părere aveţi?

— Nimic deosebit. Dar, în consultaţiile mele, am constatat că e o reţea socială care rareori îi lasă pe oameni indiferenţi. E în centrul vieţilor, al preocupărilor lor. Dar poate genera şi multe tensiuni, multe frustrări.

— Serios? Nu mă miră. Nu mi-am dorit niciodată să îmi fac cont, nu e stilul meu. Mi se pare aproape indecent să postezi poze din vacanţe, să vezi cum toţi ceilalţi îşi exhibă fericirea. Pentru mine, ar fi însemnat să trec prin chinurile iadului. Nu am nevoie să văd poze cu bebeluşi, apusuri de soare sau nunţi, sunt destul de singură şi nefericită şi aşa. Şi apoi, am atât de puţini prieteni, încât ar fi ridicol.

— Şi l-aţi cunoscut pe acest „friend”?

— Încă nu, dar lucrăm la asta.

— Îmi povestiţi data viitoare, da?

— Poate, dacă poate fi povestit…

Are dreptate, fac progrese, i-am smuls un zâmbet.

* * *

Laura mă aştepta în biroul meu, cu o cafea în mână.

— Ah, Sylvie, vreau să vorbesc cu tine despre dosarul Lejeune.

— Lejeune?

— Da, ştii tu, dosarul „Lejeune”…

Îmi dau seama, după expresia ei, că are noutăţi şi că nu-şi va mai ţine multă vreme gura dacă nu închid mai repede uşa biroului.

— Ţi-am aranjat o întâlnire!

— Deja?

— Păi da! Doar n-ai să aştepţi până la Paştele Cailor!

— Dar a spus da? Ştie care e treaba cu mine?

— Ascultă, i-am zis că am o prietenă super, celibatară, căreia i s-a pus pata pe el…
— Cum? Nu se poate! I-ai zis că „mi s-a pus pata”?
— Hei, ai încredere în mine sau nu?
— OK, dar sper că nu i-ai spus vrute şi nevrute despre mine.
— Cel mai important e că vă întâlniţi mâine seară!
— Mâine seară?!
Mi se învârte capul, toate se întâmplă atât de repede. Trebuie să mă aşez. Laura îmi pune un pic de zahăr în cafea. Ieri abia ce aflam despre existenţa acestui Eric prin intermediul unei poze de profil pe Facebook şi iată că mâine seară se presupune că trebuie să mă culc cu el!
— Bea!
Am sorbit o gură de cafea prea caldă fără a crâcni.
— Nu ştiu dacă sunt în stare, Laura. Nu-l cunosc, nu avem niciun prieten comun, nu am mai luat cina singură cu un bărbat de un secol! Dacă e dezamăgit? Dacă o şterge după ce mă vede? Nu, imposibil, spune-i că a fost o glumă, o greşeală, că ţi-a piratat cineva contul, spune-i ce vrei tu, nu contează, dar eu anulez! Mi-e cald! strig eu, smulgându-mi şalul de caşmir de la gât.
— Calmează-te, Sylvie.
Laura mă priveşte îngrijorată.
— Scuză-mă că te-am tulburat. Eu am vrut să fac un lucru bun, am fost aşa de fericită să îţi fac un serviciu. Îţi aduc un pahar cu apă.
— Nu, mi-e bine, mulţumesc.
Rămân aşezată pe scaun, ca o băbuţă care şi-a pierdut busola şi nu mai ştie unde locuieşte. Respir adânc.
— Tu eşti cea care are dreptate, Laura. La urma urmelor, eu te-am rugat să-mi faci serviciul ăsta. Numai că lucrurile se mişcă puţin cam prea repede pentru mine. Nu sunt aşa de degajată ca tine.
Laura îmi zâmbeşte.
— Vrei să spui că tu nu trăncăneşti vrute şi nevrute ca mine, nu?
E rândul meu să-i zâmbesc.
— Ascultă-mă. Nu-l cunosc pe Éric Lejeune, dar cred că e un tip fain. I-am studiat profilul, îi plac toate linkurile spre paginile care ţin de protecţia mediului, a naturii, diverse animale. E fan al paginii Sea Sheperd Society! Semnează aceleaşi petiţii ca şi mine!
De parcă ăsta ar fi un argument.
— La ce mă înhami, Laura?
— Dar nu-i decât o cină! Dacă vrei, stau prin preajmă şi, la cea mai mică neplăcere, vin peste voi!
— Nu, mulţumesc, o să fie bine.
O privesc. E aşa de proaspătă, de naturală.
— Tu te-ai duce?

— Vrei să spui, dacă nu aş fi fost măritată!
— Da.
De parcă asta ar schimba cu ceva lucrurile.
— Sigur că da! Ştii, nu e foarte diferit de o cunoştinţă întâmplătoare într-un bar! Cu avantajul că acum cam ştii cu cine ai de-a face şi la ce te poţi aştepta. Şi apoi, Sylvie, între noi fie vorba, nu are ce să-ţi strice. O ieşire, vreau să spun.
Ce naiba! Mă gândesc la psihiatrul meu şi îmi spun că, după ultima şedinţă la care numai m-am smiorcăit şi mi-am plâns de milă, nu ar strica să am ceva pozitiv de povestit. Ia să vedem dacă am sânge în instalaţie. Ultimele mele încercări s-au încheiat lamentabil, aşa că ăsta nu are cum să fie mai rău! Cu condiţia, desigur, ca Eric să nu-şi ia picioarele la spinare când mă vede. Dacă aşa va fi, jur că mă sinucid imediat ce mă întorc!
— Dar, hmm, i-ai spus ce vârstă am? Mi-a văzut mutra? În fine, asta nouă.
— Nu, am preferat să joc cartea misterului. I-am spus doar că eşti o *working girl,* că ai în jur de 40 de ani şi că ţi s-a părut fermecător.
Working girl. Asta mai lipsea. Chiar că Laura are talentul să vadă partea bună a lucrurilor. O adevărată mincinoasă plină de cele mai bune intenţii. Evident, e mai comercial decât fată bătrână cu tendinţe suicidale şi pe jumătate frigidă.
— Mai arată-mi pagina lui de Facebook.
Laura nu se lasă rugată, mi-o deschide cât ai clipi din ochi pe monitorul meu şi iese, pentru a mă lăsa între patru ochi cu curtezanul. Răsfoindu-i pagina, aflu că locuieşte la Paris, dar e originar din Bordeaux. Probabil că încearcă să se prezinte într-o lumină oarecum bună. Laura avea dreptate, e adeptul petiţiilor: Amnesty Internaţional, Reporteri fără frontiere, Greenpeace. Nu se zgârceşte cu sentimentele înălţătoare. E şi Charlie Hebdo, fireşte. Reacţionează la orice chemare la arme. Un amabil *a priori.* Fotografiile personale înfăţişează peisaje montane sau de aiurea, câteva weekenduri cu prietenii. Pare a fi amator de vin bun, lucru deloc original pentru un bordelez. Fără picioare goale crăcănate pe marginea piscinei. O bilă albă pentru el. Încerc să mă imaginez alături de el într-o fotografie, în şort şi cu o ploscă-n mână, căţărându-mă pe o potecă de munte, puţin roşie din cauza efortului, zâmbind spre obiectiv în ciuda oboselii. Dumnezeule. E aşa de ridicol încât închid pagina. Mă cuprinde ameţeala. Ce şi-o fi închipuind despre mine? Cu ce seamănă o *working girl!* Taior sexy şi pantofi Louboutin? Cu ce să mă îmbrac? Şi cât calmant să iau?
O chem pe Laura.
— Vin acu', răspunde ea imediat.
Îmi aruncă o privire îngrijorată, de parcă aş fi fost în ajunul unei operaţii pe cord. Nu se înşală prea mult. E o operaţie grea pentru

inima mea amărâtă. Sper că va rezista la şoc.

— Şi unde se va întâmpla minunea?

— Unde vrei tu, la drept vorbind. El a propus un bar de vinuri de lângă Bastilia, dar tu decizi.

— Îmi convine. La ce oră?

— Cum vrei tu, Sylvie. La şapte? La opt?

— La şapte e perfect.

Prefer să nu îmi las timp să trec pe acasă. Aş fi în stare să mă încătuşez de radiator şi să înghit cheia. Trebuie să mă lansez. 45 de ani, ce naiba!

— În schimb, să fim înţeleşi, doar bem un pahar cu vin. Cu cina, mai vedem.

— Nicio problemă, Sylvie.

O privesc cu spaimă.

— Cu ce mă îmbrac?

— Chiar vrei să îţi dau un sfat?

— Mai încape vorbă?!

Iat-o cum începe să zâmbească.

— Cu fustă, fără chiloţi.

— Termină cu prostiile tale, Laura, ţi se pare că nu sunt destul de stresată?

— Păi, dacă am înţeles bine, vrei să străluceşti, nu? În astfel de situaţii, eu îmi pun o rochie sau o fustă fără chiloţi. Totul e să ştii să alegi momentul în care îi dai vestea. Efect imediat. Succes garantat.

Încă nu mi-am dat seama dacă îşi bate joc de mine sau e mai necomplexată decât credeam.

— Dacă nu, un jeans şi o cămaşă drăguţă ar merge foarte bine. Bun, gata, mă duc, că am şi eu treabă!

Şi se răsuceşte pe tocuri, lăsându-mă singură în faţa unei dileme teribile: cu sau fără chiloţi?

Hotărăsc să amân răspunsul pentru mai târziu şi mă cufund în dosarele şi contractele mele. Măcar astea nu îmi ridică niciun semn de întrebare. Ştiu.

Seara, ies din birou evitând din răsputeri privirea Laurei. Simt nevoia să beau ceva. O sun pe prietena mea, Véronique.

Capitolul 10

— E mişto să ne întâlnim aşa, în timpul săptămânii.

— Da, la urma urmelor nu ne aşteaptă nimeni acasă.

I-am propus lui Véronique să ne întâlnim în faimosul bar de vinuri de lângă Bastilia. Aşa, sper să pot tatona terenul pentru ziua de mâine. Mă mir că e aşa de aglomerat la ora asta. Nu mă simt prea în largul meu cocoţată pe taburet cum mă aflu, dar nu am de ales dacă vreau să stau jos. Mă uit discret în jur să văd cum sunt îmbrăcate *working girls* din jur. Puţine sunt în fustă sau rochie, dar un fapt e de necontestat: tocurile sunt la putere. Zâmbesc, vesele şi carnasiere, jucându-se cu cerceii şi prefăcându-se că ignoră privirile aţintite asupra decolteurilor lor năucitoare. Domină, controlează, dirijează. Dar vinul şi ambianţa cuminte mă liniştesc. Va fi o întâlnire informală între doi colegi, „prieteni ai prietenilor unor prieteni".

Véronique mă analizează, sorbind încet din paharul cu chablis. Pe taburetul acesta înalt pare mai dolofană decât de obicei. O văd cum încearcă să îşi ascundă colăceii de grăsime după vesta pe care o ţine împăturită pe genunchi. Dar nu păcăleşte pe nimeni. Gestul ei mă agasează şi mă înduioşează în acelaşi timp.

— Te-ai schimbat.

— Am fost la coafor.

— Nu la asta mă refer. Îţi stă foarte bine, oricum, să îmi dai şi mie adresa.

— Dar la ce te referi?

— Nu ştiu, eşti diferită, asta e tot. Dar nu spun că e ceva rău. Ai un aer mai… destins, mi se pare. După lunile astea grele în care te-ai îngrijit de tatăl tău, îmi face plăcere să te văd aşa. Eşti în formă.

— Mulţumesc. Să ştii că ţi-am urmai sfatul. Am fost la un psiholog.

— Vai!

Véronique e în al nouălea cer, nu puteam să îi fac o plăcere mai mare.

— Cine? Îl cunosc?

Cititoare asiduă a revistei *Psychologie,* Véronique are impresia că e la curent cu toţi psihologii din Paris. Psihologia e pasiunea ei. Ea însăşi a trecut pe la câţiva specialişti.

— Nu cred. L-am găsit oarecum la întâmplare, nu foarte departe de mine. Am luat în considerare latura practică.

— Şi?

— Ai avut dreptate, îmi face bine să vorbesc.

Vreau să-i fac plăcerea asta. I-o datorez. Va fi atât de debusolată după Crăciun.

— E bărbat?

— Da. Şi nu arată rău deloc, ceea ce face lucrurile şi mai plăcute.

— Mare dreptate ai, băbuţo! râde ea plesnindu-şi coapsa cu palma, de parcă am fi fost la o emisiune umoristică.

— Ţi-ai făcut planuri de Crăciun? Doar n-ai de gând să stai singură?

— Nu, e-n regulă, mulţumesc, dar anul ăsta aş vrea să plec în vacanţă.

— La schi?

— Nu, mă gândeam la un loc mai paradiziac…

— La soare? În gaşcă?

— Nu, singură, plec singură. Dar e-n regulă, nu-ţi face griji.

Sunt conştientă că îi joc o festă urâtă. Mai târziu îşi va aminti cu groază de această conversaţie. Sper că mă va ierta şi nu se va învinovăţi. Dar nu-i pot spune nimic, e prea personal, prea intim. Şi, mai ales, nu va înţelege. Iar eu nu vreau să mă justific. E viaţa mea, decizia mea, punct!

— Ai dreptate, draga mea! Ai nevoie de vacanţă! Ai să te întorci bronzată. Dacă nu aş avea copii, aş face la fel! Dar am putea programa ceva pentru vara asta, ar fi fun, nu?

Fun. O suspectez pe Véronique că încearcă să pară mai tânără decât este. Aşa ştie ea să fie cochetă. Din nefericire, eu cred că ar fi mai curând sinistru.

— Da, de ce nu. Dar tu ce mai zici? Cum îţi merge?

— Ei, eu, doar mă ştii… Am aflat că curva aia e însărcinată, îţi dat seama? O să fie din nou tată, la vârsta lui! Când ar putea fi bunic! S-a făcut de râs de tot! Copiii sunt furioşi. Curvuliţa asta i-a sucit de tot capul. Ţi-l închipui dând biberon unui bebeluş la 4 dimineaţa, la vârsta lui?

În ultima vreme, singura distracţie a lui Véronique se limita la a-şi trata mai tânăra rivală de „curvă”. Toată ura ei adunată într-un singur cuvânt. O înţeleg, chiar dacă mă doare de câte ori o aud. Această despărţire nefericită şi banală a dărâmat-o şi a înrăit-o. Dar cum s-ar fi putut altfel? Când, după 20 de ani de căsnicie, eşti aruncată ca o măsea stricată, nu are cum să nu te rănească. Dar în seara asta nu am chef să îi aud văicărelile. Şi apoi, în loc să se ia de fostul, mai bine ar face ceva cu kilogramele ei în plus. Ar avea ocupaţie din plin. Ştiu că sunt nedreaptă cu ea. Dar nu prea îmi vine să îi plâng de milă. A cunoscut viaţa de cuplu vreme de 20 de ani. A avut şansa ei. Eu, nu. Dar Véronique a observat corect, m-am schimbat. Înainte eram o fată bătrână, o orfană care tocmai ce îşi îngropase tatăl. În seara asta, sunt o w*orking girl* care bea relaxată un pahar cu o prietenă, după o zi de muncă. O *working girl* care se pregăteşte să cunoască un bărbat. Să facă loc sexului.

— Ai dreptate, n-o să ne lăsăm noi dărâmate de atâta lucru! Par apetisante platourile astea cu aperitive, luăm şi noi?

Îmi iau la revedere de la o Véronique mulţumită şi uşor ameţită. În seara asta nu va mai trebui să mănânc singură în faţa televizorului. Am să mă vâr sub plapumă. Nu am vrut să îi povestesc despre întâlnirea de mâine. Încă nu ştiu ce am să fac. Nici măcar nu ştiu dacă am să mă duc. Nu mă văd deloc aterizând pe taburetele alea cu fustă şi fără chiloţi. Pe de o parte, e destul de frig ca să umbli fără dresuri şi fără chiloţi şi apoi, dacă se prinde careva? S-ar putea să fiu prea speriată, iar asta în mod cert mă va perturba. Cum să susţii o conversaţie serioasă cu un necunoscut cu fofoloanca în bătaia vântului? Dar acum, în clipa asta, nu vreau să mă gândesc. Vreau să dorm. De multă vreme nu m-am culcat dorindu-mi să fie deja mâine. Mâine e marele necunoscut. Mâine e seara cea mare.

* * *

Alarma ceasului mă smulge din somn. O închid şi mă cuibăresc încântată sub plapuma caldă. Aud ploaia care bate în geam. Nu am chef să mă ridic. Nu am chef să mă mişc. Mă simt bine aşa, ghemuită în aşternut. Dimineaţa asta mă moşmondesc. Nu am curajul să mă duc la birou. Întârzii intenţionat. Mă gândesc la toate aceste momente de bucurii mărunte pe care le-am sacrificat. Da, sunt cu adevărat fiica tatălui meu. Zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, an după an, am făcut şi eu economii la plăceri mici şi mari. Momente de destindere sau de confort. Şi totul pentru muncă sau din simţul datoriei. Ca un soldăţel conştiincios. Aşa că astăzi am să-mi încep ziua cu o baie lungă, poate după aceea voi face şi ceva cumpărături. Trebuie să găsesc o rochie sau o fustă care să-mi dea curajul să comit nebunia. Desfac flaconul de spumă de baie care mi-a adus atâtea neplăceri. În contact cu apa, gelul cremos se transformă într-o spumă abundentă şi vanilată. Pun un picior în cadă, plină de încântare. Lâncezesc în baia caldă şi nu mă pot împiedica să mă gândesc la cea pe care o voi face în ziua de Crăciun. Oare e o idee bună? Când voi fi moartă, apa se va fi răcit, spuma se va fi evaporat, eu nu voi mai fi decât un cadavru îngheţat cufundat într-o apă tulbure.

Oare cât timp voi rămâne aşa, până ce voi fi găsită? Véronique va crede că mă bronzez în tihnă pe o plajă din Seychelles, vecinii mei voi pleca mai mult ca sigur în provincie de Sărbători, iar de la birou nimeni nu se va îngrijora pentru absenţa mea decât după câteva zile bune. Oare Franck va preveni serviciile de prim-ajutor? Sau o va face după? În ce stare mă vor găsi pompierii? Vor fi aceiaşi care m-au preluat la ieşirea din salonul de cosmetică? Mă va mai recunoaşte cineva? Am văzut destule filme poliţiste ca să ştiu că un cadavru care a stat prea mult în apă nu e prea plăcut la vedere. Dacă în nicio oră mi s-au zbârcit vârfurile degetelor, ce se va întâmpla după câteva ceasuri?

Sau zile? Poate că ar trebui pur şi simplu să mă culc cu câteva zeci de somnifere la bord. Ar fi mai demn. Mai lin. Mai respectabil. E straniu şi îmbătător să mă gândesc astfel la propria mea moarte. Nu şi înspăimântător.

Mama nu s-a văzut murind. Făcea cumpărăturile, ca de obicei, când a simţit un junghi în piept. S-a prăbuşit fără să scoată un sunet, cumpărăturile din plasă s-au împrăştiat pe trotuar, nu a mai apuca să le adune. Criză cardiacă. A fost atât de brutală, de neaşteptată, de nedreaptă. Înainte de a o pierde, nici măcar nu realizasem că era muritoare. Era totul pentru mine şi a plecat fără preaviz. Fără a scoate o vorbă, ca o menajeră conştiincioasă, cu cumpărăturile împrăştiate la picioare. Pesemne se gândea la cina pe care urma s-o pregătească şi o secundă mai târziu era moartă. Cum stingi o lumină. E atât de simplu. Moartea tatei a fost lungă, laborioasă, dureroasă. Săptămâni de chimioterapie inutilă. Apoi oprirea tratamentului. Apoi nesfârşita agonie. Parcă îl văd aievea pe patul de spital, slab, cenuşiu, cu faţa lui de hârtie creponată. Celulele lui cedau una după alta. Trupul devenea tot mai friabil. Era deja o fantomă, dar nu speria pe nimeni în afară de el însuşi. Parcă era un băieţel îngrozit. Spre sfârşit, când m-a întrebat dacă avea să moară, nu am fost în stare să îi răspund. Mi-a pus întrebarea, iar eu am dat din cap, în semn că nu. Dar lacrimile mele spuneau da. Mă învinovăţesc şi astăzi că nu am putut să îl încurajez. Nu eram pregătită pentru asta. A fost prea greu pentru mine să îl duc singură în braţe, dar astăzi nu îmi mai este teamă. Astăzi deţin controlul. Se va întâmpla unde vreau eu, când vreau şi cum vreau.

Baia e acum călduţă, aşa că ies şi mă învelesc într-un prosop mare. Mă analizez în oglindă. Graţie oglinzii aburite din baie, mi se pare că nu sunt foarte urâtă, poate cam slabă, şi va trebui să stau mai dreaptă. Pe întuneric, aş putea reprezenta o parteneră, aş putea întreţine o iluzie. Mă coafez cum m-a învăţat Lulu. Mă dau pe tot corpul cu cremă parfumată, ca să am pielea fină, apoi mă îmbrac.

Descopăr un sms înnebunit de la Laura: „Eşti bine? Unde eşti? Spune-mi dacă vrei să anulez pentru diseară".

Mă grăbesc să o liniştesc: „Sunt bine, mulţumesc, îmi iau o zi liberă. Pentru diseară rămâne cum am stabilit".

Apreciez faptul că Laura se abţine de la orice comentariu. A înţeles că nu e cazul să mă sperie cu zâmbete şi emoticoane isterice. Ies din casă liniştită, am la dispoziţie câteva ore ca să găsesc ţinuta ideală. O iau spre singurul butic de modă care îmi inspiră încredere.

* * *

Îmi dau seama după zâmbetul ei că m-a recunoscut. Deşi în magazin mai erau câţiva clienţi, se îndreaptă spre mine ca să mă întâmpine. Îi

invidiez dinţii albi şi delicaţi ca nişte perle mici. Îi ascund instinctiv pe ai mei, prea mari şi neregulaţi.

— Ce mai faceţi, totul e în regulă?

— Da, mulţumesc.

— Pot să vă ajut?

— Da, mă întreb ce rochii şi fuste aveţi.

— Avem o rochie foarte frumoasă care v-ar veni de minune.

O ador pe femeia asta. A fost o vreme când m-ar fi intimidat cu eleganţa ei naturală şi silueta impecabilă. Dar astăzi e aliata mea. Îmi arată o rochie neagră, fals clasică.

— Da, chiar e frumoasă. Dar e puţin cam scurtă, nu credeţi?

— Nu, de ce? Aveţi picioare fine, trebuie să le arătaţi.

Oare de ce nu am cunoscut-o mai demult? Alături de ea mă simt aşa de încrezătoare!

— Bine, hai s-o încerc.

Câteva minute mai târziu, rochia nu mai e atât de frumoasă, dar mai ales e mult prea scurtă.

— Ce părere aveţi? Vă stă bine, nu?

— Nu prea. Nu sunt în largul meu, e cu adevărat mult prea scurtă.

— Dar ăsta e tot farmecul ei!

— Da, dar eu nu port fustă şi ar fi puţin cam îndrăzneaţă pentru o primă încercare.

— Dacă nu, am o rochie din tweed, mai clasică, dar foarte bine croită.

— Da, aş vrea s-o văd.

Rochia e perfectă. Caldă şi fină. Pe lângă corp, cu mâneci lungi, are ceva care aminteşte de Jackie Kennedy. Fără chiloţi, voi fi o *working bitch* perfectă. Sunt mulţumită.

— Aţi văzut genţile? Tocmai le-am primit, sunt superbe.

Fără îndoială, a remarcat-o pe a mea. Un dar de la mama, când am împlinit 40 de ani. Nu foarte modernă, acesta fiind cel mai amabil lucru pe care l-aş putea spune despre ea.

— Da, bună idee!

La 335 de euro geanta, cred că femeia asta mă iubeşte la fel de mult cât o iubesc eu. Mă întorc încrezătoare, spunându-mi că e posibil, pot să o fac. Totul ţine de mental şi de chiloţi! Şi apoi, recunosc că îmi surâde gândul că îi voi povesti psihiatrului meu cum m-am dus eu la o întâlnire aranjată fără chiloţi pe mine. Se spune că viaţa e scurtă, dar în ceea ce mă priveşte, zicerea asta nu a fost niciodată mai adevărată.

Capitolul 11

H-1. Iată-mă aici, aşezată în salonaşul meu, încremenită în rochia mea cea nouă. Împopoţonată, parfumată, machiată. Şi în plină dilemă. Cu chiloţi sau fără chiloţi? Îi scot şi mă analizez în oglindă. Nu se observă deloc. Într-un fel mă simt uşurată. Un zgomot neaşteptat şi ascuţit mă face să tresar. Sar ca un iepure cardiac. Nu e momentul să fac un infarct. Ce-i zgomotul ăsta? Abia într-un târziu realizez că e interfonul. Cine poate fi? Nimeni nu sună la întâmplare. Nimeni nu vine la întâmplare. Nimeni nu vine, şi punct. Aştept, terorizată, în tăcerea bătăilor inimii care mi se dezlănţuie în piept. Interfonul îşi scuipă din nou ţârâitul lugubru. Panicată, mă îndrept spre uşă. Ascult zgomotele din imobil, ca şi cum prin simpla concentrare aş reuşi să ghicesc ce se petrece câteva etaje mai jos, în holul de la intrare. Şi dacă era Éric Lejeune? Dacă Laura i-a dat adresa mea? Dacă masculul ăsta în călduri vine peste mine şi mă trânteşte pe spate? Îmi fac curaj, promiţându-i în sinea mea o săpuneală Laurei.

— Da?

Cu vocea mea nesigură, am senzaţia că sunt bunicuţa din Scufiţa Roşie.

— Sylvie? Eu sunt.

— Care eu? Glasul îmi tremură.

— Eu, Laura. Am vrut să mă asigur că totul e în regulă.

Laura! Laura, Laura, Laura! E aici, jos, în holul de la intrare. Am ştiut de la început că nu e o idee prea bună să am încredere în ea. Nici nu se pune problema să urce. Nu se pune problema să îmi treacă pragul. Laura e asistenta mea, nu poate, nu trebuie să mă vadă la mine acasă. Imaginea ei în salonul meu îmi dă o stare de disconfort, ca o agresiune. Aş avea impresia că sunt lipsită de apărare în rochia mea nouă-nouţă şi fundul la vedere. Nu vreau să mă vadă în apartamentul meu bătrânesc de celibatară care nu se pricepe la decorări interioare. Singurătatea mea. Absenţa flagrantă a fotografiilor prietenilor, a amintirilor de călătorie sau de pe la Sărbători. În afara pozelor lipsite de viaţă cu părinţii mei morţi, nu e nimic de văzut.

— Da, Laura, totul e în regulă, sunt dezbrăcată, tocmai am ieşit de sub duş, sunt bine, mulţumesc că ai trecut.

— OK! Dacă vrei, pot să urc.

— Nu! În niciun caz! Nu te deranja! Du-te acasă, ne vedem mâine, da?

O simt ezitantă sau dezamăgită.

— OK! Să plec, zici?

— Da, Laura. Şi mulţumesc!

Încă nu-mi revin din întâmplarea asta, că Laura a venit până la uşa

mea. Mi-a dat toată viaţa peste cap cu solicitudinea ei. Hotărăsc să mă servesc cu un întăritor (oricum m-aş fi servit). Dau peste cap unul, apoi două, după aceea două degete şi jumătate de votcă. Sec. Gâtul îmi ia foc, plămânii au ceva dificultăţi, dar e bine. Simt cum îmi revine curajul, pe carul lui de foc. Ia te uită, se pare că ar trebui să mă apuc de băut. Până la Crăciun nu mă paşte pericolul de a deveni alcoolică. Ei, poate nici chiar aşa!

Capitolul 12

E aproape 7 seara când ies din staţia de metrou de la Bastilia. Eu, care nu folosesc aproape niciodată parfum, acum mi se pare că duhnesc de la 100 de metri. Alţi bani aruncaţi pe fereastră, dar cu Guerlain nu cred că m-am păcălit. Tremur toată pe sub haina mea cea nouă. Cred că sunt singura care se fâţâie cu picioarele goale la ora asta. În metrou nu am îndrăznit să mă aşez, ştiu că e o prostie, dar mi-a fost prea frică să nu atrag vreun pervers tot punând picior peste picior. De când am ieşit din casă îmi tot repet iar şi iar că fac o mare prostie. Mai ales când mă gândesc la iniţiativa nefericită a Laurei. Din fericire, votca îmi dă aripi.
Este, fără doar şi poate, cel mai smintit lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Pe de altă parte, e mai amuzant decât îmi închipuiam să mă plimb aşa, în rochie şi fără chiloţi. Mi se pare că păcălesc pe toată lumea, pozând în inocentă. Mă încurajez, spunându-mi că sunt şanse mari să mă întorc singură acasă, fără ca Éric să afle vreodată psihodrama care s-a jucat astă-seară în partea de jos a pântecelui meu. Preţ de o secundă, m-a străfulgerat gândul să iau un chilot în geantă, pentru orice eventualitate, dar teama de a fi prinsă sau jefuită de un hoţ din buzunare a fost mai puternică. Mă şi vedeam urlând în vagonul plin:

— Ajutooor! Opriţi-l, mi-a furat chiloţii!

Tremur de spaimă. Cel mai mult mă tem ca nu cumva să citesc dezamăgire pe chipul lui. Pentru a-mi da curaj, am trecut în revistă în gând toate cărţile pe care le-am citit, toate filmele pe care le-am văzut, ca să am cu ce să întreţin o conversaţie pseudoculturală. De parcă motivaţia lui primordială ar fi fost să-mi afle impresiile despre ultimul roman al Tatianei de Rosnay ori al lui Delphine de Vigan sau despre ultima dramă a lui Jacques Audiard. Dar astfel de rememorări m-au încurajat întotdeauna. Ajung în faţa barului. O pală de aer călduţ îmi mângâie plăcut picioarele. Cercetez interiorul, în căutarea unui chel bărbos. Chelboşi sunt destui. Iar bărboşi, cât cuprinde. Unde eşti, Éric Lejeune? Sunt tentată să fac stânga-mprejur. Dar o mână mă bate pe umăr.

— Sylvie?

Mă întorc şi îl descopăr pe Éric. Mi se pare caraghios să îl văd „în realitate”. E ca în poză, chel, bărbos, ceva mai slăbuţ decât mi-l imaginam. Poartă jeans, cămaşă albă şi o vestă neagră. Elegant şi relaxat. Apreciez efortul. Imediat îmi face salutul de rigoare, cel cu pupături pe obraz.

— Ah, Éric, bună seara, m-ai recunoscut?

Îi simt în treacăt parfumul, uşor, plăcut. Spre deosebire de mine, are

pielea uşor bronzată. Imediat mă simt temă şi urâtă. Am un atac de stres, aşa că mă felicit că m-am dat cu antiperspirant. Mereu am fost superprevăzătoare – deh, deformaţie profesională, doar sunt jurist.

— Da, Laura mi te-a descris. Ce bei?

— Păi… nu prea ştiu. Ca tine?

— Eu aş lua un pahar de pinot negru.

— Foarte bine, iau şi eu.

Ne privim câteva secunde fără să scoatem o vorbă. Un adevărat supliciu. Muzica şi zarva din jur umplu golul. Bâţâi prosteşte din cap în ritmul muzicii, pentru a mă da relaxată, deşi ştiu că nu-mi iese.

— Ai găsit uşor locul?

— A, da, cunoşteam barul.

Chelnerul ne aduce paharele. Ciocnim şi înghit rapid o gură mare.

— Au şi platouri cu aperitive, dacă vrei să ronţăim ceva mai târziu.

— Da, ştiu.

Observ, în treacăt, că nu are de gând să o ia la sănătoasa şi mă mai destind puţin.

— Aşa, deci, eşti prietenă cu Laura?

— De fapt, e asistenta mea. După cum îţi poţi da seama, nu suntem de aceeaşi vârstă. Dar tu de unde o cunoşti?

— Avem prieteni comuni. Şi eu sunt mai în vârstă. Am trecut pragul fatidic de 40!

Aproape mi-am terminat paharul. O să mă creadă vreo sugativă.

— La fel?

— Nu prea ştiu, tu?

— Nu l-am terminat încă pe ăsta, dar de ce nu?

Face semn chelnerului. Se vede că e de-al casei. Cu câte femei se va fi întâlnit aici? Câte blondine frumuşele? Câte roşcate şăgalnice? Şi câte nu aveau chiloţi?

— Nu pot să beau prea mult, sunt cu scuterul.

— Eu sunt în regulă, am venit cu metroul.

— Stai departe?

— Nu, în Voltaire. Îmi place cartierul ăsta.

— Da, înainte, şi birourile noastre erau la colţ, dar ne-am mutat.

Conversaţie plată şi lipsită de interes, ca şi mine. Dar trebuie să începem de undeva.

— Cu ce te ocupi?

— Mă ocup de vânzări la o editură mică, specializată în ghiduri practice. Tu?

— Eu? Eu n-am chiloţi!

— Scuză-mă?!

Dumnezeule, am zis asta? Sunt paralizată! Mi-am dat prea repede peste cap paharul cu vin, fără să mai ţin seama de ciocănelele de votcă băute acasă, ca să-mi fac curaj. Se pare că nu am învăţat nimic din

lecţia cu Cyndie. A auzit. Ştiu că a auzit.

— Am spus că eu nu am chiloţi.

Am repetat-o apropiindu-mă, în aşa fel încât să nu mă audă decât el. Simt cum îi bubuie inima pe sub cămaşă, îi simt răsuflarea fierbinte pe gât. Mă umectez ca o adolescentă. Fără a mă privi, mă sărută pe gât. Freamăt de plăcere. Mă înlănţuie cu o mână înnebunitor de virilă. Ca în filme, aruncă o bancnotă pe tejghea, mă ajută să-mi iau lucrurile şi mă conduce spre ieşire. Afară, în faţa vitrinei barului, mă sărută cu sălbăticie. În mintea mea, e *Nouă săptămâni ½,* pentru trecători, e doar un chelbos care pupă o brunetă slăbănoagă şi adusă de spate. Mă lipesc toată de el. Îi simt mădularul întărindu-se la atingerea mea. Mi se taie răsuflarea.

— Spuneai că nu stai departe?

— Nu, nu foarte.

— Putem merge la tine?

— Da.

— Sunt cu scuterul, dar am o cască pentru tine.

Mă sărută din nou. Mi-e cald, mi-e frig, am frisoane. Îmi prind cu febrilitate casca, îmi strânge prea tare capul. Blestematul meu de păr. Cred că arăt ca un hamster. Ce contează, mi se pare că am 20 de ani. Nu, 14. E prima dată când mă întorc pe două roţi acasă.

Urc pe scuter şi mă agăţ cu stângăcie de el. Să nu cumva să cad. Să nu cumva să îşi dea seama că e pentru prima dată. Din fericire, e noapte, nu vede nimeni ce-i sub fusta mea. Mă strâng lângă el. Sunt fericită. Nu am trăit niciodată ceva atât de romantic. Lăsând *Titanicul* la o parte, e o adevărată partidă de pescuit sardine.

— Stai bine? Nu ţi-e prea frig?

Sunt îngheţată, tremur, mi se face pielea ca de găină, dar nu-mi pasă. Mă gândesc necontenit la ce va urma. Abia mă abţin să nu-l sărut pe haină. În ascensorul îngust evit oglinda, nu vreau să mă văd, vreau să uit de mine. Lipită de el, îl mângâi prin jeans. Am impresia că va exploda. Pe palier, şi strecoară mâinile pe sub fusta mea, ca pentru a verifica. Am fesele reci, dar măruntaiele îmi ard.

Odată intraţi în casă, îl trag spre dormitor fără să aprind lumina. De când am ieşit în bar nu am schimbat nici două cuvinte, ne-am aruncat unul asupra altuia ca două animale. Ne-am dezbrăcat orbeşte, la lumina galbenă a felinarelor de afară. Două marionete care gesticulează în penumbră. Dar penumbra asta mă apără de complexele mele şi de privirile lui. Sub mângâierile lui, sunt o zombi însetată de carne proaspătă, ard de dorinţă, sunt electrizată. Mă frec de trupul lui cald, atingerea lui îmi oferă scântei de plăcere, e aşa de bine să te simţi vie. Am nevoie să îi simt pielea lipită de a mea, e fină, părul lui mă gâdilă, are trupul cald, musculos, trăiască drumeţiile.

Îi simt penisul întărit. Îl privesc, se ţine drept şi ţanţoş, îmi prezintă

onorul. E frumos ca un brad de Crăciun. Se umezeşte uşor şi freamătă când mă atinge. Eric geme încetişor. Îi iubesc penisul, e frumos şi dulce. Ca o mică lighioană îmblânzită. Mă gândesc la vulpe şi la micul prinţ. Am chef să îl încurajez, să îl ating, să îl mângâi, să îl sărut, să îl înghit, să îl absorb, să îl înfulec. Mă apropii încetişor cu gura de el. Sunt hipnotizată de acest penis. Mi-a lipsit atât de mult. Fără să mă gândesc la nimic, îl mângâi cu obrajii, cu gura, cu toată faţa. Eric geme din ce în ce mai tare. Dar eu nu mă gândesc decât la penisul lui, numai asta văd. Îl ling uşor, îl sărut, îl gust. Are gust de pop-corn sărat. Şi mă arunc asupra lui ca o lihnită, mă las în voia simţurilor, nu mai sunt eu însămi. Nu vreau decât ca penisul lui să îmi umple gura. În ochii mei, doar penisul ăsta contează. Şi iată că mă aud gemând. În sfârşit, mă las în voia acestei stări sălbatice. Éric şi-a vârât capul sub pernă, îl aud gâfâind şi agitându-se pe sub penele de gâscă. Descopăr cu uimire că trupul mi-e acoperit de o peliculă fină e sudoare, ca un strat de rouă. Fac dragoste ca şi cum ar fi prima şi ultima dată. O adevărată tipă dornică.

— Vino, îi şoptesc, nemaiputând rezista. Vino.

Éric ţâşneşte de sub pernă, se prăvale peste mine, îmi ridică picioarele, mă imobilizează şi mă pătrunde. În sfârşit! Sunt plină de el, nu mai sunt singură. Când a ejaculat, s-a întins lângă mine şi, cu un gest tandru, mi-a luat capul şi l-a pus pe pieptul lui. Şi lacrimile au început să se rostogolească în tăcere pe obrajii mei. Ca un robinet care are scurgeri. Picătură după picătură. După câteva momente, am pufnit, căci mă mânca prea tare nasul.

— Nu ţi-e bine? s-a îngrijorat Éric, întorcându-şi faţa spre mine.

— Ba da, scuză-mă, sunt puţin cam emotivă.

— Înţeleg. A fost fantastic, să ştii.

Izbucnesc în hohote. S-a rupt filmul, nu mă mai pot opri. Éric se uită încurcat la mine, neştiind ce să facă. Apoi mă strânge mai tare în braţe. Barajul a cedat din cauza breşelor emoţionale. Îl înec într-un potop de lacrimi.

— Iartă-mă, abia reuşesc să îngăim, nu ştiu ce am.

Eram perfect conştientă că îngrop atmosfera mai curând reuşită de până acum. Ceea ce nu face decât să îmi sporească disperarea şi lacrimile. Bietul Eric mă bate pe spate, tot spunându-mi că nu-i nimic. Ceea ce înseamnă că este. Şi îmi repetă cât de „cu adevărat fantastic" a fost. Cu cât încearcă să mă consoleze mai mult, cu atât plâng mai furtunos. Cred că el e cel care a adormit primul.

Înainte de a adormi şi eu, m-am gândit la tata.

Poartă-te cuviincios. Stai liniştită. Nu te mai fâţâi. Nu te mai agita. Nu mai chicoti. Nu mai fugi. Nu mai sări. Nu mai face atâta zgomot. Nu te da în spectacol. N-o mai face pe proasta. Fii cuminte. Nu râde ca tâmpită. Nu te strâmba. Încetează. Taci. Du-te în camera ta. Ai să mănânci când îţi

spun eu.

Singurele vorbe de dragoste pe care mi le-a spus vreodată. Tot atâtea lacăte care mi-au zăvorât copilăria. Dar în seara asta, tată dragă, nu am fost nici cuminte, nici liniştită. M-am agitat, am făcut chiar şi gălăgie. În seara asta, mi-a fost foame şi am mâncat un bărbat. Am făcut-o pentru că aşa am avut eu chef. Am avut dreptul. De acum înainte, voi face ce vreau eu.

A doua zi, Éric mi-a lăsat un bileţel. Îmi mulţumeşte pentru seara minunată, speră că mă simt mai bine şi mă va suna curând.

Da, dar când? Nici măcar nu am apucat să îi dau numărul meu. Şi nu sunt pe Facebook. O să apeleze la Laura?

Descopăr uimită că mi se prelinge ceva între picioare. Spermă. Prinşi de vâltoare, am uitat de faza cu prezervativul. Nu-i port pică, din contra. Şi apoi, nu riscam să rămân însărcinată sau să iau cine ştie ce boală venerică. Voi fi moartă înainte de orice altceva. Nu am chef să mă spăl imediat, vreau să mai păstrez puţin în mine urmele trecerii lui. Nu am visat, un bărbat m-a penetrat. Am făcut dragoste. Pe deasupra şi în cursul săptămânii!

— Ce ai făcut ieri?

— Am făcut dragoste.

Derulez din nou filmul, pentru propria mea plăcere. Plecarea din apartament, sosirea în barul deja plin, felul în care m-a cuprins de după umeri. Prima mea propoziţie ridicolă. „Ah, m-ai recunoscut?" „Da' tu ce crezi, idioato?" Şi primul pahar de pinot negru băut prea repede, care mi-a făcu capul să se învârtă. Şi gafa secolului: „Nu am chiloţi". Niciodată nu am ştiut să-mi ţin gura. Era totul sau nimic. S-ar fi putut preface că nu a auzit sau nu a înţeles bine. Ar fi putut invoca un telefon urgent sau o maşină, ceva de mutat. Nu. M-a sărutat pe gât.

Adulmec perna lui ca o adolescentă. Îi simt mirosul. Nu am visat, un bărbat a fost aici aseară. Spun „lui", de parcă perna i-ar fi aparţinut, ca şi cum se va întoarce. Încerc să regăsesc senzaţia de plenitudine care m-a copleşit când era în mine. Eram fericită, copleşită, iar o secundă după aceea izbucneam în hohote de plâns. O adevărată furtună de lacrimi. M-am cam lăsat dusă de val. Dar a fost perfect. Prea multă presiune, fără doar şi poate. Ca o patinatoare care execută la perfecţie un triplu Axel şi ratează plecăciunea de final. Mi-am făcut-o cu mâna mea. Nu voi primi medalia de aur. Nu voi căpăta o a doua întâlnire.

E mort, ca şi mine.

Îi trimit Laurei un sms şi o anunţ că voi lipsi şi dimineaţa asta, voi veni după ora mesei. Mi-o şi imaginez pândindu-mi ieşirea din ascensor, moartă de nerăbdare, aruncându-se asupra mea ca o hienă asupra prăzii. Nu am curajul să o înfrunt. Mai ales nu după scheciul prost de aseară, de la interfon. Ultimul lucru de care am chef e să îi

fac confidenţe sexuale Laurei. „Ai avut dreptate cu chiloţii, l-a înfierbântat ceva de speriat, a intrat în erecţie ca un cal, ne-am regulat toată noaptea, abia pot merge în dimineaţa asta”. Probabil aşa se bârfeşte între „prietene”. Dar Laura nu mi-e prietenă, e asistenta mea. Şi, chiar dacă nu pot nega că fără ea nu aş fi avut parte de întâlnirea asta, nu l-aş fi avut pe Eric, nu îi datorez nicio confidenţă. Voi duce cu mine în mormânt toate aceste amintiri, aceste imagini, aceste îmbrăţişări şi suspine, aceste răsuflări fierbinţi. Mi-ar plăcea să îmi petrec toată ziua în pat, învăluită în mireasma lui Eric, dar nu e o idee prea bună. Trebuie să mă adun. Ultimele ore au fost atât de agitate, trebuie să mă regăsesc. În mod sigur Eric nu mă va suna, dar nu e grav. Mi-a dăruit ceea ce mi-am dorit. O ultimă noapte de dragoste, ca un cântec de lebădă. Preţ de câteva ceasuri, trupul meu a înviat. Am întrezărit ceea ce ar fi putut fi viaţa mea, în altă viaţă. Îmi acord favoarea de a nu schimba aşternuturile, apoi intru sub duş.

Capitolul 13

Ajung la birou calmă şi senină. Aşa cum am prevăzut, Laur îmi aruncă o privire întrebătoare de îndată ce iese din lift.

— Bună, Sylvie, te simţi mai bine?

Nu detectez nicio urmă de insinuare tendenţioasă în întrebarea ei, sunt zen.

— Da, mulţumesc.

— Laurent voia să discute cu tine despre dosarul Bisson, i-am spus că nu te simţi bine, să-l anunţ că ai venit?

— Mulţumesc, îl anunţ eu.

Şi închid uşa biroului meu. Dar, pentru că sunt într-o formă de zile mari, împing jocul mai departe şi îi cer să îmi aducă o cafea. Ceea ce, fireşte, se grăbeşte să facă.

— Poftim, fii atentă, e fierbinte.

— Mulţumesc, Laura.

— Cu plăcere.

Pare a aştepta şi altceva. Un zâmbet, o amabilitate, o informaţie, o poantă, un detaliu apetisant, o bârfa de ronţăit, ceva, orice. Sunt o ingrată.

— Mulţumesc şi pentru întâlnirea cu Éric Lejeune, e foarte simpatic, am petrecut o seară foarte plăcută.

— Super, ha, ha, ha! Şi?

Nu mă recunosc. O privesc direct în ochi, fără nicio jenă şi fără urmă de timiditate, zâmbitoare, dar deloc familiară.

— Şi acum am de gând să lucrez.

Laura îşi dă seama că de la mine nu va scoate mai mult. Nu tu buzunar-surpriză de deşertat. Jucătoare de mare calibru, pleacă fără a-şi arăta imensa frustrare. Şi mă cufund fără remuşcări în dosarul Bisson, am multe de făcut dacă vreau să închei socotelile înainte de Crăciun.

Capitolul 14

— Bună seara, Franck.

Îi întind o mână fermă, cu privirea semeaţă, la fel ca şi spatele meu. Sunt alta.

— Bună seara, Sylvie. Cum te simţi săptămâna asta?

— Foarte bine!

Franck mă priveşte pe îndelete. Acum o să-mi spună şi el că m-am schimbat. Pentru că da, m-am schimbat. De altminteri, tipul nu mai are niciun fel de efect asupra mea. Îşi poate trece de câte ori vrea mâna prin păr, nu mă mai impresionează. Mi-am luat doza de testosteron. Şi, apoi, nici nu mi se mai pare chiar aşa seducător. Iar decoraţiunile lui africane sunt prea convenţionale.

— Povestiţi-mi.

— Mă simt bine. S-au întâmplat multe în plan fizic şi emoţional şi, cu toate că nu e prea frumos ceea ce urmează să spun, mă simt cumva „golită".

— Bine.

Dă încetişor din cap, aşteptând urmarea.

— Am făcut dragoste cu un bărbat. A fost sălbatic şi bine.

Mi se pare că sesizez o urmă de uimire în privirea lui. O mimică fugitivă. Sau, cine ştie, poate eu sunt cea care se miră de ultimele evenimente din viaţa mea.

— S-a terminat cu lacrimi pentru mine. Dar, paradoxal, a fost bine. Nu ştiu cum aş putea să descriu. Sunt liniştită, senină, împăcată. Cred că sunt pregătită.

— De acord. Spuneţi că s-a terminat cu lacrimi. De ce?

— A fost prea intens, prea năvalnic. Nu ne cunoşteam, dar, cu toate astea, a fost atât de intim. Şi apoi, imediat după aceea, am simţit un val imens de tristeţe care m-a năpădit cu totul şi nu m-am putut împotrivi. Ba cred că mi-ar plăcea să grăbesc puţin data.

— De ce precipitarea asta? Vă rămâne o lună, nu vreţi să vă mai întâlniţi cu bărbatul acela?

— Nu. Nu-mi pasă. Nu va putea fi decât mai puţin bine. În seara aceea au existat magie şi neprevăzut.

— Dar de unde ştiţi că nu o să trăiţi şi alte clipe magice până la Crăciun? Sau chiar după aceea?

— Nu ştiu, dar de data asta nici nu mă mai interesează. Mă simt bine, cu adevărat bine.

— Şi atunci de ce vreţi să muriţi, Sylvie?

— Pentru că e un moment foarte potrivit.

— Vorbim despre asta şi data viitoare?

Îl privesc la rândul meu şi îl simt nervos. L-am prins pe picior greşit.

Se teme. Se teme pentru mine? Sau se teme pentru el? Până acum, nu m-am gândit niciodată la impactul morţii mele asupra muncii lui. Presupun că nu are cum să-i pice prea bine. Ar fi ca un fel de eşec. Dar ce-şi închipuia? Că o să mă readucă la viaţă cu statuetele lui voodoo? Că o să mă salveze împotriva voinţei mele? De ce-o fi atât de supărător să îţi alegi propria moarte?

Doar toţi murim mai devreme sau mai târziu. Toţi o terminăm între aceleaşi patru scânduri. Iar a te stinge în deplină cunoştinţă de cauză şi prin propria ta alegere nu e cu nimic mai absurd decât a o termina zdrobit sub un autobuz. Sau secerat în plină stradă, cu sacoşa de cumpărături în mână. De ce moartea mea ar fi un eşec pentru el? Doar e a mea!

— Îmi cereţi să amân?

— Da, într-un fel, da.

— OK, cred că o săptămână în plus sau în minus nu contează. Oricum nu mi-am terminat toate dosarele.

— Atunci, pe săptămâna viitoare, Sylvie?

Da astă dată, eu sunt cea care salvează miza. E aşa de uşurat încât uită să îmi dea un exerciţiu. Ce-aţi face dacă v-ar mai rămâne şapte zile de trăit? Deocamdată, eu mă duc repede acasă să mă culc.

Capitolul 15

Sunt pe peron şi aştept metroul tremurând. M-aş fi întors pe jos, dar ploaia m-a făcut să mă răzgândesc. Am preferat înghesuiala din metrou umezelii. La capătul peronului o formă este întinsă pe jos. Nimic din toate astea nu mă mai impresionează. Nu văd în jur decât singurătate şi năruire. Mă uit la corpul întins pe jos. Cum se poate ajunge aici? Cum poate cineva să treacă de la statutul de fiinţă umană la acela de rămăşiţă umană? Se apropie metroul, dar ceva din făptura aceea mă atrage, mă magnetizează. Poate neclintirea ei. Un morman de cârpe îndurerate.

Mă apropii. O duhoare infectă îmi cârmeşte rapid nasul, ezit să îmi continui înaintarea. Un fel de barieră olfactivă între acest trup şi restul lumii. Îmi dau seama, după dimensiunea micuţă, că este o femeie şi că nu pare a se simţi deloc bine. Îmi înving repulsia şi mă apropii. Paşii mei răsună pe asfalt împotriva voinţei mele.

Chipul ei murdar este foarte ridat, dar e imposibil să-i dai o vârstă; de sub un fel de cagulă ies câteva şuviţe grizonate. Sau să fi fost o şapcă? Putea avea la fel de bine şi 60, şi 40 de ani. Nu îţi poţi da seama nici după trupul fragil care se conturează sub un morman impunător de cârpe diforme unsuroase şi duhnitoare. Ghicesc că mi-a simţit prezenţa. Are ochii închişi, dar pe chip e întipărit un rictus, ca un fel de mască de suferinţă. Am sentimentul că mă apropii de un animal sălbatic rănit. Nu mă simt deloc în largul meu.

— Doamnă? Vă e rău, doamnă?

Ochii îi zvâcnesc. Mă las jos, lângă ea. Duhoarea de urină e insuportabilă, mi se face greaţă, îmi caut refugiu în eşarfa de caşmir, sper că nu va remarca lipsa mea de tact. Dar delicateţea este ultima dintre grijile ei. Geme încetişor, ca un câine rănit. Întinde încet mâna spre mine. I-o apuc din reflex. Mi-o înşfacă cu o forţă surprinzătoare, cum îşi înfige vulturul ghearele într-un miel.

— Vreţi să chem pompierii? Să sun la 112? Nu vă simţiţi bine? Vă doare ceva?

Nu răspunde, iar mâna ei murdară şi noduroasă o strânge şi mai tare pe a mea. Aş vrea să scap, dar sunt prinsă în capcană. Atingerea ei mă dezgustă, mi-e greaţă, dar nu îndrăznesc să îmi retrag mâna.

Oamenii intră şi ies pe batanţii de la metrou fără a ne da nicio atenţie. Cu mâna liberă îi sun pe amicii mei de la pompieri. Apoi, cum presimt că va mai dura ceva şi eu nu ştiu ce să fac în tot acest răstimp, încep să murmur un cântec.

Fredonez cu speranţa idioată că va adormi şi îmi va da drumul la mână. Dar mâna ei aspră îmi arde în continuare falangele, ca şi cum ultimele ei puteri s-ar fi concentrat în această mână. Cânt pentru

copilul care a fost şi pentru acela pe care eu nu l-am avut niciodată. Încetul cu încetul, trăsăturile ei se relaxează. În cele din urmă, la celălalt capăt al firului îmi răspunde o voce.

— Da, bună ziua, e o femeie inconştientă pe peron, la staţia de metrou Parmentier.

— Respiră?

— Aşa pare, e întinsă pe-o parte, mă strânge de mână şi nu prea am cum să mă eliberez. E o femeie care trăieşte pe stradă. Nu prea pare în largul ei.

Expresia e prost aleasă, dată fiind situaţia dramatică a femeii. Mă îneacă emoţia.

— Trebuie să o ţineţi trează, vă trimitem un echipaj.

— Fac tot ce pot, dar cred că a adormit deja, îmi cer scuze, dar mi-e greu să o ating. Miroase foarte puternic.

Aştept, puţin ruşinată că nu pot face mai multe pentru această femeie. Mă uit la mâna mea albă în mâna ei şi regret că nu port mănuşi. Imposibil să-mi retrag mâna. Nu am decât o singură dorinţă, să mi-o scufund într-o baie dezinfectantă.

— Doamnă? Mă auziţi? Vin imediat, pompierii nu întârzie, se vor ocupa de dumneavoastră, totul e în regulă.

Nu, nu e în regulă, dar nu ştiu ce altceva să-i spun decât să o încurajez.

Când în sfârşit văd doi pompieri complet echipaţi apărând pe peron, le fac semn, chiar dacă le-ar fi fost greu să ne rateze.

Doi vlăjgani zdraveni, un negru şi un mulatru, care respiră sănătate şi săpun şi pe care îi întâmpin cu un suspin de uşurare.

— Bună seara, mă ţine strâns de mână de mai bine de 10 minute şi nu îndrăznesc să mă mişc.

Unul dintre pompieri, cel negru, îngenunchează lângă mine şi mă eliberează cu delicateţe din strânsoarea ei. Fac câţiva paşi mai încolo, uşurată. Încearcă să ia pulsul femeii, apoi se întoarce spre colegul lui şi îi face semn cu mâna că s-a terminat.

— Nu mai e nimic de făcut. E moartă.

— Cum?

E ca şi cum aş fi primit o măciucă în moalele capului.

— Îmi pare rău, e moartă, şi asta de câteva minute bune. Trebuie să chemăm legistul pentru constatările de la faţa locului.

— Cum adică e moartă? Mă ţinea de mână, a mişcat ochii, i-am vorbit, ba chiar i-am fredonat un cântec. S-a relaxat.

Vocea mea gâtuită de emoţie e mult prea ascuţită. Cei doi pompieri se uită la mine buimaci. Atât de tineri şi cu atâta experienţă. În mod cert nu e primul lor cadavru.

— Dar acum e categoric moartă, a şoptit timid mulatrul.

Îmi privesc mâna. Mâna asta a ţinut mâna unei moarte. Mă întorc

spre şine şi vomit. Îmi vărs măruntaiele.

— Vă simţiţi bine, doamnă? întreabă mulatrul.

Nu sunt în stare să îi răspund. Am spasme violente, iar lacrimile îmi împăienjenesc ochii. Mă îndepărtează prudent de şine, susţinându-mă ferm.

— Vă descurcaţi, doamnă, vreţi să chemăm pe cineva pentru dumneavoastră?

Clatin din cap, iar el îmi întinde o batistă. Colegul lui îmi pune telefonul în mână. Din fericire, nu am prea multe contacte în agendă.

Fără a mă gândi, îl sun pe Franck.

— Alo?

Izbucnesc în plâns.

— A murit! A murit în timp ce o ţineam de mână!

— Sylvie? Dumneavoastră sunteţi? Ce s-a întâmplat?

— Franck, pot să mă întorc? Nu mi-e bine deloc!

Şi îi întind telefonul pompierului din spatele meu, să-i dea el datele, căci eu nu mai sunt în stare să articulez o vorbă. Îl aud explicându-i situaţia, o femeie fără adăpost la metrou, staţia Parmentier, moartă pe peron în timp ce eu o ţineam de mână.

Între timp, colegul lui a acoperit cadavrul femeii fără adăpost. Între două metrouri, s-a transformat din gunoi în rămăşiţe.

Pompierul îmi înapoiază telefonul mobil, îmi dă geanta şi mă aşează cu delicateţe pe unul dintre scaunele galbene, aflate ceva mai încolo. Aş vrea să iau o gură zdravănă de aer proaspăt.

— Prietenul dumneavoastră a spus că vine imediat. Nu stă departe. E mai bine?

Clatin din cap, respir ceva mai potolit. Câţiva gură-cască se uită la noi, pe jumătate curioşi, pe jumătate grăbiţi, butonându-şi distraţi telefoanele.

Celălalt pompier îmi întinde o sticlă cu apă cumpărată de la un automat şi un baton de Mars. Îmi vine în minte reclama „Un Mars, şi eşti ca nou!”

Cel mai mult mi-aş dori o mângâiere. Dar accept recunoscătoare şi apa, am un gust acru în gură şi mă usturǎ gâtul. Lacrimile nu mi s-au oprit. În sfârşit vine şi salvatorul meu. Franck apare aproape în fugă. Sunt tulburată când îl văd venind aşa spre mine, ca un îndrăgostit îngrijorat, ca şi cum viaţa lui ar depinde de asta. Nu-i ştiam jacheta asta bleumarin. Îi stă bine.

Franck mă cuprinde de după umeri.

— Cum vă simţiţi, Sylvie? Rezistaţi?

Mă refugiez în braţele lui.

— Haideţi, ne întoarcem la cabinet.

Sub atingerea lui, îmi recapăt puterile. Mă trage blând spre ieşire, salutându-i din mers pe prietenii mei, pompierii.

— Mulţumesc, domnilor. Şi multă baftă!

Mă las condusă spre ieşire fără a mai întoarce capul. Cu mare uşurare întâmpin aerul proaspăt şi ploaia. Niciodată nu mi s-a părut mai curat aerul Parisului. E noapte deja, dar oraşul încă zumzăie de trecători, de maşini, viaţa pulsează pe străzi, îşi urmează cursul, zgomotoasă şi indiferentă la soarta locuitorilor.

Nici nu am ajuns bine la cabinet, că mă şi năpustesc spre baie ca să mă spăl pe mâini. Cu apă fierbinte, aproape clocotită, ca să omor toţi microbii. Mă frec de câteva ori la rând, sunt la un pas de o criză de urticarie, respingerea este epidermică. Franck îmi aduce un prosop curat ca să mă şterg pe mâini.

Mă prăbuşesc tremurând pe canapea. Mă acoperă cu un pled.

— Vreţi să dau căldura mai tare? Vă fac un ceai, o cafea?

— Nu, mulţumesc, e în regulă. Din cauza oboselii.

— Din cauza şocului, Sylvie.

Mă simt foarte rău, tremur toată. Eu, care cu câteva ore în urmă, făceam paradă de atitudinea mea zen pe aceeaşi canapea, acum mă simt ca o toantă. Franck nu spune nimic, dar e aici, foarte prevenitor, pregătit, cu un aer grav, să îmi primească durerea.

— Nu mi-am dat seama că era moartă. Nu ştiu de ce m-am dus la ea. Din nefericire, nu e prima dată când văd o persoană fără adăpost întinsă pe jos. Parisul nu duce lipsă de vagabonzi, fie pe străzi, fie la metrou. Nu ştiu de ce ea. Şi mă simţeam aşa de bine când am ieşit de aici. E ca şi cum i-aş fi simţit chemarea. Un sonar între două disperate? Tremura, părea a suferi în tăcere, singură în propria ei urină, nimeni nu o băga în seamă. Duhnea, era ca o infecţie, dar eram ca hipnotizată şi m-am apropiat. Când mi-a întins mâna, nici măcar nu m-am gândit, mi s-a părut absolut normal să i-o iau în mâna mea. La momentul acela mi s-a părut gestul cuvenit. Cum să refuzi o mână întinsă?

— Sylvie, e firesc să fiţi tulburată, aţi văzut moartea în ce are ea mai sordid. Trăim într-o societate în care moartea e ascunsă, considerată un tabu, iar acolo, pe peron, sărmana femeie s-a stins la picioarele voastre. Dar ceea ce aţi făcut în seara asta e un gest de mare generozitate. I-aţi dăruit acestei biete nefericite un strop de căldură, o prezenţă, o moarte mai umană. Fără să vreţi, aţi fost alături de ea când şi-a dat ultima suflare, i-aţi făcut ultimul drum mai puţin jalnic. Puţini oameni sunt în stare de aşa ceva.

Îl aud, dar nu-l ascult cu adevărat.

Am trăit singură aproape toată viaţa mea, dar în seara asta am realizat că nu vreau să mor singură. Şi eu vreau să mă ţină cineva de mână. E acelaşi lucru dacă mori singură pe un peron de metrou sau în căldura băii tale. Aceeaşi mizerie, aceeaşi singurătate. Nu vreau aşa ceva.

Nu realizasem cât de sinistră era de fapt sinuciderea mea. Am crezut că, dacă o regizez cu grijă, cu povestea asta a mea cu spuma de baie parfumată, un costum frumos de baie, va fi un moment plăcut, aproape călduros. Dar nu!

Singura diferenţă între mine şi femeia aceea este mirosul.

Eu nu duhnesc a urină, dar put a singurătate de la o poştă.

Franck îmi zâmbeşte şi mă ia de mână. I-oi fi întins-o fără să îmi dau seama? Sau el a luat iniţiativa? Moartea femeii ăsteia a dat peste cap toate regulile noastre.

— Sylvie, numai de dumneavoastră depinde să nu mai fiţi singură. Nu aveaţi nimic de-a face cu femeia aceea, şi totuşi aţi ajutat-o. E formidabil ce aţi făcut. Fără dumneavoastră, s-ar fi stins într-o indiferenţă totală, însoţită numai de durerea şi mizeria ei. Sunteţi o femeie bună, Sylvie. Ştiţi, Sylvie, într-un anumit sens mi se pare că dumneavoastră însevă aţi murit întrucâtva.

— Cum?! Ce?!

— Iată ce vreau să spun: când aţi venit aici acum câteva săptămâni eraţi în mare suferinţă psihică. Dar acea Sylvie nu mai există. Nu mai văd în faţa mea o femeie în suferinţă, ci o femeie în devenire. V-aţi schimbat în profunzime, şi asta mai mult decât vă închipuiţi. Se poate muri în mod simbolic, iar dumneavoastră sunteţi dovada vie, Sylvie. Acea Sylvie care aţi fost vreme de 45 de ani nu mai există. Aţi murit pentru a renaşte mai deplin.

Lacrimile îmi şiroiesc în tăcere. Tot ceea ce spune are ecou în mine, cu toate că nu mai ştiu prea bine unde sunt. Cine sunt. O femeie obosită. Mă întind pe canapea. Îmi dau seama că mirosul acelei femei s-a impregnat în hainele mele – sau poate că e duhoarea morţii care mi s-a lipit de piele.

— Mulţumesc, Franck, acum cred că am să dorm puţin.

— Să vă chem un taxi.

— Nu vă faceţi griji, nu am de gând să vă ocup prea mult canapeaua. Doar să-mi odihnesc puţin ochii.

Văd chipul acestei femei distruse, fără vârstă şi fără nume. Oare îl vom afla vreodată? Chinul ei s-a terminat. A trăit pe străzi şi a murit pe un peron de metrou. Dar, mulţumită mie, nu a murit ca un câine.

Cred că în seara asta mi-am pierdut psihiatrul, dar am câştigat un prieten.

* * *

M-am trezit îmbrăcată în patul meu. Nu îmi amintesc deloc cum am ajuns aici. E o gaură neagră, ca şi cum aş fi ieşit din comă. Ca o moarte mică. O mostră de testat înainte de ora fatală. Singurul lucru de care îmi amintesc e vocea călduroasă şi reconfortantă a lui Franck.

Oare el m-a adus acasă? Da, nu se poate altfel. Nu reuşesc să mi-l imaginez în casa mea, în dormitorul meu. Toate astea mi se par neverosimile, nebuneşti, aproape ireale, dar amintirea femeii de la metrou mă aduce foarte repede la realitate. Cum să o uit? Cum să uit mirosul ei teribil? Ceasul deşteptător arată ora 7 şi 35 de minute; pe cuvântul meu, sunt reglată ca un ceas cu cuc! Mă ridic repede din pat. Să-mi scot repede hainele, să le spăl, nu, mai bine să le arunc, să dispară, la fel ca toate imaginile astea sordide din mintea mea. Mă bag sub duş. Trebuie să scap de toată mizeria asta. Mă frec energic cu săpun parfumat. Nu pot întârzia, mă grăbesc să ajung la birou, mă grăbesc să văd oameni, să vorbesc cu ei. Sunt vie. „În viaţă", ar spune Franck. Mă surprind zâmbind gândindu-mă la el.

Când ajung la birou, Laura povesteşte cu însufleţire cu Nelly şi Corinne, colegele ei asistente şi camarade de zumba. Nelly, fals blondă, şi Corinne, eterna grăsuţă la regim.

— Vrei să îţi aduc o cafea? se oferă Laura.

— Nu, mulţumesc, am s-o beau cu voi, dacă-mi permiteţi.

Se uită la mine de parcă mi-aş fi tatuat pe piept cine ştie ce obscenităţi.

— Da, sigur, cu plăcere, sare Laura imediat.

— Da, cu plăcere, se simte Nelly obligată să adauge.

Nu îmi scapă privirea lor uimită. Dar cum m-aş putea supăra pe ele? Sunt atâţia ani de zile de când nu am vorbit practic niciodată cu ele. De cele mai multe ori închisă în biroul meu, m-am limitat la câteva apariţii pe holuri sau la toaletă. Eram fantoma de la etajul trei.

— Aseară, la metrou, am păţit ceva ciudat.

— Aoleu! Ai fost agresată? întreabă Corinne puţin cam teatral.

— Nu, dar era o persoană fără adăpost…

Decepţia lor e perceptibilă.

— A, un homeless, mi-o retează Laura. Sunt la orice colţ de stradă…

— Da, dar femeia asta a murit în braţele mele.

— Cum?! strigă ele în cor.

— În sfârşit, nu chiar în braţele mele, dar o ţineam de mână, părea a suferi şi, aşteptând pompierii, i-am fredonat un cântecel şi ea a murit.

— Şi ce i-ai cântat, mă rog? chicoteşte Nelly.

Îmi vine s-o pocnesc, să-i smulg meşele de un galben pai.

— Nu ştiu, nu era chiar un cântec, fredonam şi eu ceva. Am vrut să îi alin cumva durerea.

— Dar e oribil! exclamă dezgustată Corinne.

— Stai puţin. Odată, Jean-Marc a văzut un bărbat aruncându-se sub metrou, îţi imaginezi ce groaznic! A întârziat aproape două ceasuri, era aşa de nervos! Cum a zis el atunci: nu putea şi ăsta să se sinucidă la el acasă?!

— Sper că eşti la zi cu vaccinurile. Ai fi putut lua tetanos sau mai ştiu eu ce porcărie. Nu poţi să ştii ce germeni pot transmite oameni de genul ăsta.

Corinne îşi agravează situaţia. În momentul acela un lucru era cert: nu voiam să mă vaccinez decât împotriva prostiei ei.

Laura mă tatonează:

— Şi acum eşti bine?

— Da, da, sunt bine. Din fericire, am un prieten care locuieşte nu foarte departe şi el m-a ajutat, categoric m-a ajutat.

Nelly şi Corinne se uită la mine. Fără îndoială, se aşteptau la o cădere, un efect, un comentariu mai spectaculos, dar eu nu am nimic de adăugat. Îmi vine doar să le arunc cafeaua în faţă, ca o integristă alergică la prostia lor.

— Bun, vă las, mă duc la muncă.

Şi mă îndrept spre birou, blestemându-mă în sinea mea. Dar, de fapt, la ce m-oi fi aşteptat? La o medalie? Ovaţii la automatul de cafea? Nu, doar la puţină compasiune pentru femeia aceea. După vorbele alese şi încurajatoare ale lui Franck de aseară, indiferenţa lor are efectul unui duş rece. Dat fiind că nu-i frecventez, uitasem cât de dobitoci pot fi oamenii.

Două minute mai târziu, Laura bate la uşă.

— Pot intra?

— Păi… da.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine, doar nu eu am murit.

— Voiam să-ţi spun că Éric Lejeune m-a întrebat dacă te poate suna. Îmi pare rău că trebuie să o fac din nou pe intermediara, dar nu are numărul tău de telefon. Ce să-i spun?

— Mai bine dă-mi numărul lui, am să-l sun eu.

— OK, ţi-l dau imediat.

— Mulţumesc. Poţi să închizi uşa.

Observ că ar vrea să se scuze cumva, pentru ceva, fără să ştie nici ea prea bine pentru ce. Dar nu mă pot împiedica să mă bucur pentru Éric. Vrea să mă revadă. Am şi eu dreptul să recuperez ceva din tot ce-am pierdut. Probabil că s-a gândit la mine mai mult decât m-am gândit eu la el. Încă nu ştiu prea bine ce să fac cu informaţia asta, totul e aşa de nou pentru mine, aşa că o las deoparte.

Mai târziu, în cursul dimineţii, primesc un sms de la Franck. E îngrijorat şi vrea să ştie cum mă simt, dacă am dormit, dacă mi-am revenit din emoţia puternică din ajun. Toţi bărbaţii ăştia care îşi fac griji pentru mine, ce chestie înduioşătoare. Aşadar, sunt cât se poate de vie, nu? Mă grăbesc să îl liniştesc:

„Mulţumesc, Franck, da, totul e în regulă, mulţumesc că ai fost acolo şi mulţumesc că m-ai adus acasă, sunt deja la slujbă!” LOL?

Nu, categoric nu LOL. Simplul fapt că îmi pun această întrebare arată cât de tulburată sunt… Nu mai ştiu ce să scriu şi ce să gândesc. Seara din ajun mi se pare ireală, ca un vis urât. Dar, după o cugetare serioasă, dacă există un lucru de care sunt sigură, acela e că nu sunt LOL. Viaţa mea nu e LOL, iar evenimentele din ultima vreme cu atât mai puţin.

„Am o fereastră în seara asta sau mâine pentru o ultimă şedinţă… la un pahar? O zi bună."

Citesc şi recitesc. Nu, nu am halucinaţii. Franck, psihiatrul meu, sau mai curând prietenul meu, mă invită să bem ceva. Flirtează? Îl revăd fugind spre mine cu jacheta lui albastră, care îi pune atât de bine în valoare ochii şi părul. Era frumos, preocupat, îngrijorat pentru mine. Şi felul în care m-a cuprins în braţe, protejându-mă cumva. Şi, mai târziu, mâna lui caldă în mâna mea. Oare ce s-o fi întâmplat după aceea în dormitor? Stai, Sylvie, nu te ambala. A venit în fugă pentru că erai panicată, în stare de şoc, la 300 de metri de cabinetul lui. Probabil că şi pompierul a prezentat un tablou în culori sumbre: „Repede, veniţi, şi-a vomat măruntaiele, mai are puţin şi se aruncă sub tren". Pesemne că Franck şi-a imaginat că nici n-am ieşit bine de la consultaţie şi m-am dus direct să mă arunc sub metrou. Dar, în treacăt, remarc că se teme pentru mine. Se gândeşte la mine. Vrea să mă vadă, să se asigure că sunt bine. Sunt în gândurile lui. Exist în mintea lui. Îi stârnesc îngrijorare, compasiune. Nu am spus milă. Exist.

„OK, în seara asta, la 19?"

„Perfect, la 19, la cabinetul meu, pe diseară."

Dacă mă gândesc bine, Franck are mâinile umede. Spre deosebire de ale lui Éric, care sunt calde şi fine. Bun, Éric nu are păr grizonat, de fapt nu are păr deloc. Dar are un scuter şi suntem compatibili din punct de vedere sexual. Nu am avut ocazia să zăresc penisul lui Franck, dar îmi place mult cel al lui Éric. E o drăgălăşenie. Mă hotărăsc să îl sun imediat. Formez repede numărul pe care mi l-a dat Laura. După primul sunet, inima mea o ia la goană, parcă mi-e şi teamă, dar îmi şi doresc să răspundă mai repede. Nici măcar nu ştiu ce i-aş putea spune. „Salut, ce faci, cum te simţi după Niagara pe care ţi-am oferit-o?" Sunt uşurată când răspunde mesageria. Zâmbesc când îi recunosc vocea:

— *Bună ziua, acesta este mobilul lui Eric Lejeune. Nu vă pot răspunde momentan, dar vă voi suna de îndată ce voi putea dacă îmi lăsaţi datele de contact. Biiip.*

— Bună, Éric, aici Sylvie, Sylvie Chabert, ăăă… Laura mi-a spus că doreşti să dai de mine, aşa că iată, am preferat să te sun. Probabil că numărul meu apare în telefonul tău, aşa că pe curând!

Mă întreb imediat dacă Laura a ascultat pe la uşă. Nu vorbesc prea des la telefon, probabil că vocea mea a răzbătut prin uşă. Probabil că

s-a amuzat pe cinste auzind lamentabilul meu mesaj. Am vrut să adopt un ton şăgalnic, firesc, dar, cu vocea mea în falset, am ratat complet. Nu mi-a plăcut niciodată vocea mea. Trebuie să spun că nu m-am plăcut niciodată prea mult. Mă revăd cântând în falset aseară pentru amărâta aceea şi îmi spun că Corinne nu s-a înşelat întru totul. Nu doar că îndura chinurile iadului, dar i-am pus şi eu capac cu notele mele false.

Chiar, unde o fi acum? Am uitat să întreb pompierii unde o duc. Are o familie care trebuie anunţată? Unde va fi înmormântată? Cum am putut să nu mă interesez?! Sun imediat la pompieri, trebuie să fi păstrat o evidenţă a intervenţiei de aseară. Trebuie să aştept, nu glumă, până ce nimeresc un operator. Arunc o privire distrată spre dosarul Bisson. Nu am niciun chef de muncă, e prima dată când îmi pun întrebarea dacă am sau nu chef să lucrez. În sfârşit, o voce la capătul firului.

— Pompierii, vă ascult?

— Da, bună ziua, domnule, vă sun pentru că aş dori să ştiu unde aţi dus o femeie, aseară. Am sunat la pompieri pentru o intervenţie pentru o femeie fără adăpost la staţia de metrou Parmentier, din arondismentul unsprezece.

— La ce oră, doamnă? Primim mii de apeluri, după cum bine ştiţi.

— Da, îmi închipui. În jurul lui 19:45, femeia a murit în braţele mele. Colegii dumneavoastră au constatat decesul când au ajuns, au fost foarte amabili, au chemat un prieten pentru mine, dar nu ştiu ce au făcut cu femeia aceea. Unde e depusă?

— Rămâneţi pe fir.

Dintr-odată, am impresia că aş putea muta munţii pentru ea.

Nu o cunoşteam, ca să fiu sinceră, nici nu ştiu dacă aş fi remarcat-o în alte circumstanţe, dar cu toate acestea mă simt intim legată de ea. Am însoţit-o la porţile morţii, ea m-a însoţit la porţile vieţii. Ca la cursele de ştafetă de 200 de metri, ne-am predat ştafeta şi, în timp ce ea se odihneşte, eu alerg în continuare. Şi, mai ales, trăiesc.

— Alo, doamnă?

— Da?

— Persoana respectivă a fost transferată la morga spitalului Saint Louis.

— Pot merge să o văd?

— Da, e suficient să vă prezentaţi la faţa locului.

— Mulţumesc, domnule.

— O zi bună, doamnă.

Îl las să se întoarcă la dosarele lui şi hotărăsc să îmi las deoparte dosarele şi să mă duc la spitalul Saint Louis. Eu sunt cea care trebuie să se ocupe de funeraliile acestei femei. Dacă tot m-am specializat în asta în ultima vreme, măcar să profite şi ea de abilităţile mele în

domeniu. Ies în fugă din birou.

— Laura, m-au sunat de la spital, trebuie să completez nişte acte, nişte formalităţi, dacă întreabă cineva de mine, spune că sunt la doctor. OK?

Laura pare interzisă:

— Dar eşti bolnavă? se îngrijorează ea.

— Nu, e din cauza femeii de aseară, sunt chemată ca martor, trebuie să mă duc.

— Serios?

— Da, serios, dar ascultă, păstrează povestea asta pentru tine, nu le spune nimic lui Nelly şi lui Corinne, oricum bârfesc destul şi aşa.

Laura pare uimită de această autoritate neaşteptată. Şi eu. De când îndrăznesc eu să îmi dau aşa cu părerea? Plec cu un aer mai preocupat ca oricând. Odată ieşită, mă hotărăsc să iau un taxi, mi-am luat porţia de metrou cu vârf şi îndesat. Viaţa mea capătă o neaşteptată întorsătură aventuroasă, cu toate că morga nu are nimic dintr-o destinaţie romantică. De când cu tata, am oroare de spitale, dar cui nu-i este? Mă postez în mijlocul străzii Lafayette, în speranţa că voi găsi un taxi. La ora asta circulaţia nu e în întregime blocată. Cât pe ce să fiu călcată de câteva ori, un şofer nervos mă gratulează cu un amabil „Dobitoaco!". Dar nu izbutesc să îmi controlez sentimentul de urgenţă care a pus stăpânire pe mine. Trebuie să ajung la femeia asta cu orice preţ. Are tot timpul din lume să mă aştepte, dar are în continuare nevoie de mine. Sau eu de ea. În cele din urmă, un taxi binevoieşte să oprească.

— Bună ziua, domnule, merg la spitalul Saint Louis.

— Aţi fi putut ajunge în ambulanţă la spital, staţi în mijlocul străzii, vreţi să vă calce careva sau ce-i cu dumitale?

— Am o urgenţă!

— Bine, am priceput.

— Să mă lăsaţi la intrarea dinspre morgă, vă rog.

Şoferul îmi aruncă o privire curioasă în retrovizoare. Grăsimea lui se lăbărţează pe tot scaunul şoferului, iar cărnurile moi dau puţin şi pe de lături. Un miros fetid şi rânced îmi vine dinspre el. Probabil şi bărbatului ăstuia îi e groază de spitale. Cu toate acestea, dată fiind corpolenţa lui neobişnuită, sau mai bine zis obezitatea lui morbidă, o consultaţie la doctor nu ar fi deloc timp pierdut. Nu respiră deloc sănătate, mai curând colesterol. Suntem la sfârşitul lui noiembrie şi el transpiră într-un tricou cu mânecă scurtă XXL.

— Vă deranjează dacă deschid puţin fereastra? Am nevoie de aer proaspăt.

— Nu aveţi de gând să vomaţi în taxiul meu, nu?

— Nu, mi-e bine, nu vreau decât să iau o gură de aer.

Privirile din retrovizoare au devenit neîncrezătoare, de parcă

simplul fapt de a deschide un geam era o abatere gravă de la regulamentul lui de ordine interioară. Încep să îmi butonez telefonul ca să scap de suspiciunile lui. Din fericire, spitalul nu e departe. Pregătesc suma necesară pentru cursă, ca să nu fiu obligată să îndur mai mult decât e necesar această apropiere fetidă. Nici nu a parcat bine în faţa intrării că am şi ţâşnit pe portieră.

— Condoleanţe, doamnă!, îmi strigă el pe fereastră.

— Mulţumesc, şi dumneavoastră!

Intru în clădire. De la intrare, mi se arată, cu un aer plin de compasiune, cum să ajung în camera mortuară, care se află la subsol. Nu ştiu încă ce aştept să găsesc aici, nu vreau decât să mă apropii de ea, de necunoscuta mea fără adăpost. O femeie în halat alb mă întâmpină la coborârea din ascensor. Probabil nu are prea mulţi oaspeţi.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Ce expresie frumoasă! Mai ales într-un asemenea loc. Cea care îşi oferă cu atâta amabilitate ajutorul are ochi de cocker şi părul încâlcit, ceea ce mi-o face imediat simpatică. Aerul ei istovit nu are nimic descurajant, din contra.

— Da, mulţumesc, caut pe cineva, o femeie care a ajuns aseară aici, la morgă, o femeie fără adăpost care a murit la metrou.

— O cunoaşteţi, sunteţi o rudă?

— Nu, dar am fost alături de ea în ultimele clipe.

Ultima mea propoziţie sună cam pompos, date fiind respectivele ultime clipe.

— Da, ştiu despre cine vorbiţi. E aici, dar, cum nu avea niciun act asupra ei, nu ştim cine este. Păcat că nu sunteţi rudă, am fi putut-o identifica.

Mă analizează prin ochelari şi dintr-odată înţeleg mai bine expresia ei istovită. Femeia asta nu are o meserie uşoară. Să primească morţii, familiile lor, durerile şi jalea acestora, uneori singurătatea lor care invadează totul.

— Pot să o văd? Aş vrea să mă reculeg la căpătâiul ei, dacă e posibil.

Cererea mea pare a-i face plăcere.

— Urmaţi-mă.

Iată-ne pornite într-un lung labirint de coridoare cu lumini pale, aflate undeva, în măruntaiele spitalului. Cei încă vii sus, morţii sub pământ. Paşii mei răsună ascuţit, în vreme ce saboţii ei scârţâie pe linoleumul imaculat. Mă introduce într-o încăpere pe care aş fi putut-o confunda cu camera frigorifică a unui mare restaurant, dacă nu ne-am fi aflat într-o morgă. Consultă numele de pe o fişă. În spatele acestor uşi sunt depuse cadavre, carne congelată.

— Nu cred că m-am înşelat.

Abia îndrăznesc să respir în mijlocul atâtor morţi. Câţi sunt oare după porţile astea? Câte poveşti s-au sfârşit aici?

— O să vă fie greu să o recunoaşteţi, am spălat-o, nu era într-o stare prea bună când ne-a fost adusă. Veţi vedea, e de nerecunoscut. Nu ştiu ce plănuiţi să faceţi cu ea, dar să ştiţi că a trebuit să îi ardem toate hainele. Dacă nu-i aduce nimeni ceva de îmbrăcat, va trebui să o înmormântăm într-o cămaşă de spital.

O privesc pe femeia asta cum deschide dulapul-refrigerator şi scoate o brancardă din aluminiu. Zăresc un trup minuscul, cumva închircit sub cearceaful alb. Scăpată de straturile de zdrenţe puturoase, necunoscuta mea din ajun are în sfârşit o înfăţişare omenească. Frumoasa care se ascundea sub fiară. Nu mai are nimic din animalul ciudat care gemea încetişor. E greu de spus dacă acum e împăcată. Seamănă cu ceva micuţ, fragil, pierdut în această targă destul de îngustă, totuşi. Imaginea ei mi se imprimă pe retină pentru vecie. Nu sunt deloc sigură că o voi uita vreodată. Ca şi ea, rămân încremenită. Ghidul meu îmi ghiceşte tulburarea.

— Am făcut o autopsie rapidă pentru a descoperi cauzele morţii, avea un cancer generalizat, era năpădită de metastaze.

— Trebuie să fi suferit mult, am şoptit îngrozită.

— Vă las să vă reculegeţi, chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva, nu voi fi prea departe. Staţi cât timp doriţi.

Şi pleacă scârţâindu-şi saboţii din plastic. Şi eu, care credeam că erau doar nişte încălţări urâte pentru plajă şi atât.

Mă uit la femeia întinsă în faţa mea. Fără masca ei de jeg mă intimidează. Ochii deschişi fixează în gol tavanul înalt, ca o păpuşă uriaşă. Ciudat, ultima dată când am văzut-o erau închişi. Când era vie, sau mai curând muribundă. Are ochi deschişi la culoare şi pometi pronunţaţi. Pare mai tânără decât în ajun. Poate vine din Europa de Est sau are origini slave. Cine e? Cum a ajuns aici? Acum 24 de ore nici nu ne cunoşteam, iar acum suntem atât de apropiate. Într-un anumit fel, puteam fi eu, întinsă aici în camera asta rece. Aş fi putut fi eu. Nodul fixat în gâtul meu urcă încetişor. Primele lacrimi curg în tăcere, precum frunzele, toamna. Un trup atât de firav pentru o singurătate aşa de mare. Sunt îngheţată. Şi ei trebuie să îi fie frig, trebuie să se îmbrace cu ceva. Ies şi pornesc în căutarea femeii cocker, pe care o găsesc lângă lift.

— Aţi terminat?

— Da, mulţumesc. Mă bucur că am văzut-o aşa, curată, vreau să zic.

— Da, încercăm să redăm un strop de demnitate oamenilor ăstora care au pierdut totul. Nu e o muncă uşoară, dar o facem cu tot sufletul. E important pentru familii, dar şi pentru noi. Chiar dacă ne învârtim toată ziua printre morţi, ne-am păstrat sensibilitatea.

Nu ştiu ce să spun. Ne privim într-o tăcere care nu are nimic

apăsător.

— Şi acum ce se va întâmpla cu ea? Cât o mai ţineţi aici?

— Şase zile, chiar mai mult dacă avem loc. După aceea, dacă nu o revendică nimeni, va fi înmormântată în cimitirul Thiais, e un perimetru acolo pentru cei ca ea, cei care nu au familie, nu au nimic.

— Am să mă întorc cu haine.

— De acord. Dacă nu sunt eu, va fi colegul, am să îi las vorbă.

— Mulţumesc, doamnă. Mulţumesc pentru tot.

Uşile liftului se închid. Mă gândesc la munca lugubră a acestei femei când, fără niciun semn de avertisment, încep să îmi ghiorăiască maţele. Mi-e foame. Stomacul meu nu ştie ce e acela respectul pentru morţi. Sunt tentată să mă opresc să iau un pateu, ceva, la patiseria spitalului. Sigur, cu condiţia să nu dau peste cineva care să-mi taie pofta de mâncare.

Ştiu, din experienţă, că pacienţii care nu sunt imobilizaţi la pat se dau în vânt după plimbări în preajma patiseriei. La spital, orice formă de amuzament e bună. Când eşti internat, a te duce la patiserie sau la tonetele de ziare e o adevărată ieşire la cinema sau la teatru. Iar eu am fobie de ace. Numai gândul de a vedea o perfuzie înfiptă în venă mă îngreţoşează. Spre sfârşitul vieţii, asistentele nu mai ştiau unde să îl înţepe pe tata. Pielea lui zbârcită era plină de hematoame. Imaginea asta dureroasă e suficientă ca să îmi taie pofta de mâncare.

O să-mi iau un sandviş mai târziu şi, mai ales, în altă parte. Dar acum, imediat, mă grăbesc pe rue Montorgueil, vreau să-i dăruiesc necunoscutei mele tot ce e mai scump şi mai moale. Asta îmi face o plăcere mai mare decât ei, fără doar şi poate, dar mai ştii? Nu se ştie niciodată…

În ultima clipă, reuşesc să prind un taxi în staţia de la spital. Cu mare plăcere, mă afund în bancheta moale din piele a unei berline. O aromă de vanilie sintetică îmi gâdilă nările. O iau ca pe un semn. Şoferul tânăr şi amabil îşi dă seama că nu aveam chef de vorbă. După ce m-a întrebat dacă radioul nu e prea tare, dacă prefer un anume post sau un itinerar special, a optat pentru o tăcere religioasă, întreruptă din când în când de zgomotul discret al farurilor. E uimitor cum se schimbă faţa Parisului de la un taxi la altul. Cobor în faţa buticului meu, ceva mai relaxată. Mă întorc aici ca o navă care revine în port. Vânzătoarea mea e tot acolo, zâmbind cu toţi dinţii ei frumoşi şi gata să mă servească. Mai avem puţin şi ne tutuim şi ne pupăm de bună revedere.

— Ce mai faceţi? mă întreabă ea, complice.

— Foarte bine, mulţumesc.

Afişez un zâmbet larg, ca şi cum la morgă nu m-ar aştepta nimeni. Sunt cu adevărat bucuroasă să o revăd. Ştiu că mă pot baza pe ajutorul ei.

— Lucraţi în cartier? mă interoghează în timp ce împătureşte nişte pulovere, pesemne curioasă de frenezia mea bruscă.

— Nu, dar îmi place să mă plimb, şi cum aici aveţi atâtea lucruri frumoase…

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, de astă dată aş dori ceva pentru o prietenă, aş vrea un compleu cald şi moale şi o eşarfă din aceea de caşmir.

— Ce mărime are prietena voastră?

— Cred că 36, e foarte subţirică.

— Am nişte pantaloni foarte drăguţi din tweed.

— Am deplină încredere în dumneavoastră. Nu vreau decât materiale calde şi moi, ceva drăguţ şi comod, cam astea ar fi singurele mele criterii.

— Perfect, e extraordinar cu clienţi ca dumneavoastră!

Râd alături de ea. Mă simt euforică. Sunt fericită să o fac pe cea mai bună prietenă şi să ofer puţin confort şi demnitate necunoscutei fără adăpost. Mă feresc să îi spun vânzătoarei că hainele pe care le alege cu atâta grijă sunt sortite să fie închise într-un copârşeu, pentru a sfârşi mâncate de viermi. Moartea nu are ce căuta aici, în acest butic şic din cartierul istoric. Aici, timpul se conjugă în colecţii de toamnă/ vară/iarnă, fiind sinonim doar cu plăcerea şi eleganţa. Îmi arată nişte pantaloni foarte frumoşi din tweed cenuşiu, un pulover din caşmir de culoare bej închis, precum şi o foarte drăguţă cămăşuţă albă.

— Am ales tot ce avem mai moale pentru prietena dumneavoastră. Dacă nu îi vin, îi putem oferi un tichet cadou, fără preţul afişat, aşa va putea schimba hainele în oricare dintre magazinele noastre.

Această ofertă banală îmi străpunge inima.

— Sunt sigură că îi vor veni foarte bine. E la fel ca mine, nu prea cochetă, ştiu că va fi încântată. Mulţumesc.

— Oricum, să nu ezitaţi, chiar şi fără tichet, dacă vine cu dumneavoastră, i le schimb imediat. Costă 567 de euro, vă rog.

Îi întind cardul fără să clipesc. E orice, numai superfluu, nu. Femeia asta mi-a dat a doua şansă, merită toată recunoştinţa mea. Este, într-un anumit sens, darul meu de despărţire.

E deja 3 după-amiaza, trebuie să ronţăi ceva, să îmi recapăt puterile, am să mă duc mâine la Saint Louis. Vreau să-mi pun gândurile în ordine înainte de întâlnirea cu Franck. Soarele străluceşte, mă uit spre cer, spre nori, e un cer frumos, e odihnitor. Emoţionată şi fericită, o iau spre staţia de autobuz. Am chef să hoinăresc, să profit, să privesc toţi oamenii ăştia care zumzăie în jurul meu, toate aceste fiinţe vii care pun în mişcare inima Parisului.

Capitolul 16

La ora 19:00 fix, mă înfiinţez pe acest palier care a văzut trecând pe acolo toată viaţa mea şi sun. Franck îmi deschide larg uşa, îl simt bucuros şi emoţionat că mă revede. În seara asta şi-a dat jos masca, nu mai e psihologul, ci bărbatul care mă întâmpină; pentru mine, e mai fermecător ca oricând. Sunt întoarsă pe dos.

— Bună seara, Franck.

— Bună seara, Sylvie, hai, intră.

Mă tutuieşte, asta înseamnă că o să mă posede în patru labe pe canapea? Aceeaşi canapea pe care mi-am revăzut cele mai ascunse cotloane ale vieţii mele sinistre. Încerc să îmi amintesc ce chiloţi mi-am pus azi dimineaţă. Dă, Doamne, să nu fie murdari sau, mai rău, găuriţi.

Descopăr cu uimire că a încropit un mic aperitiv pe măsuţa joasă, vinul alb şi măslinele verzi mă aşteaptă cuminţi. De obicei primesc un pahar cu apă şi un pachet de batiste. E clar, codurile au sărit definitiv în aer.

— Mi s-a părut mai nostim să bem un pahar aici. Şi apoi, în seara asta, e rândul meu să vorbesc, râde el. Te deranjează că te tutuiesc?

— Păi, nu. OK, e perfect.

Chiar dacă nu sunt prea sigură unde ne va duce această mică schimbare. Intimitatea asta brutală mă face nervoasă.

— Dă-mi haina, fă-te comodă.

Dă, Doamne, să nu am chiloţii rupţi.

Franck poartă o cămaşă „cowboy”, roşie, pe care nu i-o ştiam, peste un jeans decolorat, şi e perfect destins. Ochelarii mici îi dau un aer de intelectual sexy, e perfect. Nu îmi vine să cred că flirtează cu mine, că un bărbat ca el îşi dă atâta osteneală pentru mărunta mea persoană. Ca şi cum el ar fi fost cel care a făcut un transfer asupra mea.

— Cum te simţi de ieri încoace?

— Ce să zic, mai curând bine, date fiind circumstanţele. Mulţumesc că m-ai dus acasă, sunt jenată că am adormit aşa, pe canapeaua ta.

— Dar a fost ceva firesc.

Roşesc imaginând-mi-l ducându-mă în braţe. Capul meu sprijinit de pieptul lui, muşchii şi bicepşii lui încordaţi pentru mine. Căldura lui care se împleteşte cu a mea. Şi când te gândeşti că am ratat acest moment torid.

— Una peste alta, am dormit ca un bolovan, mi-a făcut bine, eram epuizată. Apoi m-am dus să o văd pe femeia aceea la morga spitalului. I-au făcut toaleta. A fost ciudat să o văd aşa… fără toate zdrenţele sau cârpele alea, nici nu ştiu cum să le zic. Dar arăta mult mai bine, dacă mi-e permisă exprimarea.

Sunt conştientă de stângăcia vorbelor mele, dar sunt tulburată, să îţi tutuieşti psihologul de azi pe mâine nu e chiar un fleac oarecare, aşa că fac primii paşi, cu neîndemânare, ca un bebeluş. Îmi întinde un pahar cu vin alb în care îmi înmoi buzele, pentru a mă afla şi eu în treabă. Ce facem noi aici, stăm de vorbă la un pahar de parcă am fi prieteni, adică iubiţi? În ultima vreme, toate se mişcă atât de repede, încât nu mai ştiu ce să cred despre NIMIC.

— E foarte frumos că ai putut face asta. Îţi face şi mai mult cinste. Am să-ţi dau datele unui coleg, i-am povestit deja despre tine, am prevăzut totul, să ştii.

Zâmbesc şi sorb o gură din vinul alb, de altfel foarte bun. Analizez cu mare interes eticheta bateriei pentru a-mi ascunde tulburarea. Poate m-a sărutat aseară, când dormeam în braţele lui?!

— Am să fiu foarte clar cu tine, Sylvie, nu te-am rugat să vii aici ca să încerc să flirtez cu tine. Nu aş vrea să-ţi imaginezi nimic deplasat din partea mea. În schimb, vreau să îţi spun ceva despre mine, un lucru pe care puţini oameni îl ştiu.

Râd prosteşte pentru a-mi ascunde jena. Mai bine o mutră nătângă decât una dezamăgită. Căci sunt dezamăgită.

— În seara asta, e rândul meu să mă dezvălui. Ceea ce s-a întâmplat aseară m-a tulburat şi pe mine. De altminteri, acesta este motivul pentru care nu pot continua consultaţiile cu tine, dar consider că îţi datorez o explicaţie.

Nu scot un sunet. Aştept, o fac pe psihologul. Am avut profesor bun.

— Am fost foarte mişcat de ceea ce ţi s-a întâmplat aseară şi mai ales de gestul tău, căci trebuie să ştii un lucru: tatăl meu este om al străzii. În sfârşit, era.

Sunt siderată. Repet în sinea mea spusele lui, ca să fiu sigură că am înţeles bine. Cum e posibil ca un bărbat, un psiholog atât de echilibrat, care degajă atâta siguranţă, seducţie şi impasibilitate, să fie fiul unui om în derivă, al unuia care trăieşte în cartoane? Scuip discret sâmburele de măslină, de teamă să nu mă înec cu el. Îl privesc fără a scoate un sunet. Ce aş mai putea spune după această mărturisire?

— Ceea ce îţi spun eu acum nu e un lucru de care poţi fi mândru, eşti conştientă de asta, mai ales când eşti un adolescent în căutare de modele. Am crescut cu un sentiment de ruşine pentru tatăl meu. E o parte din viaţa mea care mă macină şi îmi face bine să o împărtăşesc cu tine. Eu nu am putut face pentru tata ce ai făcut tu pentru femeia aceea. Relaţiile noastre erau foarte complicate, era un om bolnav psihic, a plecat când eram mic, a rupt orice legătură cu familia. E foarte greu să creşti cu un asemenea secret. Era un subiect tabu. De foarte multe ori m-am simţit singur.

Mi s-au umezit ochii, sunt foarte impresionată de mărturisirea lui. Dar şi năucită, căci nu mă aşteptam la o asemenea revelaţie. Şi plină

de admiraţie pentru serenitatea pe care o degajă, în ciuda istoriei lui atât de tulbure. Trebuie să-mi dreg gâtlejul, mi-e greu să articulez două vorbe.

— A murit de mult?

— De vreo zece ani. Din câte ştiu, i-au descoperit cadavrul la câteva zile după ce s-a stins. Era alcoolic, ca mulţi dintre oamenii care trăiesc pe străzi, a murit pe trotuar, la o gură de metrou, ca să fiu mai precis, ca o epavă.

Încerc să analizez această informaţie. Să mă proiectez în ceea ce trebuie să fi trăit şi simţit. E de neînchipuit. Trebuie să mărturisesc că acum, cu povestea asta a lui de viaţă, mi se pare şi mai mişcător, şi mai atrăgător.

— Am ascuns întrucâtva această parte din viaţa mea, credeam că am rezolvat-o definitiv, dar aseară totul a ieşit din nou la suprafaţă. Mi-ar fi plăcut să dea peste cineva ca tine. Asta am vrut să îţi spun.

Iată-l că se ridică şi mă îmbrăţişează. Mă strânge foarte călduros. Preţ de o clipă, am senzaţia că o să mă răstoarne şi o să mă posede pe canapeaua Habitat. Ar fi fost o manieră adecvată de a încheia această confesiune, dar nu. Trebuie să fi simţit ceva, căci detectez o uşoară jenă când ne aşezăm din nou pe scaune.

— Nu ştiu ce să îţi spun, Franck. Trebuie să fi fost cumplit pentru tine şi chiar nu ştiu cum reuşeşti să asculţi cât e ziua de lungă toate poveştile noastre jalnice, în fine, mă refer la mine. Nimic din ceea ce ţi-aş fi putut spune eu nu se compară cu ceea ce ai trăit tu. Mi-e teribil de ruşine cu micile mele probleme de fată bătrână singură la părinţi.

— Să ştii, Sylvie, că nu există nefericiri mici şi nefericiri mari. Există doar oameni nefericiţi din diferite motive. Eu m-am sprijinit pe istoria mea personală ca într-o cârjă. În ciuda ruşinii, a unui sentiment de singurătate şi a incomprehensiunii, am ales să fiu fericit. Nu sunt numai fiul unui om al străzii, sunt şi homosexual. Formez un cuplu cu un alt bărbat de aproape 15 ani. Nu am devenit întâmplător psiholog, şi mă încearcă un sentiment de mare satisfacţie, uneori chiar un adevărat sentiment de plenitudine, atunci când reuşesc să readuc pe calea lor toţi aceşti oameni rătăciţi. Oricum, aşa mi-am abordat eu meseria.

E homo. Sigur că da! Ar fi trebuit să mă prind, cu părul lui mătăsos, mereu impecabil. Ce toantă! Ce naivă am putut fi!

— Îţi mulţumesc pentru toate câte mi-ai împărtăşit. Sunt tulburată. Sunt puţin pierdută, dar simt că mă îndrept în direcţia bună. Ieri, după consultaţie, eram pregătită să mor şi am dat peste femeia aceea. Şi a fost ca şi cum ea mi-ar fi făcut nişte semnale luminoase. Ca şi cum m-ar fi prevenit. Singurătatea e urâtă, e murdară, e tristă, duhneşte şi nimeni nu are chef să o vadă. A fost un adevărat şoc electric. Care mi-a pus inima din nou în mişcare. Ea e cea care mi-a redat dorinţa de a

trăi. Iar în seara asta, tu, care îmi spui că tatăl tău a murit pe stradă, îmi faci o confidenţă incredibilă, ca şi cum am fi prieteni.

— Dar acum suntem puţin prieteni, nu?

Numai să nu se mai uite aşa la mine că, homo sau nu, mai am puţin şi sar pe el.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău?

— Hervé. O să-ţi placă de el, ai să vezi, îmi răspunde cu un zâmbet pe care nu i l-am mai văzut.

Şi asta cu îndreptăţire, căci psihologul rămânea de marmură, nu lăsa să se întrezărească nimic. Mi s-a oferit ca suport sau, mai curând, ca oglindă a sufletului meu amărât. Bărbatul e inteligent, sensibil, înduioşător, îndrăgostit şi generos. Îl iubeam deja ca psiholog, acum, ca prieten, îl ador.

Brusc, realizez că nimic nu va mai fi la fel. Franck are dreptate. Sylvie Chabert e moartă. Ea e cea care zace la morgă. Pentru ea am cumpărat azi hainele, pe ea o voi înmormânta mâine. Eu, cea de acum, nu ştiu exact cine sunt, dar sunt o femeie înconjurată de oameni, nu mai sunt pacienta suicidală a lui Franck, sunt prietena, confidenta lui. Am prieteni, am dorinţe, am până şi un iubit. Lacrimile îmi ţâşnesc precum şampania din sticlă. Decât o cerere în căsătorie, mai bine o cerere de prietenie. Primele mele lacrimi de fericire.

— Eşti bine? Îmi pare rău, nu am vrut să te tulbur.

Şi mă cuprinde din nou în braţele lui musculoase. Nu îl cunosc pe Hervé, dar e clar că e un tip norocos.

— Ştii ceva? spun eu, pufnind cum fac copiii. Am chef să mergem să dansăm, să mergem să ne îmbătăm!

Iată o propoziţie pe care fosta Sylvie Chabert nu ar fi rostit-o niciodată. Se uită uimit la mine, nu fără o anumită mândrie.

— Hai, mergem să sărbătorim renaşterea ta!

Ne terminăm paharele dintr-o înghiţitură, Franck îi trimite un mesaj lui Hervé, stinge lumina, închide vesel uşa şi iată-ne pornind braţ la braţ spre Rosa Bonheur, un bar de care nu am auzit în viaţa mea, dar cu care Franck pare foarte familiarizat. Sunt mândră cu un asemenea cavaler însoţitor. Mi-e puţin foame, mi se învârte capul, dar mă simt minunat de bine, de veselă. De astă dată, sunt îmbătată de viaţă, nu de alcool. Nu îmi pun nicio întrebare despre ce se va întâmpla în continuare. Am încredere în Franck. La ora asta, în metrou, populaţia de albine muncitoare face loc petrecăreţilor, grupurilor de turişti zgomotoşi şi excitaţi. Fetele sunt aranjate, picioarele se exhibă cu mândrie sub colanţii sexy. Gurile devin lacome, se vorbeşte, se râde, ba chiar se cântă. Se trăieşte. Ca şi cum nimeni nu ar fi murit în ajun. Mă gândesc la serile mele de iarnă. Bolul pentru supă din ceramică, pus la încălzit la microunde. Iaurtul înghiţit pe fugă înainte de culcare. Tăcerea apăsătoare. Un somnifer, şi la culcare. Mă uit în jur,

fermecată de această faună pestriţă. Mă simt ca o turistă în ţara fericirii. Franck îmi aruncă priviri amuzate. Mă las condusă. Când ieşim din metrou, sună Hervé.

— Ajungem. Ia-ne ceva de băut.

— Şampanie! strig eu euforică, de parcă aş fi făcut parte din gaşcă dintotdeauna.

Parcul Buttes-Chaumont e cufundat în întuneric. Un văl de umezeală ne învăluie, am un frison, zâmbesc clănţănind. Sunt încântată că mă aflu aici cu el, într-un mod atât de neaşteptat. Franck îmi oferă un braţ solid şi musculos, graţie lui mă simt aproape ca o prinţesă.

— Ajungem imediat, ai să vezi, e foarte fain!

Ceva mai jos, se zăresc luminile roşii şi portocalii ale unei case mari. Ca o cabană în mijlocul unei păduri. Un liman al fericirii. Pe sub lampadare, cuplurile discută, se sărută. Răsună râsete, ţigările incandescente ard în noapte ca nişte licurici. Descopăr o lume nouă, cea a prieteniei. De afară, se aude o muzică disco în surdină, dar în interior e bubuitoare. Nu prea obişnuită cu atâţia decibeli, îmi duc instinctiv mâinile la urechi şi fac ochii mari. Râd de plăcere în faţa zarvei aceleia.

Rosa Bonheur e plin ochi, în jurul meu oamenii dansează, se freacă unii de alţii, cântă, râd, urlă, se sărută, se pipăie, beau, ciocnesc, totul vibrează, e o buluceală teribilă. Franck salută mesenii, câţiva vin să-l pupe pe obraz şi să-l salute, mulţi sunt bărbaţi. Unii îl sărută pe gură. Sunt pe teritoriul lui Franck, o lume a iubirii fără frontiere. Un bărbat brunet de vreo 40 de ani vine spre noi clătinându-se, cu o sticlă de şampanie în mână. Îl îmbrăţişează pe Franck şi îl sărută pe gură. Am o mişcare de recul. Sunt jenată în faţa acestei dovezi de dragoste.

Acum câteva ceasuri, pentru mine Franck era întruchiparea inteligenţei şi a raţiunii. Nu ştiam nimic despre el. Mi se părea că e garantul cunoaşterii. Ştia totul despre mine, iar eu – nimic despre el. Şi iată că astă-seară descopăr acest bărbat din carne şi oase, care iubeşte şi se lasă iubit.

— Hervé, ţi-o prezint pe Sylvie, Sylvie, el e Hervé.

Îl priveşte cu mândrie şi adoraţie, vizibil fericit să îl revadă. Hervé arborează aceeaşi înfăţişare îngrijită. Are o cămaşă bleu, foarte frumoasă, care îi scoate în evidenţă silueta elegantă şi sportivă. Are un păr brunet, frumos, buclat, ciufulit exact atât cât trebuie. E beton şi uimitor de viril pentru un homosexual. Cel puţin pentru cei pe care mi-i închipuiam eu.

— Încântat, Sylvie, stai, aşteaptă, nu te mişca!

Şi îmi pune un strop de şampanie după fiecare ureche. Nu puteam visa un botez mai bun. Mă gâdilă şi mă încântă deopotrivă.

— Aduce noroc, strigă el, ca să acopere zarva.

Zâmbitoare, îi iau sticla din mână şi beau direct din ea. Gestul meu e primit cu veselie.

— Haideţi, dansăm!

Iată-i legănându-se înlănţuiţi. Îl descopăr pe Franck într-o lumină mai intimă, mai festivă. Privesc fericită în jur. Mă simt bine în mijlocul acestei mulţimi călduroase. Aici, nimeni nu e judecat. Totul emană bunăvoinţă. Mă gândesc la Véronique, mi-ar plăcea să o aduc aici, ar fi în largul ei. Mă gândesc şi la Éric, fireşte. Mi-ar plăcea să fie aici, lipit de mine, să mă înlănţuie şi să mă conducă la dans, să mă învârtă, chiar dacă dansez ca o cizmă. Mă năpădeşte o căldură dulce. Dezinhibată graţie şampaniei, îi trimit un mesaj:

„Când ne revedem?

„Răspunsul nu întârzie:

„Mâine seară?”

Sunt tentată să îi răspund: de ce nu acum? Dar o mână invizibilă mă reţine. Vreau să savurez aceste clipe aşa cum sunt ele. Undeva, în Paris, un bărbat se gândeşte la mine, vrea să mă revadă pe mine, Sylvie Chabert, bruneta înaltă şi adusă de spate.

„Mâine seară e perfect.”

Şi mai trag o duşcă de şampanie. Mă copleşeşte o senzaţie plăcută, de fericire, şi mă gândesc la femeia care mă aşteaptă în camera frigorifică a spitalului Saint Louis. Ciocnesc cu ea în gând. Îi sunt recunoscătoare. Mulţumită ei sunt aici, la cald, la Rosa Bonheur, înconjurată de aceşti oameni fericiţi. Mulţumită ei sunt în viaţă, melcul şi-a regăsit calea către cochilie. În mine clocoteşte o poftă de viaţă pe care nu mi-o cunoşteam. Îmi simt inima bătând în ritmul basului. În seara asta, pot spune cu mâna pe inimă, simt că acesta este locul meu, în mijlocul acestei mulţimi fericite.

* * *

Când m-am trezit dimineaţa asta, gândurile mele erau surprinzător de limpezi pentru cineva care a golit o sticlă de şampanie urmată de două sau trei cocteiluri. M-am îmbrăcat cu o determinare pe care nu mi-o cunoşteam. O sun pe Laura, pentru a o anunţa că voi întârzia.

— Laura, sunt Sylvie, sunt pe drum, dar poţi să îi spui lui Pierre că trebuie neapărat să îl văd de îndată ce ajung, spune-i că e ceva urgent.

— OK. Nimic grav, sper.

— Nu, nimic grav, dar insistă asupra urgenţei.

Pierre va fi în mod sigur mirat de această cerere neobişnuită. Eu nu-l deranjez niciodată. Vorbim rar, e mereu mulţumit de munca mea, mi-o spune la toate evaluările de sfârşit de an şi asta ne este suficient. Pierre e un bun şef de firmă şi un tată care îşi vede de la distanţă copiii crescând. Apreciază lucrătorii ca mine, care nu au niciun fel de

viaţă privată şi se consacră trup şi suflet muncii. Sigur va fi luat prin surprindere de anunţul meu.

Când ajung la birou, Laura mă întâmpină cu multă curiozitate. Probabil se întreabă ce-o fi în mintea mea. Nu m-am făcut niciodată mai remarcată ca în aceste ultime săptămâni. Nelly şi Corinne încă sprijină automatul de cafea. Trec pe lângă ele ca furtuna.

— Bună, Laura, Pierre mă aşteaptă?

— Da, i-am spus că vrei să-l vezi, a zis că poţi să treci când vrei. O cafea?

— Nu, mulţumesc, răspund, îndreptându-mă cu un pas ferm spre biroul lui Pierre.

Bat zâmbind la uşă, ceea ce nu-i scapă Laurei, care mă urmăreşte din priviri. În curând voi deveni subiectul ei predilect.

— Intră!

Deschid uşa.

— Sylvie, bună, ce mai faci? Laura mi-a spus că doreşti să mă vezi.

— Da, bună ziua, Pierre.

Mă aşez repede, înainte ca el să apuce să mă invite să stau jos. Îl simt uşor nemulţumit de schimbarea mea de atitudine. Un elan vital care a ţâşnit de aiurea. Am trecut de la pasivă la activă.

— Ia loc, da, sigur că da. Eşti bine? Nu am apucat să te întreb, îmi pare rău, ar fi trebuit să mă interesez mai îndeaproape de tine, ştiu că moartea tatălui tău te-a afectat mult. Eraţi apropiaţi, nu?

Pierre nu e rău ca director juridic. Ba chiar e mai degrabă amabil. Alura lui rotofeie îl face simpatic. Abia acum îmi dau seama că îl vedeam ca pe un al doilea tată căruia era imperativ necesar să îi fiu pe plac, drept pentru care munceam cât mai mult cu putinţă.

— Eşti amabil, Pierre, mulţumesc, dar nu pentru asta sunt aici. Am venit să te anunţ că îmi dau demisia, părăsesc firma la sfârşitul lunii.

Pierre şi-a pierdut bonomia, obrăjorii îi tremură, se încruntă. Este vizibil că vestea îl ia pe neaşteptate.

— Dar ce s-a întâmplat, Sylvie? Nu înţeleg.

— Nimic, nu s-a întâmplat nimic. De fapt, mai bine zis, se întâmplă multe, aşa că îmi dau demisia. O vei primi în bună şi legală formă prin curier, cred că în câteva zile, dar am considerat că e mai corect să te anunţ personal.

Se uită la mine şi nu pricepe. Îşi scoate ochelarii, îşi freacă pleoapele, îi pune la loc. Eu sunt tot în faţa lui, la fel de hotărâtă să plec. Îi zâmbesc, privindu-l deschis în ochi.

— Ce nu merge? Ai necazuri? Ştii bine că poţi intra imediat în concediu de boală, te-aş înţelege. Ar fi de înţeles după moartea tatălui tău. În mod cert ai nevoie de timp pentru a te reface după acest doliu dificil.

Acum câteva zile aş fi fost foarte mişcată de solicitudinea lui, deşi

tardivă. Dar astăzi mă lasă rece.

— Mă simt foarte bine, Pierre, mulţumesc, înainte eram bolnavă. Astăzi sunt într-o formă de zile mari! Nu de un concediu de boală am nevoie, ci de un concediu pur şi simplu! Îmi iau înapoi libertatea. Am muncit prea mult în ultimii ani şi am nevoie de timp pentru mine, pentru viaţa mea.

— Înţeleg, Sylvie, şi e absolut normal. Ce ai spune să pleci în vacanţă şi să stăm din nou de vorbă când te întorci? Poţi lipsi şi o lună, dacă vrei! Prefer să primesc o carte poştală, nu o recomandată, ha, ha! O să ne organizăm noi cumva. Mi se pare o propunere corectă, nu crezi?

Are un zâmbet crispat, iar sprâncenele stufoase sunt aproape îmbinate.

— Ştii ceva, Pierre? Ai dreptate, vă puteţi organiza şi fără mine. Îmi dau demisia începând de azi. Trebuie să mă ocup de o prietenă care are nevoie de mine, am mii de lucruri de făcut, 45 de ani de viaţă de recuperat şi nicio clipă de pierdut! La revedere şi baftă în continuare, Pierre!

Şi mă ridic, indiferentă la rugăminţile lui. Fericită că am luat decizia cea bună. Pierre nici nu a avut vreme să înţeleagă, nu i-am lăsat nicio şansă. Noua Sylvie o şterge mai repede ca gândul. La ieşirea din biroul lui, mă opresc în faţa Laurei. Din privirea ei perplexă îmi dau seama că a înţeles deja o parte din cele petrecute în spatele acestei uşi închise. Îi dau vestea cea bună.

— Plec, Laura, părăsesc firma.

Şi ea pare buimăcită. De cinci ani de zile, de când e asistenta mea, zilele s-au scurs fără zarvă, fără poticneli. Şi iată că acum am aruncat totul în aer. Un atentat fără revendicări, dacă lăsăm deoparte revendicarea dreptului meu la viaţă, la o viaţă mai împlinită, care să se desfăşoare în cu totul altă parte. Mai ales în altă parte.

— Dar ce s-a întâmplat? îngaimă ea lividă.

— Nimic, nu îţi face griji. Nimic grav, chiar din contră. Mulţumesc pentru tot, Laura, pentru toţi anii petrecuţi alături de mine şi, mai ales, pentru sfaturile şi discreţia ta din ultimele zile.

O văd că începe să se simtă vinovată că a aprins fitilul.

— Nu-ţi face probleme, tu nu ai nicio vină. Nu ai făcut altceva decât să fii amabilă cu mine şi să mă încurajezi. Pur şi simplu am nevoie de o schimbare.

O privesc şi îi zâmbesc, pentru a o linişti şi a-i transmite că totul va fi bine. Dar, cu cât îi zâmbesc mai mult, cu atât e mai tulburată. Mai are puţin şi sună la serviciul de urgenţe de la psihiatrie.

— Atunci, multă baftă, bâiguie ea, neştiind prea bine ce să spună.

— Mulţumesc, Laura, şi serviciu uşor în continuare şi ţie.

Plec euforică, cu inima uşoară. Îi fac un ultim semn din lift şi uşile

se închid. Laura se uită după mine, la fel de neîncrezătoare. Chicotesc de una singură. Fac un calcul rapid. Sunt proprietara apartamentului meu, va trebui să apelez la cei 500.000 euro, 300.000 fără taxele de succesiune. Am câteva luni la dispoziţie ca să mă lămuresc ce vreau să fac cu viaţa mea. Deocamdată, trebuie să trec pe acasă, să iau hainele cumpărate în ajun şi să le duc la Saint Louis. Dar, înainte de toate, o sun pe Véronique.

— Alo, Véronique?

— Sylvie! Nu ţi-am recunoscut vocea!

— Ia spune, ce faci azi?

— Nimic deosebit, mă gândeam să mă duc la cursul de sofrologie şi să îl plimb pe Blacky, de ce?

— Trebuie să te văd, vreau să îţi prezint pe cineva.

— Pe cineva? Pe cine? Un bărbat? întrebă ea îngrijorată.

Zâmbesc în sinea mea. O să aibă un şoc puternic.

— Nu, o femeie.

— O femeie? Dar de ce ai vrea să îmi prezinţi o femeie?

— Ascultă, ne întâlnim într-o oră în faţa spitalului Saint Louis, da? Dar nu la intrarea principală, ci la cea din spate.

— E complicat. Nu eşti la muncă?

— Nu, hai, vino şi am să-ţi povestesc.

— Acum? Dar e ora de plimbare a lui Blacky.

— Da, acum. Blacky poate să aştepte!

Capitolul 17

Pentru prima dată de foarte multă vreme, am senzaţia că nu-mi ajunge timpul. Înainte, stăteam şi mă uitam cum se lungesc orele.

Eram ca o vită care se uită cum trec trenurile, aşteptând ora de muls. Astăzi am sărit în trenul care goneşte cu viteză. Nici nu ajung bine acasă, iau sacoşa Comptoir des Cotonniers şi plec spre spital. Pe drum, mă gândesc ce întorsătură au luat lucrurile de dimineaţă şi până acum. A fost mai uşor decât credeam să demisionez. O despărţire fără lacrimi şi fără obligatoriul ghiveci de flori. Au fost suficiente câteva cuvinte pentru a mătura 15 ani de colaborare cu această firmă care a fost toată viaţa mea. Vă daţi seama cât de palpitantă era! Dar viaţa adevărată e acolo, aproape, îmi întinde braţele. Până acum eram încremenită în naftalină. Se depunea praful pe mine, dar am smuls încuietorile. Respir, curg, zbor. Ajunsă la spitalul Saint Louis, mă uit după Véronique cu o anumită nerăbdare. Nu-i place să fie scoasă din obiceiurile ei, are şi ea mica ei rutină zilnică. Cum ar fi plimbările în parc cu Blacky, pocitania aia de scottish terrier. De ani de zile se face că nu vede că animalul are prognatism. În jurul meu, un du-te-vino calm de halate albe. Într-un sfârşit, o văd coborând cu dificultate din taxi. În timp ce îşi achită cursa, îi fac un semn. După mutra ei, îmi dau seama că se întreabă ce naiba caută aici. Vin spre ea şi o îmbrăţişez.

— Mă bucur că ai venit.

— Aş fi preferat să ne întâlnim la Ladurée. Ei? Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă aici?

— Vino.

— Unde? Şi ce facem într-un spital?

O iau de braţ şi o trag spre ascensor. Mergem la subsol, la morgă. Véronique e disperată, agasată, speriată.

— Te anunţ că saloanele sunt de obicei deasupra. Am venit doar ca să-ţi fac o plăcere, ştii că am oroare de spitale!

— Mergem la morgă.

Se uită panicată la mine.

— Ce-i cu povestea asta? Ai grijă, chiar devii ciudată rău!

— Nu eu, viaţa e ciudată.

O trag după mine pe holul cu lumină pală care-mi e deja familiar. Pe drum, dăm peste femeia cocker. Mă reped literalmente la ea.

— Bună ziua, am venit cu o prietenă. Ne putem reculege? Am adus şi haine pentru ea.

— Foarte bine. Veniţi, vă conduc, e o aglomeraţie de zile mari, pe cinstea mea.

Véronique pare complet destabilizată. Dar vecinătatea camerei mortuare o obligă să se abţină. Îi zâmbesc încurajator, cum încurajezi

un ţânc înainte de injecţie, dar vaccinul pe care i l-am pregătit ar putea fi dureros. Ne urmăm în tăcere îndrumătoarea, până ce aceasta se opreşte dinaintea unei uşi. Véronique îmi aruncă priviri neliniştite.

— Intraţi, spune femeia, dându-se la o parte ca să ne lase să trecem.

Véronique e lividă, sper că va rezista la şoc, ştiu că e claustrofobă. Femeia cocker deschide uşa metalică şi trage încet brancarda metalică. E impresionant să vezi un cadavru ieşind din acest sicriu îngheţat.

— Vă simţiţi bine? o întreabă cu blândeţe pe Véronique, care pare pe punctul de a leşina.

Ea încuviinţează din cap, pieptul i se ridică şi îi coboară în ritm alert.

— Vă las, nu sunt departe dacă aveţi nevoie de ceva. Iar dacă lăsaţi hainele la plecare, o să o îmbrac împreună cu colegul meu.

— Mulţumesc, răspund în şoaptă.

O dată singure, mă uit cu teamă la Véronique. Ştiu că am exagerat impunându-i asta. Sper să nu ajung să regret. Nu vreau decât să înţeleagă şi ea.

— Cine este? mă întreabă ea în cele din urmă.

— Nu ştiu. Nu o cunosc. Tot ce ştiu e că mi-a salvat viaţa.

Véronique se holbează la mine fără să priceapă nimic. Ochii i s-au umplut de lacrimi, îmi pare rău că am obligat-o la această întâlnire faţă în faţă cu moartea. Încerc să îmi găsesc cuvintele, dar şi pentru mine totul e confuz. Încep cu stângăcie.

— Ştii flacăra de la monumentul soldatului necunoscut? Ei bine, ea este suferinţa necunoscută.

— Nu pricep nimic, îngaimă ea.

Nu am de ales, trebuie să îi spun.

— Véronique, trebuie să îţi mărturisesc ceva. Am vrut să mor. Am planificat să o fac de Crăciun.

Face ochii din ce în ce mai mari. Îşi duce mâna la gură, ca pentru a-şi înăbuşi un ţipăt.

— Iartă-mă, te-am minţit. Când ţi-am spus că plec singură într-un colţ paradiziac, vorbeam la modul propriu şi chiar credeam asta. În zilele acelea consideram că moartea e cea mai bună destinaţie pentru mine. Nu mă mai simţeam în stare să trăiesc, mă înţelegi?

Nu, este evident că nu înţelege. Sau mai curând nu vrea să înţeleagă.

— Nu voiam decât să termin cu toate. Să scriu sfârşitul propriei mele poveşti. L-am cunoscut pe psihologul despre care ţi-am vorbit şi care mi-a dat nişte teste de trecut. Grele. Asta mi-a schimbat rutina. Dar de murit tot voiam să mor. Şi apoi, alaltăseară, femeia asta pe care nu o cunoşteam aproape că şi-a dat ultima suflare în braţele mele. Suferea în tăcere ca un animal, zăcea în propria-i urină la un capăt de peron, la metrou. Şi m-am văzut pe mine în ea. Într-un fel,

m-am recunoscut. Şi am avut un şoc. În sensul bun al termenului. Aşa că aş vrea să-i ofer o înmormântare demnă de acest nume. În plus, am realizat că nu înmormântez doar o femeie singură şi părăsită, ci şi propria mea singurătate. Am făcut prea mult, am făcut prea puţin, nu are nicio importanţă. Doar clipa, prezentul contează. Te-am adus aici ca să-ţi îngropi şi tu amărăciunea, durerea, divorţul.

Véronique mă ascultă în tăcere, pe obraji îi şiroiesc lacrimi mari şi mă simt întrucâtva uşurată. Ceva s-a clintit în ea.

— Véronique, spune-mi sincer, erai fericită cu Jean?

Ea ridică din umeri.

— Véronique, Jean a plecat, căsnicia ta a murit, dar tu eşti în viaţă. Eşti încă tânără. Ai copii frumoşi, o casă cochetă, gata, perioada de jelanie s-a încheiat. Treci la altceva, meriţi mai mult decât dragostea unui câine.

Printre lacrimi, îmi aruncă o privire încărcată de reproşuri.

— Nu-i chiar aşa de uşor, şopteşte. Nu ştii ce înseamnă să trăieşti 20 de ani alături de un om şi pe neaşteptate să te trezeşti părăsită pentru o alta. Una mai tânără, mai frumoasă.

— E adevărat. Ai dreptate. Nu cunosc viaţa de cuplu. Cunosc, în schimb, singurătatea, şi asta e calea pe care tinzi să o apuci şi tu, Véronique. Poate nu îţi dai seama, dar amărăciunea, dorinţa ta de răzbunare nu fac rău nimănui altcuiva decât ţie însăţi. Te izolează. Te-ai rupt de lume, de propriii tăi copii. Te complaci să te ghemuieşti aşa, singură, într-un colţişor. A fi singur e ca şi cum ai cădea în fundul unei prăpăstii. Eşti rănit, suferi, ţi-e rău, ai nevoie de ajutor ca să urci înapoi, dar nimeni nu te vede şi nu te aude de acolo de unde te afli tu. Şi dă-mi voie să îţi spun că gheaţa din jurul tău e fragilă.

Véronique nu scoate un sunet. Fixează câteva minute bune mâna asta de femeie fără vârstă şi, spre marea mea uşurare, rupe într-un sfârşit tăcerea.

— Când e înmormântarea? articulează ea cu dificultate.

— Bună întrebare.

Capitolul 18

Am mai rămas câteva clipe în tăcere. Am privit-o îndelung pe femeia pe care nu o va mai vedea nimeni, pentru a nu o uita niciodată. Am lăsat sacoşa cu haine, cum am stabilit. Apoi ne-am dus la suprafaţă, ca să ne încălzim printre cei vii.

— Hai, vino, mergem la Ladurée să sărbătorim.

A zâmbit. Am reuşit să prindem un taxi.

— Ştii ceva? Cred că am să-mi iau permisul de conducere.

O privesc uimită.

— Da, eu. M-am săturat să depind de alţii în vacanţe. Mi-a venit în gând când eram acolo, „jos". Dacă mi-aş cumpăra o maşinuţă?

Mi s-a părut o idee excelentă. Ne-am oprit pe bulevardul Haussmann. Şi ne-am oferit o masă delicioasă. O pauză lacomă sub lambriurile aurite, care ne-a mers la suflet.

— Şi cum ai de gând să procedezi cu înmormântarea?

— Se pare că la Thiais există un cimitir mare, care are un spaţiu rezervat oamenilor de felul ei, fără mijloace materiale, fără familie. Dar mai curând aş incinera-o la Père Lachaise.

— Dar ştii care sunt ultimele ei dorinţe?

— Nu, pur şi simplu voi proceda ca şi cum ar fi pentru mine.

Véronique face ochii mari.

— Ah, da, eşti în plin transfer!

Izbucnim în râs în acelaşi timp. E o prostie, dar are dreptate.

— Şi slujba? Ţi-ai luat câteva zile?

— Nu, am demisionat azi dimineaţă.

Rămâne cu gura căscată.

— Iar diseară mă întâlnesc cu un bărbat pentru a doua oară.

— Eram sigură! Miroşi a sex de la o poştă!

De astă dată eu rămân cu gura căscată.

În gura ei, până şi cuvântul sex sună cumva pofticios.

— Vrei să vin cu tine?

— Unde? întreb eu îngrijorată.

— La pompele funebre, cum unde, doar e şi înmormântarea mea, nu?

Descopăr la Véronique o ironie care îmi face plăcere. Se pare că terapia de şoc a dat roade şi în cazul ei.

Capitolul 19

Intrăm la antreprenorul de pompe funebre cu entuziasmul şi voioşia specificei unei partide de shopping. Véronique cercetează cu atenţie statuetele şi urnele aranjate pe etajere, de parcă am fi fost într-un magazin de decoraţiuni. O las să se minuneze şi mă aşez în faţa biroului antreprenorului.

Îl salut, în timp ce el încearcă să îşi amintească de unde mă ştie.

— Bună ziua, am fost la dumneavoastră cu trei luni în urmă pentru tata, am cumpărat o concesiune pentru el şi pentru mine.

— Da, asta este, îmi amintesc! Acum ştiu de unde să vă iau! Nu e o cerere prea obişnuită. Chipul dumneavoastră mi-e familiar, dar aţi schimbat ceva, nu?

Da, pofta de viaţă. El, în schimb, nu s-a schimbat. Acelaşi costum sobru, aceiaşi ochelari mici cu rame metalice. Fără nici măcar un ceas ostentativ, uneori şi un detaliu prea strident poate provoca o interpretare nefericită. Sobru până în vârful unghiilor.

— Trebuie să înmormântez o prietenă care acum este depusă la Saint Louis.

Probabil că-şi închipuie că sunt aducătoare de ghinion, prea cad toţi ca muştele în jurul meu.

— Permiteţi-mi să vă prezint condoleanţele mele.

— Mulţumesc. De fapt, da, e o prietenă, numai că nu-i cunosc identitatea; aş vrea doar să preiau cheltuielile de incinerare şi să recuperez cenuşa.

— „Am vrea”, intervine Véronique. Facem juma-juma?

— Véronique, nu suntem la restaurant!

— Lasă, nu înţelegi ce vreau să spun? E şi înmormântarea „mea”, cum ai spus cu gura ta şi pe bună dreptate, aşa că îmi pot plăti partea.

Antreprenorul se uită la noi ca la nebuni. A văzut şi ştie să facă faţă lacrimilor, dramelor, durerilor, dar de o ciorovăială pe nota de plată nu a mai avut parte.

— Iertaţi-mă, doamnelor, dacă înţeleg bine, vreţi să preluaţi cheltuielile pentru o prietenă apropiată care vă este de fapt necunoscută?

— Da, doar avem dreptul, nu? E o femeie fără adăpost, ne-am împrietenit la sfârşitul vieţii ei, nu avea acte, iar municipalitatea Parisului urmează să o înmormânteze la Thiais. Aşa că, împreună cu prietena mea, am propus să preluăm noi cheltuielile de înmormântare, îi explic eu, impunându-i din priviri să tacă. Dorim o incinerare la crematoriul Père Lachaise.

— Am văzut o urnă foarte drăguţă care sigur i-ar fi plăcut, propune Véronique, fericită să aducă o contribuţie cât de mică în materie de

decoraţiuni.

Odată încheiat circul de la Dupont et Dupont şi problema pecuniară reglementată, am ieşit. Nu aş fi crezut că Véronique se va implica atât de mult în înmormântarea asta. Peste 40 de ore, ne vom întâlni la cimitirul Père Lachaise, unde se va ţine o ceremonie sobră, înainte de incinerare. Ne-am îmbrăţişat şi am plecat spre casele noastre. Fericită că pot respira puţin în linişte. Dar nu pentru prea multă vreme: peste două ore am întâlnire cu Éric.

Capitolul 20

Fac un duş lung, fierbinte. Simt nevoia să lâncezesc, ultimele ore au fost oricum, numai odihnitoare nu. Mă săpunesc bine din cap până-n vârful degetelor de la picioare. Vreau să miros toată frumos. Sunt fericită că îl voi revedea, dar mă şi tem puţin. Despre ce vom vorbi? Nu îi pot face de fiecare dată faza cu chiloţii. Îmi pun cu grijă nişte desuuri drăgălaşe, cumpărate special pentru această ocazie. Arunc cu bani în stânga şi-n dreapta. Voi face mai târziu socotelile, după ce va mai trece toată frenezia asta. Am stabilit să ne vedem la barul din hotelul Costes. Un loc şic, cu camere de închiriat, aşadar foarte potrivit pentru o revedere ca a noastră. Dar e genul de adresă care mă intimidează, e plin de staruri şi de top modele, acolo până şi ospătăriţele arată mai şic decât mine. Nu sunt deloc sigură că mă voi simţi în largul meu. Sunt adepta restaurantelor fără pretenţii, cu autoservire.

Pentru a mă motiva, mă gândesc la gura lui caldă, la buzele lui lipite de ale mele. La penisul lui tare care se trezeşte pentru mine. Mi-e din nou foame de el. Când ies din duş, descopăr un sms de la Éric.

„Sunt încă la slujbă, dacă trec mai târziu pe la tine cu pizza?"

Răsuflu uşurată. Femeia Flunch (*n. trad.: lanţ de restaurante fast-food din Franţa, Spania şi Italia*) şi bărbatul Domino's Pizza. Suntem făcuţi unul pentru celălalt.

O oră mai târziu, sună la uşă.

— Bună seara, aţi comandat pizza?

O pală de aer rece îl precede, are nasul roşu de frig, e înfofolit în geacă, dar îmi zâmbeşte.

Îl primesc încântată. În seara asta am de gând să mi-o trag cu furnizorul.

— Îmi cer scuze, am fost reţinut, şi m-am gândit că ar fi mai simplu să ne vedem aşa. Am fi putut merge la mine, dar nu am avut timp să fac ordine în bazarul meu, aş fi întârziat şi mai mult.

— Rămâne pe altă dată, îi răspund cu maliţiozitate. Mărturisesc că sms-ul tău mi-a luat o piatră de pe suflet, nu prea sunt obişnuită cu localurile de fiţe, nu mă simt în largul meu acolo şi, de altminteri, nici nu prea ştiam cum să mă îmbrac.

— Eu nici atât, am ales locul ca să te epatez, s-o fac şi eu pe parizianul.

— Dar nu eşti parizian?

De parcă nu i-aş cercetat pagina de Facebook de la stânga la dreapta, în lung şi-n lat.

— Nu, sunt din Bordeaux. Şi mă întorc acolo cât de des pot.

Ne mâncăm pizza cu poftă.

— Vrei vin? Am o sticlă pe undeva, sper că e bun, nu sunt deloc expertă în vinuri.

De parcă nu aş fi devalizat magazinul de alcool exact înainte de sosirea lui. Toţi avem micile noastre cochetării.

— Ce ai făcut frumos astăzi? mă întreabă el, tăind a doua pizza.

O întrebare cum nu se poate mai banală, dar de care mă temeam puţin. Râd nervos, ca să-mi maschez jena.

— Păi, să vedem, mi-am dat demisia şi m-am ocupat de înmormântarea unei prietene.

Pizza s-a oprit brusc exact în faţa gurii lui. Înghite ceva cam repede şi e cât pe ce să se înece.

— Eşti bine? îl întreb râzând.

Îi întind un pahar cu vin. Se uită blocat la mine. Soarbe pe îndelete o gură, pentru a-şi elibera traheea.

— Nu pricep nimic, plângi după ce faci dragoste şi râzi când înmormântezi pe cineva. Eşti o tipă ciudată, să ştii!

O iau ca pe un compliment.

— Da, aşa crezi?

Şi mă apucă un râs nebun, pe cât de prostesc pe atât de nestăpânit. Nu mă mai pot opri. Nebună de-a dreptul. Dumnezeule, de ce a trebuit ca una ca asta să mi se întâmple în faţa lui?

El se uită la mine pe jumătate îngrijorat, pe jumătate zâmbind.

— Scuză-mă, prezenţa ta mă face nervoasă.

— Şi asta e bine sau nu e bine?

— E bine, şoptesc eu.

La drept vorbind, singurul lucru care m-ar putea calma ar fi să mă posede acolo, imediat, pe covorul din salon. Şi exact asta se întâmplă. Ne aruncăm unul asupra celuilalt şi ne sărutăm pătimaş. Râsul nebunesc face loc chicotelilor, apoi gemetelor.

Câteva minute mai târziu, suntem goi şi transpiraţi pe canapea, cutiile de pizza sunt desfăcute, în ele, câteva bucăţi reci şi deloc apetisante. De comun acord, ne mutăm în pat. Ghemuiţi sub plapumă, ne reluăm conversaţia din punctul în care s-a întrerupt.

— Chiar ai demisionat?

— Da, chiar asta am făcut.

— Te invidiez.

— De ce nu o faci şi tu?

— Eu ştiu, poate din cauza banilor? răspunde cu o urmă de ironie.

— Eu am bani destui, îi spun plină de curaj.

— Zău? Atunci, să ştii că sunt foarte interesat de tine. Şi iată că mângâierile lui devin tot mai insinuante.

— Ce ai face dacă ai avea bani? susur eu, răspunzând mângâierilor sale.

Geme încetişor.

— Nu ştiu, aş călători, aş face o excursie în Nepal.

— M-ai lua şi pe mine?

— Sigur că da, mai ales dacă plăteşti călătoria.

Conversaţia noastră se întrerupe, pentru ca mâinile să îşi continue dansul. După lunga mea hibernare, acum sunt nesătulă. Îl am pe dracu'n mine. Apoi cădem într-o toropeală plăcută şi adorm îndestulată şi fericită ca un bebeluş. Ca şi cum locul meu era în braţele lui, ca şi cum mireasma pielii lui mi-ar fi fost familiară. Ca şi cum toată viaţa aş fi fost o femeie împlinită.

Éric a plecat în zori. Mi-a lăsat câteva cuvinte de scuze. Îi pare rău că nu a putut rămâne să mă ajute să fac curat în salon. Ca şi cum ar fi nevoie de doi oameni ca să strângă două cutii de pizza, două pahare de vin şi câteva firmituri căzute pe jos. Dar atenţia lui mi s-a părut delicată. Pe când strângeam resturile rămase după noi, am avut sentimentul că e prezent acolo, lângă mine. Zâmbesc prosteşte gândindu-mă la el, la seara noastră, la îmbrăţişările şi la viitoarele noastre întâlniri. E ca şi cum mi-ar fi pătruns deopotrivă şi trupul, şi inima, şi sufletul.

Asta înseamnă iubirea?

Să simţi prezenţa celuilalt când acesta nu e lângă tine?

Să nu te mai simţi niciodată singură?

Capitolul 21

Ceremonia s-a desfăşurat într-o atmosferă solemnă şi austeră. Nu am dorit acompaniament muzical. Tăcerea şi reculegerea erau mai potrivite pentru ea. Véronique era foarte emoţionată. A plâns mult, tot aruncând priviri curioase către Franck, care se prefăcea că nu se ştie privit. Era demn şi frumos ca întotdeauna, dar am simţit în el o mare tristeţe, bine ţinută sub control. Cât despre mine, am plâns, desigur, copleşită de emoţie, ştiind totuşi că pentru această femeie a lăsat în urmă tot ce a fost mai rău. Nu îi voi cunoaşte niciodată numele, doar chipul. Nu voi afla niciodată ce a făcut-o să se clatine, să cadă, să se prăbuşească şi să aibă parte de un deznodământ atât de sordid. Poate un divorţ, o perioadă lungă de şomaj, un soţ violent, o familie toxică, o copilărie nefericită ori, cine ştie, poate pierderea inconsolabilă a unui copil. Nu pot decât să îmi imaginez tot felul de poveşti, unele mai triste decât altele. Nu ştiu dacă există Dumnezeu, dar ştiu sigur că necunoscuta mea a cunoscut chinurile iadului. Sper că îi e mai bine acolo unde se află acum. Sicriul înaintează încet pe covoraşul verde rulant, îndreptându-se spre un zid de flăcări. Se cufundă în ele şi dispare pentru totdeauna. Ni se pune un nod în gât.

30 de minute mai târziu, mi s-a adus urna, aranjată într-o cutie. Era caldă, ca o fiertură fierbinte. Am căzut de acord cu Véronique că voi împrăştia mai târziu cenuşa undeva în Nepal sau aiurea, departe, cât mai departe de metroul Parmentier şi de duhorile lui pestilenţiale. Dar, până ce Éric şi cu mine vom pregăti această excursie, va păstra urna la ea.

Cât despre mine, nu mai doresc să îmi planific moartea. Ştiu că va veni într-o bună zi, şi îmi ajunge această certitudine. Poate mâine, poate peste o lună ori peste zece ani, nu contează. Va fi o surpriză. Nu sper decât că va fi una plăcută.

Scrisă într-o manieră emoționantă dar și extrem de amuzantă, cartea este o lectură atât de necesară în zilele noastre, fiind o celebrare a vieții, scrisă cu finețe și umor.

Eroina, femeie la 45 ani, care rămâne complet singură pe lume după ce îi moare și tatăl, ia hotărârea să se sinucidă de Crăciun. Totuși, discută înainte de eveniment cu un psihoterapeut, iar acesta îi propune ca, până la Crăciun, să accepte câteva provocări, adică să facă lucruri pe care toată viața și-a dorit să le facă, dar i-au lipsit curajul și motivația. Iar dacă de Crăciun mai vrea să se sinucidă, psihologul o asigură că are binecuvântarea lui.

Combinație seducătoare între "Viața e minunată" al lui Frank Capra și "Jurnalul lui Bridget Jones", stilul scriitoricesc al autoarei seduce cititorul de la primele rânduri prin amestecul bine dozat de umor și tandrețe, presărat cu nenumărate surprize.

ISBN 978-973-629-379-5

LIDER INTERNATIONAL
OP 5 CP 15
Sector 4, București